

Ánh tà dương

Contents

Ánh tà dương	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	6
3. Chương 05-06	10
4. Chương 07-08	13
5. Chương 09-10	17
6. Chương 11-12	21
7. Chương 13-14	25
8. Chương 15-16	29
9. Chương 17-18	33
10. Chương 19-20	37
11. Chương 21-22	41
12. Chương 23-24	45
13. Chương 25-26	48
14. Chương 27-28	52
15. Chương 29-30 (end)	56

Ánh tà dương

Giới thiệu

Ánh tà dương, khoảnh khắc giao thời giữa ngày và đêm, giữa ánh sáng và bóng tối. Với câu chuyện c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-ta-duong>

1. Chương 01-02

Chương 1

Một ít rau xanh, hành tươi xắt nhỏ, một quả trứng rán, chà, một bát mì lạnh cực kì thơm ngon.

(Mì lạnh: Một loại mì trộn lạnh của Hàn Quốc.)

Hàn Lương đặt mì lên bàn, chợt nghe thấy cửa nhà vang lên tiếng động, có người đang dùng chìa khóa mở cửa! Nửa đêm rồi, cô lại không đưa chìa khóa cho người khác, sao có thể?! Hàn Lương sợ tới mức tim đập thình thịch, tự vệ, đứng, tự vệ! Hàn Lương rón rén tay chân chuẩn bị đi lấy chổi, còn chưa sờ đến, liền thấy một người đàn ông đi vào nhà.

Không giống trộm, cũng chẳng giống cướp. Cả người nồng nặc mùi rượu, nghênh nga nghênh ngang, vào cửa còn biết cởi giày, thấy Hàn Lương liền nói một câu khiến cô không biết nên khóc hay cười: “Mẹ, sao mẹ tới mà không gọi trước?”

Hàn Lương bó tay, chẳng biết nên phản ứng thế nào, đứng ngệt tại chỗ, tuy tuổi cô không còn nhỏ, nhưng muốn làm mẹ của một chàng trai lớn như vậy, e rằng còn phải chờ ba bốn mươi năm nữa.

Người kia cũng không khách sáo tiến đến trước bàn, thấy bát mì lạnh liền khen: “Mẹ, mẹ chu đáo quá, biết con uống rượu vốn chẳng ăn được gì.” Nói xong bèn làm một việc khiến Hàn Lương gần như chết đứng, anh ta đi vào phòng vệ sinh của cô, không đóng cửa, bắt đầu tiểu tiện.

Ừm, không tệ, còn biết nhắc cái nắp bồn cầu lên. Hàn Lương vừa đỏ mặt vừa gật đầu.

“Đi rửa tay!” Thấy anh ta không rửa tay đã muốn ngồi ăn, Hàn Lương rốt cuộc không nhịn được, miệng hét to, ăn mì không thành vấn đề, vấn đề ở chỗ sao có thể bẩn như vậy? Không thể chịu được!!

Người kia làm nũng chu miệng, nhỏ giọng nói thầm: “Biết ngay là không trốn được, bao nhiêu năm rồi mà mẹ vẫn không hết bệnh lải nhải...” Vừa nói vừa đi rửa tay.

Hàn Lương cực kì bất đắc dĩ làm một bát mì trộn nữa, ngồi ăn đối diện với người kia. Nhìn ánh mắt lơ đãng của anh ta, biểu hiện như một đứa trẻ con, cũng đoán người này uống nhiều rượu lắm rồi, không biết vì sao chạy nhầm vào nhà cô, còn tìm được cái chìa khóa cô đặt trên mép cửa, kinh thật, sao anh ta lại để chìa khóa cùng vị trí với cô cơ chứ. Hàn Lương oán giận trừng mắt nhìn người kia, há to miệng ăn mì, kiểu gì cũng cảm thấy không ngon bằng bát đầu tiên cô làm.

Người kia ăn xong, thỏa mãn thở dài một hơi, nói: “Mẹ, mì mẹ làm ăn ngày càng ngon.” Hàn Lương đảo mắt, điều này chỉ có thể nói, tay nghề của tôi tốt hơn mẹ anh, ngu ngốc, nhận mẹ khắp nơi. Dọn bát, đau khổ đem đi rửa.

Hàn Lương rửa bát xong đi ra, không thấy anh chàng kia liền lấy làm lạ, dừng nói là bẩn như thế mà leo lên giường của cô nằm ngủ chứ?! Chạy vội đến mở cửa phòng ngủ, bật đèn lên mới yên tâm, không có.

May mà căn nhà cũng không lớn, Hàn Lương dạo qua một vòng đã nhìn thấy người kia vẫn mặc nguyên quần áo nằm trong bồn tắm nước ấm, đang ngủ. Hơi nước nóng mờ mờ, gương mặt đàn ông trưởng thành rần rần mang theo một chút biểu cảm trẻ con, khóe miệng hơi nhếch lên, không biết mơ thấy chuyện gì hay ho. Hàn Lương lay anh ta, không tỉnh, có vẻ ngủ rất say.

Cứ thế mà ngủ thẳng đến ngày mai, dù bây giờ là mùa hè, chắc chắn cũng sẽ bị cảm lạnh, còn có thể lên cơn sốt. Tuy nhìn bên ngoài, tính cách Hàn Lương có vẻ không tốt lắm, nhưng thực ra bên trong vẫn mang nặng tình mẫu tử. Nếu mặc cho chuyện này xảy ra trước mắt, e rằng cả đêm cô sẽ cảm thấy ray rứt khó ngủ. Hàn Lương thở dài, nói: “Coi như là vì anh gọi tôi vài tiếng mẹ, được rồi, con trai, chỉ một lần thôi đấy.”

Việc chăm sóc người như vậy, Hàn Lương làm rất suôn sẻ. Trước kia khi cha còn sống, ba năm bại liệt trên giường đều do một tay cô lo liệu, đã sớm quen tay hay việc. Nhanh chóng cởi quần áo của người kia, ào ào tắm rửa cho anh ta. Đương nhiên với đứa con nuôi mới nhận này, Hàn Lương sẽ không tận tâm như với cha, chỉ muốn xong nhanh một chút.

Trải một cái thảm ở phòng khách, ném một cái gối, một cái chăn, cũng coi như chiếc giường đơn sơ, may vẫn là mùa hè. Lôi sênh sênh người kia từ phòng tắm, quăng lên chiếc giường tạm, anh ta lấm bầm mấy tiếng, tựa mình rồi bắt đầu ngáy. Bực mình thật, Hàn Lương nhìn thấy ‘con trai’ tự giác như vậy, trong lòng khó chịu. Anh ta thoải mái, cô thì mệt mỏi nhớp nháp mồ hôi.

Đây là chuyện quý gì thế?! Cầm nín hỏi trời xanh, một anh chàng xa lạ, nửa đêm đến dọa cô một trận, còn ăn đồ của cô, ngủ giường của cô, cô còn giúp anh ta tắm rửa. Khách sạn năm sao cũng không có dịch vụ tốt như thế nhé! Hàn Lương phẫn nộ, hung hăng đập cho người kia một phát, đừng để chị đây gặp lại nữa! Anh chàng kia không đau không ngứa chỉ xê dịch một chút, chớp chớp mắt, thì thào nói: “Mẹ, ngày mai tám rưỡi gọi con dậy nhé.” Nói xong lại ngủ tiếp.

Không thể lãng phí thời gian, Hàn Lương thu dọn nhà, mở tài liệu bắt đầu làm việc.

Chu Đông Dã bị đồng hồ báo thức đánh thức, mơ mơ màng màng sờ soạn chung quanh, đụng đến đồng hồ báo thức, dùng sức ấn vặn nửa ngày mà vẫn còn kêu. Lúc này Chu Đông Dã mới phát hiện ra, đây không phải đồng hồ của anh. Chậm rãi mở mắt, nhìn xung quanh, không phải nhà anh. Phòng ở được bố trí rất đơn sơ, đồ điện vật dụng đều đã cũ, có một cái cửa sổ sát sàn rất rất rất... lớn, khiến toàn bộ căn phòng vô cùng sáng sủa.

Lúc này Chu Đông Dã hoàn toàn tỉnh táo, ngồi dậy cố gắng nhớ lại, tối hôm qua uống rượu, sau đó về nhà... sau đó, sau đó thì không nhớ rõ. Trời ạ, không phải đi nhầm nhà chứ?! Không biết có làm ra chuyện gì nực cười hay không, bộ dáng say rượu của bản thân như nào anh còn không biết. Nghĩ nghĩ một lúc, tính từ khi trưởng thành đến giờ, lần đầu tiên Chu Đông Dã đổ mặt.

Đổ mặt chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, nhìn đồng hồ, tám rưỡi, không muộn, đứng dậy mặc quần áo, hôm nay có nhiều việc. Vừa dậy, Chu Đông Dã suýt nữa kêu thành tiếng, cả người anh trần truồng, ngay cả quần lót cũng không có, xấu hổ, siêu xấu hổ, còn ngủ trần ở trong nhà người khác nữa chứ. Vì kinh hoàng, một lần nữa anh ngã xuống chiếc giường tạm.

Quay đầu lại, thấy chiếc bàn nhỏ cạnh gối có một tờ giấy, cầm lên nhìn, là lời nhắn của chủ nhà.

“Tiên sinh:

Một: Quần áo anh mặc tối qua đều đã ướt, tôi đành giặt sạch cho anh, phơi ở ban công, anh tự lấy mà mặc.

Hai: Bữa sáng ở nồi trên bếp.

Ba: Ăn xong xin rửa bát.

Bốn: Khi đi nhớ để lại chìa khóa.

Năm: Quần áo của anh không thể giặt nước, ngày hôm qua là bất đắc dĩ, mong anh tự giải quyết hậu quả.

Sáu: Khóa cửa cẩn thận hộ tôi, về sau đừng đi nhầm cửa nữa.

Ngoài ra: Khi làm những việc ở trên, đừng gây ồn ào.

Chủ nhà, hôm nay.”

Chu Đông Dã thấy giấy nhắn rõ ràng mạch lạc như vậy, không khỏi nở nụ cười, thật là một chủ nhà khiến người ta an tâm.

Mặc quần áo, vui vẻ ăn cháo và bánh bao ở phòng bếp, rửa sạch bát, để lại chìa khóa, cười tủm tỉm đặt giấy nhắn, còn cả phí nghỉ chân, lén lút ra khỏi cửa, Chu Đông Dã mang tâm trạng hứng khởi đi làm.

Ban đêm, Hàn Lương nhìn thấy xấp tiền trên bàn, cũng cười, tâm trạng tốt lắm, dịch vụ sáu sao đúng là đáng giá.

Chuyện này, chớp mắt liền tan mất trong gió mùa hè, ngoại trừ để cho Chu Đông Dã một ngày vui vẻ, không còn gì lưu lại.

Chương 2

Mấy ngày bình thường trôi qua.

Hôm nay Hàn Lương thức dậy hơi sớm, giữa hè, năm giờ chiều trời vẫn rất sáng, cô quyết định lát nữa phải luyện tập thân thể gây yếu một chút.

Sang trường học ở khu bên cạnh, chạy chậm hai vòng quanh sân tập, mệt đến đầu vầng mắt hoa. ‘Ôi, đúng là già rồi.’ Hàn Lương vừa lau mồ hôi vừa nghĩ.

“Cô giáo Hàn, đến tập thể dục à.” Bảo vệ cổng nhiệt tình chào hỏi.

Hàn Lương vội ngẩng mặt lên cười, giọng nói nghe rất vui vẻ: “Đúng ạ, bác Trương cũng bận nhỉ.” Duy trì hình tượng cô giáo tốt là trách nhiệm của Hàn Lương.

Một hồi nói chuyện dài lê thê suýt nữa khiến Hàn Lương mất mạng, cười đến da mặt co cứng, bác Trương thật đúng là vua buôn chuyện. Tuy nhìn như chăm chú nghe, nhưng chỉ Hàn Lương mới biết dưới da mặt cô có một sợi gân xanh vẫn đang hoạt động, lúc nào cũng có thể nhảy ra kéo rách cái mặt nạ cô giáo gương mẫu này. Thôi, chịu đựng, chịu đựng.

Cuối cùng cũng thoát, Hàn Lương giãn giãn cơ mặt, bĩu môi, cực kỳ bó tay với bản thân, cô thật sự có vấn đề khi sống trên đời này, hoàn toàn xa lạ, hoàn toàn xa lạ, bắt đầu từ khi nào nhỉ?

Hàn Lương có thể lải nhải không dứt tất cả các cuộc đối thoại không ý nghĩa, có thể kể chuyện cười vô cùng tận, cô giáo Hàn chính là một giáo viên trẻ tuổi tươi cười xán lạn mà. Nhưng không biết vì sao, mỗi khi Hàn Lương nói chuyện, lại có thể cảm giác được một Hàn Lương khác đang đứng bên cạnh phiên bản, cô ta cứ đứng đó, không tài nào đuổi đi được. Chỉ có thể chịu đựng, chỉ có thể chịu đựng.

Mua một ít đồ dùng hàng ngày ở siêu thị, đi ngang qua hàng bánh bao nhà cụ Lục mua thêm mấy cái bánh bao thịt, coi như bữa tối nay và sáng mai, được, hoàn toàn hài lòng. Bánh bao của nhà cụ Lục vỏ mỏng nhân nhiều, thịt ăn rất ngon, là kinh nghiệm do Hàn Lương ăn hết các hàng bánh bao quanh khu nhà mới đúc kết được.

Hàn Lương đi vào thang máy, hơi giật mình, người đàn ông đêm trước xông vào nhà mình đang ăn mặc gọn gàng đứng trong thang máy. Mặt không đổi sắc đi vào, ấn tầng hai lầu, lùi sang một bên cúi đầu cắn bánh bao.

Chu Đông Dã ngửi thấy mùi bánh bao, nhớ tới buổi sáng hoang đường mà vui vẻ kia. Đã bao nhiêu năm rồi anh chưa ăn lại những thứ như này? Đứng phía sau người được hương vị bánh bao, cảm thấy hơi đói bụng, nuốt nước miếng, nhìn cô gái đang cúi mặt gặm bánh.

Cô không cao, đứng cạnh anh chỉ thấy hai cái xoáy tóc trên đỉnh đầu, không rõ mặt, làn da rất trắng, trắng bệch, dường như không khỏe mạnh lắm. Bàn tay thon nhỏ cầm cái bánh bao lớn, không giữ hình tượng há miệng cắn, từng miếng từng miếng, xem đến đây, Chu Đông Dã lại nuốt nước miếng. Chết mất.

“Xin hỏi...” Chu Đông Dã mở miệng.

“Ừm?” Hàn Lương miệng đầy bánh bao, ngẩng đầu lên.

Chu Đông Dã nhìn cô gái trước mặt, miệng phình lúng búng, cặp môi bóng loáng phát sáng, ánh mắt lười nhác nhìn anh, không khỏi cảm thấy buồn cười, vì thế liền nở nụ cười thành thật, lịch sự lễ phép hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi bánh bao của cô mua ở đâu vậy?”

Hàn Lương nghe vậy lại cúi đầu xuống, ngửa lên thật quá mỗi cổ, ăn nốt miếng bánh, nuốt xong mới chậm chạp đáp lời: “Ra khỏi khu nhà, đi vào ngõ nhỏ đầu tiên ở hướng Đông, hàng bánh bao thứ ba là hàng của cụ Lục, bánh bao thịt, một tệ một cái.”

Trả lời rất tỉ mỉ, giọng nói mềm mại êm tai. Chu Đông Dã nói cảm ơn, ra thang máy. Hàn Lương về nhà vừa lúc ăn xong một cái bánh bao, dọn dẹp rồi bắt đầu ngày làm việc mới.

Chu Đông Dã về nhà sớm như vậy chỉ vì thay quần áo, buổi tối anh có tiệc rượu, vụ làm ăn này thành công hay không, chỉ trông vào đêm nay. Từ một năm trước khi Chu Đông Dã tách ra phát triển sự nghiệp riêng của mình, lúc nào cũng mệt như cẩu, gần đây mới khởi sắc. Cuộc sống tiệc rượu hát hò hàng đêm thật không phải dành cho người, đêm nay lại phải uống rượu, nghĩ đến mà đau đầu.

Chu Đông Dã ma xui quỷ khiến thế nào lại đi đến hàng bánh bao của cụ Lục, mua hai cái, ngồi trong xe ăn ngấu nghiến, rất thơm. Lắp đầy dạ dày xong liền đi uống rượu, khởi động xe, xuất phát.

Ban đêm, Hàn Lương đặt giấy tờ xuống, mở nhạc lên nghe thư giãn một chút, bắt đầu nấu bữa đêm – mì lạnh.

Khi Chu Đông Dã vào cửa, Hàn Lương đang nấu mì, tai nghe nhạc, vốn không biết có người tiến vào, anh dựa vào cửa phòng bếp, cười tí mắt nhìn cô. Hàn Lương phát hiện nhờ mùi rượu, vừa quay đầu liền thấy vị khách lại không mời mà đến.

“Mẹ, vẫn ăn mì à?”

Xem ra lần sau cô phải đổi vị trí để chìa khóa mới được. Qua chuyện lần trước, Hàn Lương biết người này không nguy hiểm, còn nhận được tiền, vì thế thấy biến không sợ, thản nhiên trả lời: “Không ăn thì thôi.”

“Ăn chứ!” Chu Đông Dã trả lời thật kiên quyết. Ngoan ngoãn rửa sạch tay, ngoan ngoãn ngồi cạnh bàn, chờ. Một đêm như cũ.

Chu Đông Dã được tắm sạch sẽ, ngủ trong tiếng nhạc rất thoải mái, sáng sớm bị đồng hồ báo thức gọi tỉnh, nhìn quanh bốn phía, chỗ cũ. Không biết nên khóc hay cười, từ khi nào mà anh có tật xấu này vậy, chuyên chạy đến nhà người khác ngủ khỏa thân. Cầm lấy giấy nhắn trên bàn nhỏ, lần này chỉ có bốn chữ: “Cứ như lần trước.”

Chữ viết khá đẹp, Chu Đông Dã cười cười gật đầu. Hôm nay không có nhiều việc, vụ làm ăn hôm qua đã thành công, chiều nay mới hẹn ký hợp đồng, một buổi sáng thanh nhàn hiếm hoi.

Nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, Chu Đông Dã ườn trên giường một lát mới phụng phịu dậy, không mặc quần áo đứng ở ban công ngợp gió. Đây là tầng cao nhất của chung cư, liếc mắt nhìn xuống, tất cả đều là nóc nhà xám mờ, ánh mặt trời chiếu lên trên cũng không thấy phản xạ gì cả. Thật kỳ lạ, cảnh vật lạnh như băng, thế nhưng khiến Chu Đông Dã cảm thấy hơi ấm áp.

Vươn vai duỗi mình, chậm chạp mặc xong quần áo, đi vào phòng bếp, quả nhiên vẫn là bánh bao nhà cụ Lục và cháo trắng tự nấu. Chủ nhà này thật đúng là trước sau như một. Chu Đông Dã ngồi trước bàn ăn, vừa ăn vừa cảm thấy đáng yêu, cuộc sống rất đáng yêu.

Đồ điện trong nhà trông giống như đồ second-hand mua từ chợ đồ cũ, rất tồi tàn, tuy đều dùng được, nhưng e rằng cũng chẳng tốt lắm, nhìn xem, mở tủ lạnh mà đèn không sáng. Chu Đông Dã lấy một quả táo ra, lau lau rồi cắn.

Lục lại giá sách, tất cả đều là sách tham khảo, phần lớn là vật lý. Chu Đông Dã hơi nản lòng, thật không thú vị, toàn sách chuyên ngành. Lại lật lật đĩa CD, rất tạp nham, vừa có ca sĩ nổi tiếng hiện thời như Nelly Furtado, vừa có bản giao hưởng số 9 của Mahler do Carlo chỉ huy, phiên bản khá hay, có vẻ là một người mê nhạc cổ điển.

Nhưng tìm đến tìm đi cũng không thấy ảnh chụp của chủ nhà ở nơi này, ngay cả ảnh người nhà cũng không có. Cuối cùng, ấn tượng lưu lại chính là, chủ nhà hơi hơi biến thái. Mahler trong cái nhìn của anh vốn rất tuyệt vọng, rất gần với tử vong, loại âm nhạc này, ừm, Chu Đông Dã chỉ có thể nói, nghe loại âm nhạc này còn nghe cả Nelly Furtado, ngoại trừ biến thái, thật không còn lời nào để tả.

Xét đến đồ vật trong nhà, CD gốc Bản giao hưởng số 9 của Mahler do Carlo làm nhạc trưởng không hề rẻ, nhưng sao căn nhà lại tồi tàn như thế, ngay cả một vài đồ trang trí bình thường cũng không có, tường trụi. Chu Đông Dã nhìn xung quanh, chỉ biết cảm nín tự hỏi.

Ăn xong quả táo, rửa sạch bát, để giấy nhắn cùng với phí nghỉ trọ, chìa khóa cũng đặt trên bàn. Chu Đông Dã biết nên trở về nhà, nhưng vì sao cứ nghĩ đến phải trở lại phòng của anh, liền cảm thấy không muốn đi vậy? Ngồi trên sofa rách, đối diện cửa sổ sát sàn, Chu Đông Dã thảnh thơi nhìn mây bay trên trời.

Đợi đến gần mười giờ, bị điện thoại kéo khỏi cảm giác mơ màng, Chu Đông Dã mới chịu rời nhà Hàn Lương, bắt đầu một ngày bận rộn.

2. Chương 03-04

Chương 3

Sau đêm đó, Hàn Lương đổi chỗ để chìa khóa dự bị, tuy từ lần trước tình cờ gặp nhau trong thang máy có thể đánh giá người này, tính cách không xấu, nho nhã lễ độ, đến đây cũng không gây phiền toái, còn trả tiền, nhưng cô thật sự không muốn bị một sinh vật chẳng hiểu chui ở đâu ra xâm nhập không gian cá nhân.

Ngày ngày cứ đơn điệu trôi qua, case nhận từ hồi nghỉ hè đã hoàn thành được tám chín phần, dùng số liệu thí nghiệm vận hành mấy lần nữa là có thể giao hàng, thật vui sướng.

Hạnh phúc đến giản đơn như thế, một miếng ngọc mẽ kê đình, một miếng cơm, Hàn Lương cười tủm tỉm, vừa ăn vừa lướt mạng, xem một vài tin tức vô vị, lại lướt qua vài tiểu thuyết YY nhằm chán, cảm giác sau khi hoàn thành nhiệm vụ thật khiến người ta hạnh phúc.

(Ngọc mẽ kê đình: Món ngô xào ức gà của Trung Quốc.)

Đang vui vẻ thì nghe thấy tiếng người dùng chìa khóa mở cửa, Hàn Lương đi qua, ngó vào mắt mèo. Vẫn là tên kia, đang cầm chìa khóa của anh ta thử đi thử lại. Cho chết, dù sao anh ta cũng không có chìa khóa, không thể mở ra. Cô không thèm quan tâm nữa, xoay người trở về ăn tiếp.

(Mắt mèo: Cái kính nhìn xuyên qua cửa để xem ai đến ấy :>)

Nhưng tiếng lạch cạch mở cửa vẫn không dứt, Hàn Lương cố kiềm chế, không để ý tới. Cảm giác hạnh phúc khó có được ban nãy bị người này phá hỏng hết cả, trong lòng căm tức. Anh ta tưởng mình là ai chứ, một con ma men, cùng lắm là một con ma men có tiền, thực sự nghĩ đây là nhà mẹ mình hả? Đáng ghét! Rất đáng ghét!

Một lát sau, tiếng mở cửa dứt, tiếng chuông cửa lại vang lên, từng tiếng từng tiếng đình tai nhức óc. Hàn Lương nổi giận, buông bát cơm, chạy ra giật mạnh cửa, đang muốn mắng to, đã bị Chu Đông Dã nhào qua, cô đập vào chốt cửa, đau hết cả lưng.

“Mẹ, mẹ ở nhà sao không ra mở cửa?” Chu Đông Dã lão đảo đứng lên, sau đó tự giác cởi giày, đi vào phòng khách bắt đầu ăn cơm thừa của Hàn Lương.

Đau quá, Hàn Lương cảm thấy lưng của cô sắp gãy ra, vật vã nửa ngày mới đứng dậy được. Chậm rãi đi đóng cửa, đến bên cạnh Chu Đông Dã, hung hăng đá anh một phát: “Khốn thật, sao lại tới nữa, chẳng phải đã bảo anh đừng đến rồi sao? Không hiểu tiếng người à?!”

Nhưng đá bằng chân trần không hề uy hiếp được Chu Đông Dã, chỉ có thể đẩy anh cùng cái ghế lùi lại vài cm, bát vẫn còn trên tay, nửa hạt cơm cũng không đổ, Chu Đông Dã ngẩng đầu liếc Hàn Lương: “Mẹ, đừng đá loạn, không thấy con vẫn đang ăn cơm sao?” Nói xong liền ăn tiếp, ăn một lúc ba bát cơm, một âu ngọc mẽ kê đình cũng ăn sạch. Hạnh phúc nắc lên một tiếng, đi vào phòng tắm.

Hàn Lương oán hận, cô chưa từng gặp loại ma men có đầu óc tinh táo như thế. Ngoại trừ nhận nhầm nhà, nhận nhầm mẹ, cái gì cũng không nhầm, còn có thể cãi lại. Hàn Lương đi theo vào phòng tắm, phát hiện người này có tiến bộ, tự cởi quần áo, bỏ vào máy giặt, sau đó trơ trọi đứng tắm dưới vòi hoa sen. Tự tắm rửa được, thật đúng là tiến bộ, Hàn Lương bực bội đi ra, đóng cửa. Đánh thì đánh không nổi, mắng cũng không thèm nghe, còn có thể vô lại đến thế nào nữa? Chẳng hiểu sao cô lại dính vào một con quỷ rệu như vậy, ba ngày hai lần uống say? Hàn Lương chống lưng vừa bị đâm đến đau, đột nhiên cảm thấy cuộc đời thật đen tối.

Xối cơm mới, đang muốn ăn thì chợt phát hiện hết thức ăn, ngọc mẽ kê đình mà cô thích nhất đã hết sạch. Hàn Lương nhìn chằm chằm đĩa không trước mặt, cơn tức vừa nén được giờ lại dâng lên, quá đáng giận!!!

Vừa quay đầu đã thấy Chu Đông Dã tắm xong, đang thoải mái nằm ngáy khò khè trên thảm. Không được, nếu mắng không nghe, cũng phải khoái chí đánh vài cái cho hả giận.

Hàn Lương đi qua, giơ nắm tay đâm xuống, chưa được hai phát, chợt nghe người bị đánh lầm bầm: “Ừm ~ thoải mái, đâm đâm lên vai một chút.” Nói xong, còn đưa bả vai về phía Hàn Lương.

Đến đây, Hàn Lương thật sự tức giận phát ghen, thế này là thế nào?! Xúi quẩy vô hạn độ!!! Dã man đập hai cái, không thấy Chu Đông Dã phản ứng lại, cô liền chửi vài câu thô tục. Thế giới này thật xằng bậy, xằng bậy đến mức không chửi thô tục thì không thể giải thoát!

Hàn Lương mang theo giận dữ đi vào phòng bếp, làm lại một bát kê đĩnh, nhưng khi ăn vẫn thấy không ngon bằng vừa nãy. Ăn mấy miếng rồi đặt đũa xuống, thở dài.

Đưa số liệu vào, bắt đầu vận hành. Lúc đợi kết quả, Hàn Lương chỉ chăm chăm nghĩ, làm thế nào để giải quyết phiền toái này bây giờ. Nghĩ nát óc cũng không ra cách giải quyết. Chờ khi anh ta tỉnh táo rồi ngồi nói chuyện đương nhiên là có thể, nhưng nói chuyện có tác dụng à? Say rồi còn nhớ được cái gì? Thật đúng là phiền.

Nghĩ a nghĩ a, rốt cuộc coi như đã nghĩ thấu đáo. Hàn Lương đành cắn răng chấp nhận con ma men cứ nửa đêm xông vào nhà cô này thôi. Hết cách rồi, dù sao người ta không xấu, mỗi lần cũng trả tiền, lại không phiền toái gì, cùng lắm là trong nhà thêm người mà thôi, tuy cô không thích, nhưng anh ta cũng chưa từng quấy rầy cô. Thôi vậy, đành chịu.

Cuộc sống có phiền toái, máy móc không phiền toái, tất cả số liệu đều đạt yêu cầu, may mắn hiếm có. Đóng máy, dọn bàn. Ngày mai có thể giao hàng.

Nhưng mỗi tối cô đều dành thời gian để điều chỉnh rồi thử số liệu, bây giờ tất cả đã hoàn thành, vậy buổi tối biết làm gì đây? Không ngủ sớm được. Cuộc sống của Hàn Lương vẫn xoay quanh công việc, công việc, đột nhiên không có khiến cô cảm thấy hụt hẫng.

Nghĩ một lúc, nhớ lại thói quen khi còn đang là sinh viên, Hàn Lương đến phòng khách lôi ra một quyển tiểu thuyết trinh thám mua đã lâu vẫn chưa đọc, tắt đèn lớn, bật đèn bàn, ườn ở phòng khách đọc sách như những ngày trước đây.

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ báo thức vẫn kêu lúc tám rưỡi, Chu Đông Dã tỉnh.

Nhìn quanh bốn phía, vừa ảo não vừa vui sướng. Ảo não chính là có thể anh đã hình thành thói quen sau khi say rượu, sợ chủ nhân ghét mình. Vui sướng là, mỗi khi anh say rượu nghỉ lại ở đây đều cảm thấy ngủ rất ngon, rất thoải mái, sáng ngủ dậy cũng không thấy khó chịu vì đêm trước uống say, tinh thần cả ngày rất hứng khởi. Hơn nữa chủ nhà có vẻ khá dung túng cho anh, Chu Đông Dã nhếch môi, nghĩ nghĩ, cứ như vậy đi, rất tốt.

Theo thói quen đến ban công mặc xong quần áo, lại đi vào phòng bếp. Hôm nay không phải bánh bao của cụ Lục, chỉ có cơm nguội cùng ngọc kê kê đĩnh. Chu Đông Dã không kén ăn, vả lại anh vốn thường xuyên ăn ngoài, thật lâu không ném qua đồ ăn nhà rồi. Làm nóng trong lò vi sóng một chút, lúc ăn vẫn cảm thấy thơm nức, Chu Đông Dã thầm nghĩ, khẩu vị của chủ nhân nhà này quả thực rất hợp với khẩu vị của anh, lát nữa phải khen một câu, nhất định phải ra sức tranh thủ xin quyền tạm trú ở đây.

Ăn cơm xong, rửa sạch bát, Chu Đông Dã cầm tờ nhắn trên bàn, vừa thấy liền nở nụ cười. Trên giấy viết:

“Tiên sinh:

Đây là lần thứ ba, xem ra anh đã hình thành thói quen. Tuy tôi không vừa lòng với việc ngủ lại của anh, nhưng có vẻ sau khi say anh không khống chế được bản thân, cho nên, chúng ta làm một giao ước đi. Sau khi say, anh có thể đến nhà tôi, nhưng xin gửi phí ở trọ. Ngoài ra còn vài điều kiện.

1. Không được mang người khác theo.
2. Không được kể cho người khác nghe.
3. Không được uống đến nôn.
4. Trước khi đi uống rượu nên gửi giấy nhắn vào hộp thư trước cửa, để tôi chuẩn bị.

Còn nữa: Tốt bụng nhắc nhở một câu, xin đổi quần áo của anh thành loại giặt máy, đỡ bị hư tổn. Chia khóa để trên bàn, đưa cho anh.

Chủ nhà cho thuê bất đắc dĩ, hôm nay.”

Thế giới thật tươi đẹp, muốn gì là được nấy. Chu Đông Dã cười cười, móc chìa khóa mới vào chùm chìa khóa của anh, rất mãn nguyện.

*

Chương 4

Trước khi vào giấc ngủ buổi sáng, Hàn Lương đã giao case, khi ngủ luôn luôn chờ đối phương nghiệm chứng. Buổi chiều tỉnh lại đối phương mới xong xuôi, cô nhận tiền rồi gọi điện kiểm tra tài khoản, vừa nghe thấy số tiền mới thêm vào, buồn bực tối qua lập tức bị quăng ra sau đầu. Hàn Lương quyết định vì nửa tháng vất vả mà khao bản thân một chút.

Ra cửa ngõ hòm thư, không có tin nhắn lại, may quá, được một đêm thanh tĩnh. Hàn Lương mang tâm tình hạnh phúc xuống lầu, vừa mới ra cửa, liền nhìn thấy ‘con trai’ của mình ôm một mỹ nữ cười tít mắt đi vào tòa nhà. Nhìn thoáng qua một cái, chẳng những là mỹ nữ, còn là mỹ nữ thượng hạng nữa, vừa biết ăn mặc, vừa có khí chất. Hừ, thằng nhóc này thật có điểm phúc. Hàn Lương cúi đầu, chớp chớp mi, không hề để ý khi hai người đi ngang qua.

“Tiểu Hữu, chị họ đây, tối nay rảnh không? Đi ra ngoài chơi đi.” Hàn Lương vừa đi vừa gọi điện thoại: “Lan Đình? Được rồi, chờ chị.”

Lan Đình là một quán cà phê nho nhỏ, nằm ở góc đường kín đáo trong một khu phố xá sầm uất. Hàn Lương không có hứng thú với cà phê, uống nhiều một chút là tim đập nhanh, nhưng cũng không chán ghét. Có điều em họ của Hàn Lương, Hàn Hữu, là điển hình cho loại tiểu tư sản thích hưởng thụ, mê muội tất cả những sự việc tiểu chúng, cà phê cũng không ngoại lệ. Hàn Hữu thường hẹn cô ở đây, khiến cho người thô lỗ như Hàn Lương cũng trở nên quen thuộc với quán cà phê nhỏ cực nhỏ trong khu phố to thật to này.

(Tiểu chúng: Ngược nghĩa với ‘đại chúng’, là những việc gì thu hút ít người, như sở thích ít người có, loại nhạc ít người nghe,...)

Thong thả nhàn nhã hơn một tiếng mới đến Lan Đình, thế mà vẫn chưa thấy bóng dáng Hàn Hữu. Ngồi dựa vào chiếc ghế cạnh cửa sổ, gọi một cốc Latte, Hàn Lương chìm trong hương vị nồng ấm, tranh thủ lúc nhàn nhã ngắm cảnh phố xá.

Khi ánh mặt trời buổi chiều ấm áp dần biến thành màu vàng rực rỡ của tịch dương, Hàn Hữu không tiếng động ngồi xuống đối diện, không hề nghĩ việc mình đến muộn có gì sai trái, gọi Mocha cùng bánh quy vị trà xanh xong mới mỉm cười nhìn về phía Hàn Lương.

Bộ dạng của Hàn Hữu... có vẻ quái lạ, trán cao rộng, cằm lại thon nhỏ, môi mỏng dài, lúc nào cũng nhợt nhạt, cặp mắt không to nhưng rất long lanh ngậy thơ. Về ngoài như vậy không thể nhận xét rõ ràng là ưa nhìn hay khó nhìn, nhưng vẫn có thể khiến người ta liếc mắt một lần liền nhớ rõ, nhất là khi Hàn Hữu còn luôn khoe cái trán lớn của cô ra, không che dấu chút nào. Theo lời Hàn Lương, ở quê sẽ gọi là trán cao lồng lộng. Chẳng qua trán cao lồng lộng ở trên đầu của Hàn Hữu, lại ẩn ẩn hiện hiện một chút cao quý cùng thần bí.

“Chẳng phải em đang muốn giảm béo sao?” Hàn Lương nhìn thoáng qua Mocha nồng mùi chocolate trước mặt Hàn Hữu, hỏi.

Khóe môi của Hàn Hữu khẽ nhếch lên, lộ ra mỉm cười hứng thú tràn trề, tiếng nói khẽ nhàn nhạt cất lên: “Ừm, tại em nghe nói chocolate có tác dụng thúc tỉnh, cho nên thử xem thế nào.”

“Lại đối rồi?” Hàn Lương nhìn bộ dáng tích cực chủ động của Hàn Hữu, biết ngay cô em họ bao nhiêu năm bôn ba tình trường lại rơi xuống bể tình, “Vậy sao còn chưa ra mắt chị.”

“Ừm, lần này là người cùng ngành với chị nha, chủ nhiệm giáo vụ trường đại học XX. Anh ta cực kỳ quyền rũ.” Hàn Hữu nhắc tới bạn trai mới, không khỏi thấy ngọt ngào.

Hàn Lương từng nghe qua trường đại học hạng ba này rồi, chẳng qua muốn lên chức vị chủ nhiệm giáo vụ, cho dù là đại học hạng ba cũng không phải dễ. Gật đầu hỏi: “Thế chắc tuổi không nhỏ, sao lại quen với cái đứa giò heo như em?”

Hàn Hữu sớm quen với cách ăn nói thô lỗ này của Hàn Lương, lắc đầu, nũng nịu đáp: “Chị họ, chị nghi ngờ sức hấp dẫn của em từ bao giờ thế? Hơn nữa, anh ta cũng không già, mới ba mươi mấy tuổi.”

“Chẳng phải chị nghi ngờ sức hút của em, chỉ nghi ngờ mắt nhìn người của em thôi. Đến tuổi đó nhất định là loại đàn ông đã có địa vị, sao có thể chưa có bạn gái, lại còn quen với đứa vắt mũi chưa sạch như em? Chị sợ em bị lừa, đồ ngốc!” Hàn Lương nói xong ần ần đầu Hàn Hữu mấy cái.

“Lừa? Em có gì để lừa? Nếu lừa sắc, thật ra lại là chuyện hai bên tình nguyện, em không bị tổn hại gì, anh ta quả thật rất quyến rũ mà. Lừa tiền càng không thể, chị biết thừa em là thần giữ của.”

Hàn Lương nhìn vẻ mặt phản đối của Hàn Hữu, trong lòng thầm nghĩ tuổi trẻ bây giờ còn nghĩ sâu xa hơn cả mình, đúng vậy, chỉ cần không quan tâm thì còn gì để lừa nữa? Thuận theo nhu cầu mà thôi, chỉ có cô mới ngốc nghếch coi tình cảm là vấn đề nghiêm túc. Nhất thời không biết nói gì.

“Case làm xong chưa?” Hàn Hữu nhận được gật đầu trả lời của Hàn Lương, dừng lại, ngoáy ngoáy cốc cà phê, sau một lúc lâu mới nói: “Chị họ, em nói chuyện này chắc chị không thích nghe. Anh Đỗ cũng mất nửa năm rồi, chị đừng suốt ngày chú ý đầu vào việc nữa, tìm người yêu mới đi, bắt đầu cuộc sống mới.”

Hàn Lương nghe vậy, ánh mắt u ám cười nói: “Người yêu mới gì chứ? Đỗ Nhạc chưa bao giờ là người yêu của chị, chỉ có em ngốc mới hiểu sai mọi chuyện.” Hít một hơi thật sâu: “Bây giờ chị làm việc để kiếm tiền, không phải như em nghĩ là vì trốn tránh điều gì đâu. Hàn Lương đây đã bao giờ cảm tính thế chứ, vợ va vợ vắn.”

Hàn Hữu bĩu môi, rõ ràng không tin: “Chị kiếm nhiều tiền thế để làm gì? Tiền lương làm giáo viên cũng không ít, còn muốn làm thêm lung tung rõ lắm. Nhìn cái nhà chị cũ nát thế kia, em thật không biết chị kiếm tiền làm quái gì?”

“Chị định nghỉ đông đi du lịch châu Phi, bây giờ đang tiết kiệm chi phí.”

Hàn Hữu nghe vậy, lập tức gỡ mặt nạ thực nữ xuống, hai mắt trợn to như hạt đào, bổ nhào vào Hàn Lương: “Chị họ, chị chọn làm giáo viên đúng là chuẩn nghề rồi, hạnh phúc kinh, hăm mộ kinh, em cũng muốn đi... nhưng em không có tiền, lại không có thời gian ấy.” Nói xong lại quay về với bộ dáng điềm đạm đáng yêu, tủi thân ngồi xuống.

“Đừng giả vờ, chị em mình đều tốt nghiệp sư phạm, lúc trước em muốn làm thiết kế, sống chết không chịu làm giáo viên, còn cãi nhau một trận với bác cả, bây giờ nói thế không thấy xấu hổ à? Lại còn không biết thẹn bảo mình không có tiền, chị biết thừa em nhận vài case rồi... Đã thế, chị sẽ không phụ giúp kinh tế nữa, cà phê hôm nay em trả đi.”

“Vì sao là em? Hôm nay chị vừa nhận tiền, là chị mời mới phải chứ, hơn nữa chị là chị họ mà.” Hàn Hữu chu mỏ phản kháng.

Hàn Lương thần nhiên: “Nếu em muốn cha biết chuyện có người yêu mới, được thôi, hôm nay chị mời.”

“Chị, chị, chị...” Hàn Hữu nhất thời nghẹn không nói ra lời, vùng vằng nửa ngày mới yếu ớt nói: “Hừ, Hàn Lương, chị không xứng làm chị họ!”

“Cũng chẳng phải đến hôm nay em mới biết.” Hàn Lương nhàn nhạt đáp, trong lòng lại sáng khoái, bót được ba mươi tệ, thật hạnh phúc, ba mươi cái bánh bao to nhà cụ Lục.

“Đừng bực bội, nghỉ đông chị đi Ai Cập sẽ mua cho cửa hàng em mấy thứ đồ lưu niệm.” Hàn Lương thấy vẻ mặt Hàn Hữu cụt hứng, cảm thấy thích thú, nhẹ nhàng tạc đạn: “Nhớ trả tiền là được.”

Quả nhiên tạc đạn tạc đến sáng cả mắt Hàn Hữu. Cô mở một cửa hàng nho nhỏ, bán vài thứ tự thiết kế, giá cao, nhưng được bạn bè quảng cáo, hơn nữa đồ lại quý ở chỗ độc nhất vô nhị, cho nên buôn bán luôn có lời. Hàn Hữu là người tham tiền, có người mua đồ miễn phí cho đương nhiên là mở cờ trong bụng, vì thế sáng khoái trả tiền cà phê.

3. Chương 05-06

Chương 5

Tạm biệt Hàn Hữu ra khỏi Lan Đình, phố xá đã rực rỡ lên đèn, gió đêm hề dịu dàng khác thường, nhẹ nhẹ thổi qua người. Hàn Lương lại thông dong một giờ mới về đến tòa nhà.

Không muốn lên lầu, không muốn vào phòng, Hàn Lương dạo bộ trong gió đêm, vòng vo vài lần quanh mấy ngã tư gần đó, mua ít đồ ăn vặt linh tinh, thấy trời cũng không còn sớm mới chịu thôi, đi về nhà.

Đột nhiên nghe được một tiếng mèo kêu rất nhỏ. Tiếng kêu này cực kỳ yếu ớt, khiến cho dây thần kinh hiếm khi cảm tính của Hàn Lương cũng phải rung lên. Cô chậm rãi đi qua, ở trong góc đường có một con mèo con, giấy dựa nửa ngày cũng không đứng nổi, có vẻ như cảm giác được người đến gần, nó cố gắng sức, muốn tới dựa vào người Hàn Lương.

Hàn Lương ngồi tại chỗ không nhúc nhích, mặt thần nhiên nhìn con mèo nhỏ giấy dựa ở chỗ cũ. Nuôi một con mèo là chuyện rất phiền toái, chẳng dễ hơn nuôi một đứa trẻ là bao. Hơn nữa chiều chuộng một con mèo không phải chuyện cô có thể làm. Đã thế mèo còn là loại động vật biết nhìn mặt đoán sắc mà nịnh nọt, con mèo lại nhỏ như vậy... Thật khó xử, Hàn Lương ngồi im, do dự.

“Nếu trong vòng ba phút, mi có thể đến gần ta, ta sẽ nuôi mi.” Hàn Lương nghiêm túc nói với mèo con. Nhìn đồng hồ, bắt đầu tính giờ, Hàn Lương không chớp mắt nhìn mèo con đang cố gắng di chuyển.

“Tốt lắm tốt lắm, mi rất được, hăng hái ghê nhỉ~” Hàn Lương thấy mèo con chưa đến hai phút đã truồn được đến bên giấy cô, vừa vỗ về vừa khích lệ vừa mỉm cười nói: “Đặt i một cái tên nhé, gọi là... Tiểu Quang đi. Tiểu Quang ngoan nha, về sau chúng ta sẽ là người một nhà.”

Hàn Lương hào hứng đi vào siêu thị 24h mua một đồng hồ dùng ề. Sau khi về nhà liền tắm sạch cho Tiểu Quang, dứt sữa, làm ổ, nhìn bộ dáng ngủ mê mết của Tiểu Quang, trong lòng Hàn Lương có một tia thỏa mãn, rốt cuộc căn nhà này cũng đã có thành viên thứ hai.

Sau một tháng, thông qua quan hệ của em họ Hàn Hữu, Hàn Lương lại nhận được một case, ngày đêm điên đảo làm việc, thời gian trôi qua thật có ý nghĩa, công tác khiến cho cuộc sống của cô trở nên phong phú.

Chu Đông Dã thường xuyên uống rượu, say rồi vẫn như cũ, chạy đến nhà Hàn Lương gọi vài tiếng mẹ, ăn hai bữa, tắm rửa một lần, đôi khi tự tắm, đôi khi là Hàn Lương tắm hộ. Nhưng bất kể thế nào, mỗi sớm ngủ dậy Chu Đông Dã đều thần thanh khí sảng, tâm tình khoái trá.

Gửi thư nhắn ở hòm thư trước cửa nhà Hàn Lương trước mỗi lần có tiệc rượu, hành động này khiến Chu Đông Dã rất an tâm, biết rằng sau khi anh uống say sẽ có nơi để về, có người nguyện ý thu nhận gã nát rượu. Tuy rằng chỉ dùng tiền để mua, hơn nữa mua bán còn hơi miễn cưỡng, nhưng mỗi khi nghĩ đến, anh vẫn không tự chủ được mà mỉm cười.

Nếu nói có chuyện gì bức mình gần đây, thì chính là việc chủ nhà mới nuôi một con mèo. Đối với người thích ngủ trần như Chu Đông Dã mà nói, con mèo này quả là một uy hiếp to lớn. Nó thích nhất chui vào ổ chăn của Chu Đông Dã để ngủ, khiến mỗi sáng sớm thức dậy, việc đầu tiên Chu Đông Dã làm là cúi đầu kiểm tra xem cậu nhóc của mình có vấn đề gì hay không. Xác định không có ‘hồng hóc’, sau khi phục hồi tinh thần lại cảm thấy cả người ngứa ngứa nhói nhói, kiểu gì cũng phải tắm một lần nữa mới yên ổn. Buổi sáng vui vẻ đã bị con mèo này cào mất sạch rồi.

Sau mấy lần gửi giấy khiếu kiện, cuối cùng chủ nhà cũng đồng ý để Tiểu Quang vào phòng ngủ cùng, từ đó kiếp sống say rượu của Chu Đông Dã mới thấy lại ánh mặt trời.

Chu Đông Dã chưa từng gặp mặt chủ nhà, cũng không tìm được tư liệu gì liên quan ở trong căn hộ. Kỳ thực anh cũng hơi tò mò với vị chủ nhà có cách xử sự khá tương tự mình, nhưng nghĩ cho cùng, tốt nhất vẫn nên giữ khoảng cách quan hệ an toàn như vậy.

Chủ nhà giống như anh, không muốn gặp mặt trực tiếp, thái độ đó hơi lạnh nhạt nhưng cũng khiến người ta an tâm phần nào. Ấn tượng tốt nhất của Chu Đông Dã với chủ nhà chưa từng gặp mặt, thứ nhất là anh đỡ phải xấu hổ, dù sao bộ dạng say rượu của anh vẫn là riêng tư, bị người dòm ngó như vậy thật sự rất khó xử. Thứ hai, chủ nhà thu tiền của anh, cũng chu cấp cho anh vài thứ, ví như đặt một cái đệm lò xo ở góc phòng khách, anh không cần phải ngủ trên thảm nữa. Còn mua một ít đồ giải rượu cho anh dùng, điều này khiến Chu Đông Dã cảm động, có người cảm tiền của anh chỉ vì lo nghĩ cho anh, đây thật là một chuyện khiến người ta hạnh phúc.

Chu Đông Dã hoàn toàn không biết gì về chủ nhà, cũng không có ý định muốn biết. Tình huống này vẫn duy trì đến một tháng sau.

Hôm đó, theo thường lệ, Chu Đông Dã để lại giấy nhắn tối say rượu sẽ về. Nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy đã hơn mười giờ, đầu rất đau, cúi xuống nhìn mình, vẫn mặc quần áo ngày hôm qua, vì nằm ngủ mà nhàu nhĩ hết cả. Con mèo Tiểu Quang kia đã béo lên rất nhiều, bây giờ còn kêu to với anh, căn phòng thanh tĩnh nhưng không có chút sức sống, đây là tình huống gì vậy?

Cho Tiểu Quang một ít thức ăn của mèo để nó ngừng kêu meo meo meo meo điếc tai, Chu Đông Dã đi tìm bốn phía, xác định rằng chủ nhân không có nhà. Thật bức mình, tâm tình Chu Đông Dã rất tệ, chủ nhà này, đi đâu cũng không nói một tiếng, mặc kệ mình anh ở đây, cũng không quản cả con mèo nhỏ này nữa, thật quá vô trách nhiệm!! Chu Đông Dã càng nghĩ càng giận, chẳng hiểu vì sao trong lòng lại có cảm giác mất mát như chính anh bị vứt bỏ, rất chua xót. Sau khi phỏng đoán rằng anh chẳng là gì đối với chủ nhà, lại càng không thoải mái.

Đang bức bối, bỗng nhiên nghe thấy tiếng điện thoại, là loại chuông điện thoại cổ điển không hề cách điệu gì, vang lên bất thành lời, thật sự hù chết người. Chu Đông Dã giật mình, sau khi bình tĩnh càng cảm thấy chủ nhà quá biến thái. Anh do dự nửa ngày xem có nên nghe hay không, chủ nhà không ở, nếu anh tự ý nghe điện thoại thì không tốt lắm.

Sau vài tiếng chuông, lời đáp tự động cất lên: “Xin chào, tạm thời tôi không ở nhà, xin nhắn lại sau tiếng bíp.” Chu Đông Dã vừa nghe liền nhú mày, sao lại là con gái, hơn nữa ngay cả trong lời nhắn điện thoại cũng không lộ ra chút tin tức nào, không phải biến thái thì là gì?!

Sau tiếng bíp, có một giọng nữ nói: “Tôi là chủ nhà, tiên sinh ở trọ, nếu anh ở đó xin cầm lấy ống nghe.”

Chu Đông Dã háng giọng hai tiếng, cầm điện thoại nói: “Xin chào, tôi là khách trọ.”

“Rất xin lỗi tiên sinh, hôm trước tôi có việc gấp, đi vội quá nên chưa kịp nhắn lại cho anh, phiền anh rồi. Tôi muốn nhờ anh giúp một việc.”

“Vâng, cứ nói.” Tuy trong lòng Chu Đông Dã vẫn bất mãn, nhưng giọng nói của đối phương mềm mại, lại có phần áy náy nên cơn giận cũng vơi đi phần nửa.

“Tôi không ở nhà, không có ai chăm sóc Tiểu Quang, tôi định nhờ tiên sinh...”

Cô còn chưa nói hết, Chu Đông Dã đã kiên quyết ngắt lời: “Tôi không có thời gian chăm sóc ột con mèo.”

“Ha ha...” Tiếng cười lạnh lạnh vang lên: “Tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi chỉ nhờ tiên sinh mang Tiểu Quang xuống cửa hàng thú nuôi ở dưới lầu, nơi đó có nhận gửi nuôi thú cưng. Có điều phiền tiên sinh ứng tiền trước giúp tôi, khi trở về tôi sẽ gửi lại, có thể chứ?”

Giọng nói này quen quen, hình như anh đã từng nghe qua. Chu Đông Dã càng nghĩ càng không ra, đành thôi, “Được, à phải rồi, bao giờ cô trở về?”

“Đại khái khoảng nửa tháng sau, trong khoảng thời gian này, mong tiên sinh tự lo liệu cho bản thân.”

Tự lo liệu? Tự lo liệu cái gì? Coi anh là thiếu năng sao? Dùng từ như vậy để nói! Chu Đông Dã thấy đối phương là một cô gái mà cách dùng từ nói chuyện lại hung như thế, không khỏi tức xì khói. Nhưng cúi đầu nhìn quần áo đầy nếp nhăn, vừa hôi vừa bẩn, nửa câu phản bác cũng không nói nên lời.

Chương 6

Chu Đông Dã vẫn mang một chút hờn giận buồn điện thoại, nhìn số hiện trên màn hình, là số điện thoại di động. Anh cầm di động của mình lưu dãy số kia lại, bấm gọi, chỉ nói một câu: “Đây là số của tôi, trước khi trở về, xin gọi điện báo một tiếng.” Vừa nghe được đối phương trả lời liền vội vàng ngắt máy.

Kỳ lạ, giọng nói này nghe rất quen. Chu Đông Dã tắm rửa sạch sẽ, cho quần áo vào máy giặt, ở trần đi vòng quanh nhà của Hàn Lương. Tủ lạnh không thiếu đồ ăn, nhưng Chu Đông Dã lười nấu cơm, cầm quả táo lên cắn, vừa cắn vừa nghĩ, nữ chủ nhà này khiến anh thật sự tò mò, giọng nói quen thuộc như vậy, lại còn là phụ nữ.

Chu Đông Dã vứt lõi táo vào thùng rác, quyết định đi vào phòng ngủ, nơi anh chưa từng đặt chân tới để tìm hiểu đến tột cùng.

Mở cửa phòng, Chu Đông Dã đơ người, đây hoàn toàn là bản sao của phòng khách thôi, chẳng qua nhỏ hơn một chút. Cửa sổ sát đất, giá sách, thảm, bàn nhỏ, giường cũng chỉ là một cái đệm lò xo đặt trên mặt đất. Đúng thế, phòng ngủ của chủ nhà chính là một cái phòng khách thu nhỏ.

Nhưng vẫn có sự khác nhau, Chu Đông Dã tiến vào thăm dò cẩn thận, nhìn thấy ảnh chụp trên bàn trà nhỏ. Ảnh gia đình, cha mẹ tầm bốn mươi tuổi, con gái mười tuổi, hiển nhiên, bức ảnh này chụp đã lâu. Chu Đông Dã nhìn chăm chú nửa ngày cũng không thể tìm thấy điểm gì quen thuộc từ nụ cười hạnh phúc của cô bé con hơn mười tuổi. Thất bại.

Đặt khung ảnh xuống, Chu Đông Dã chuyển sang giá sách. May thay không còn là loại sách tham khảo chuyên ngành nữa, chỉ có các loại tiểu thuyết, lịch sử, triết học, thậm chí cả truyện cổ tích. Chu Đông Dã lắc đầu, cũng chẳng khác đĩa nhạc của cô này là bao, rất tạp. Lật lật lật, cuối cùng cũng tìm thấy một quyển sổ ít chữ nhưng mang nhiều thông tin – bằng giáo viên.

Hàn Lương, nữ, năm nay hai mươi tám tuổi, giáo viên trường cao đẳng AA, tốt nghiệp ngành vật lý đại học sư phạm BB, thạc sĩ nghiên cứu sinh. Công tác bốn năm, giành được rất nhiều giải thưởng, còn có ghi chú thăng chức tử mỉ.

Chu Đông Dã nhìn ảnh chụp trên bằng giáo viên, mỉm cười, quả thực anh từng gặp cô gái có gương mặt trắng bệch này rồi, ở trong thang máy, người giới thiệu bánh bao nhà cụ Lục. Nhưng một người trong thang máy với dáng vẻ uể oải, so với cô gái trong ảnh chụp như thể hai người khác nhau. Thật thú vị, thăng chức rất nhanh, không thể hiểu nổi nha. Độc mồm độc miệng cộng thêm cấu kính, rõ ràng điển hình cho loại người xem thường việc nói nhẹ giảng đạo nghĩa, sao lại được hoan nghênh ở những nơi như trường học đến thế?

Hai mươi tám tuổi đối với phụ nữ mà nói đã không còn nhỏ, thế mà cô vẫn độc thân, hơn nữa, anh chưa từng gặp người khác mỗi khi tới đây ngủ qua đêm. Từ đó phỏng đoán, e rằng ngay cả bạn trai Hàn Lương cũng không có. Thật đúng là không tầm thường, cho dù về ngoài phổ thông đi chăng nữa, chắc không ế hàng đến mức này chứ?

Gấp bằng giáo viên, xếp tất cả lại như cũ, anh cẩn thận đi ra khỏi phòng ngủ. Phơi đồ ra ban công, mùa hè, chưa đến một tiếng quần áo mỏng đều khô hết. Chậm chậm mặc xong quần áo, Chu Đông Dã cảm thấy rất thú vị, căn phòng ngủ kiểu đó là chuyện anh không dự đoán được. Hơn thế, anh đã ngủ khỏa thân trước mặt một cô gái độc thân hơn một tháng, mà cô này không tỏ vẻ gì khiếp sợ, còn cho phép anh tạm trú, thật kỳ quái.

Chu Đông Dã cũng không tự kỷ nghĩ đến giả thuyết Hàn Lương thầm mến mình, bởi nghe giọng điệu qua điện thoại của Hàn Lương là đủ biết, lạnh như băng, rất máy móc, còn hơi trào phúng, nào có cảm giác được nửa phần tình ý gì với anh. Nhưng sau khi biết Hàn Lương là một cô gái độc thân trẻ tuổi, Chu Đông Dã liền có một tia áy náy, nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn yếu ớt trắng bệch của cô, lại mang trên đó biểu tình quật cường đánh đá, trong lòng thoáng dâng lên xúc cảm rung động.

Sau đó nửa tháng, Chu Đông Dã không đưa Tiểu Quang đến cửa hàng nhận nuôi thú cưng. Hàng đêm anh chạy đến ngủ trong nhà Hàn Lương, thuận tiện chăm sóc Tiểu Quang, vì thế, tình cảm với mèo con liền thân thiết hơn theo vận tốc ánh sáng.

Nửa tháng sau, Hàn Lương về nhà, đúng lúc trường học khai giảng.

Chu Đông Dã chỉ nhận được tin nhắn, tuy không gặp mặt trực tiếp, nhưng khi nhận được tin, anh cảm thấy rất thân quen. Kỳ quái, từng nhìn thấy ảnh chụp một người liên thấy người ta quen thuộc, đây là cảm giác từ bé đến lớn Chu Đông Dã chưa từng trải qua. Mà kỳ quái nhất là, ấn tượng của Chu Đông Dã với cô, ngoại trừ khoảnh khắc cô ngẩng đầu trong thang máy kia, hoàn toàn không còn gì khác, ngoại trừ mấy tin nhắn linh tinh vụn vặt, cái gì cũng không. Thật tò mò, cô gái này khiến anh rất tò mò, Chu Đông Dã quyết định phải gặp mặt vào một lần anh tỉnh táo, để lưu cho chính anh một ký ức tốt đẹp.

Chu Đông Dã quả thực do dự hồi lâu, rốt cuộc ở ngày thứ tư Hàn Lương trở về, anh nhắn với cô buổi tối sẽ qua.

Ban đêm, anh qua loa xong một bữa tiệc rượu nhưng không ăn được gì, trong đầu chỉ nghĩ lát nữa làm thế nào để giả vờ say. Uống hai ngụm rượu, vẩy ít rượu lên người khiến cho bản thân nồng nặc mùi rượu, mười hai giờ đêm, Chu Đông Dã ngáy người trước cửa nhà Hàn Lương ước chừng hai phút, mới run run mở khóa.

Vào cửa, cởi giày, thấy Hàn Lương – người thật, đang ngồi ngay ngắn trước bàn, sắp xếp tài liệu phía trên. Anh hơi bối rối, không biết nên làm thế nào cho phải, rốt cuộc bộ dáng khi say của anh như thế nào chứ?

Hàn Lương ngẩng đầu, thản nhiên liếc mắt nhìn qua Chu Đông Dã, đứng dậy nói: “Đi rửa tay, ăn cơm.”

Chu Đông Dã hoàn toàn ngây người, thì ra sau khi anh say, việc đầu tiên làm là ăn cơm. Còn chưa kịp phản ứng lại, chợt nghe thấy Hàn Lương lầm bầm: “Sao hôm nay không gọi mẹ?”

Chu Đông Dã nghe vậy, lại lúng ta lúng túng, hóa ra, hóa ra sau khi anh say rượu trở về, còn gọi cô là mẹ sao? Thật xấu hổ!!! Chu Đông Dã cố gắng hết sức mới giữ được vẻ mặt không đổi sắc, ngơ ngác đi qua, khó khăn thốt ra tiếng nhỏ nhỏ: “Mẹ...”

Hàn Lương cười nhìn anh, phẩy tay nói: “Được rồi được rồi, đi rửa tay đi, tôi còn tưởng rằng sau nửa tháng không gặp anh đổi tính chứ, thì ra vẫn như cũ.”

Mặt Chu Đông Dã khóc tang, biết thế đã không gọi, thật đúng là lỗ vốn. Vừa rửa tay vừa than khóc cho bản thân mất thể diện. Quay người lại suy nghĩ, trước mặt cô anh còn thể diện gì nữa à? Sớm đã không có rồi, cần gì quan tâm đến chuyện này nữa? Chu Đông Dã suy nghĩ thấu đáo xong, bỏ được gánh nặng trong lòng, cười tí mắt đi đến trước bàn chờ ăn.

Một đĩa sườn sốt, một đĩa cải xào, một bát canh, đồ ăn nhà rất bình thường, nhưng mùi vị đều hoàn hảo, Chu Đông Dã vừa nhìn liền đói bụng. Quảng hết xấu hổ vừa rồi ra sau đầu mới nhớ ra đêm nay vốn chưa ăn gì, bưng bát bắt đầu ăn, ừm, thật ngon, ăn liên tục ba bát mới buông đũa. Ngẩng lên thấy Hàn Lương mới được nửa bát, vẫn còn đang thông thả ăn tiếp, nhưng trước mắt đã hết đồ ăn, Chu Đông Dã liền cảm thấy thật sự rất mất mặt. Có điều hiện tại anh là con ma men, không thể nói câu xin lỗi được, vì thế đành trông mong nhìn Hàn Lương, chờ cô nổi giận.

Hàn Lương đưa mắt nhìn anh hỏi: “Còn chưa ăn no à?” Chu Đông Dã lắc đầu, không nói ra lời.

Hàn Lương không để ý đến anh, vào phòng bếp đem ra hai đĩa đồ ăn giống y hệt lúc trước, nói: “Tôi biết ngay anh lại vậy, đây, ăn đi, tôi đặc biệt xào rất nhiều.”

Chu Đông Dã nghe thế liền xấu hổ muốn tìm lỗ chui xuống, ai mà biết lúc anh say rượu lại mất nét thể này chứ? Trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng như nào.

4. Chương 07-08

Chương 7

Lúc này, Tiểu Quang dường như hiểu ý, chạy lại gần, nhảy lên đầu gối Chu Đông Dã. Anh cực kỳ cảm kích, nhanh chóng làm ra vẻ lơ ngơ, cúi đầu vuốt ve Tiểu Quang.

Hàn Lương thấy tình cảnh đó cũng không nói gì, quả thật, biết nói gì với một con ma men chứ, chỉ mất công toi thôi, cứ lo ăn là được. Xong xuôi, cô thấy Chu Đông Dã ngồi im, đoán rằng anh không ăn nữa nên dọn bát đi rửa. Khi đi ra, Chu Đông Dã vẫn đang vuốt mèo, cô phát tay nói: “Nhanh, tắm rửa, ngủ.”

Chu Đông Dã không dám nhìn Hàn Lương, nghe được mệnh lệnh liền làm theo, thả mèo, vào phòng tắm. Vừa mới đi vào chợt nghe thấy tiếng Hàn Lương: “Hôm nay có cần tôi tắm cho không?” Vì thế, Chu Đông Dã lảo đảo một cái, ngã ngay bên cạnh bồn tắm lớn, đầu gối đập xuống rất đau.

Hàn Lương nghe thấy động tĩnh liền bức bối, đêm nay lại không sống yên ổn được rồi. Cô cam chịu đi vào phòng tắm, nâng Chu Đông Dã dậy, bắt đầu cởi quần áo của anh.

Tuy Chu Đông Dã biết anh đã ngủ khỏa thân ở nhà Hàn Lương hơn một tháng, chắc chắn việc anh trần truồng đã không còn lạ gì với Hàn Lương, nhưng để một cô gái lơ đãng như vậy, mặt không đổi sắc cởi quần áo của mình vẫn là một chuyện cực kỳ xấu hổ. Anh túm chặt vạt áo, không chịu để Hàn Lương cởi. Nhưng bởi vì đang đóng vai một con ma men, Chu Đông Dã không dám hé miệng nói ra nửa lời, chỉ đỏ mặt khư khư giữ mình.

Hàn Lương vật vờ nửa ngày nhưng không thấy tiến triển bèn nổi giận, thể hiện ngay ra bản chất của bà mẹ già: “Cái thằng này, hôm nay sao vậy? Thẹn thùng với cả mẹ ruột, ngứa đòn à?” Nói xong, thấy Chu Đông Dã không lên tiếng cũng không chịu lỏng tay, tính ngang của Hàn Lương bắt đầu nổi lên, “Không muốn tắm rửa mà đòi lên giường của mẹ? Còn lâu nhé!” Không cho cởi áo phải không? Hàn Lương bắt đầu cởi quần Chu Đông Dã.

Vì thế, dưới tình trạng cổ được áo không cổ nổi quần, cổ được quần thì mất áo, Chu Đông Dã oan oan ức ức bị lột sạch, đẩy vào bồn tắm lớn. Hàn Lương phun nước, lấy sữa tắm, sau khoảng mười phút liền thu phục được anh, một thân bị nước ấm cùng xấu hổ hun đến đỏ hồng như trứng tôm được lau khô ném lên đệm. Hàn Lương phui phui tay, ngời giận thâm nghĩ, ‘Thằng nhóc nhà anh dám đấu với bề trên thân kinh bách chiến như tôi, thật đúng là trò cười!’

Chu Đông Dã mặc kệ bây giờ đang là mùa hè, dùng tấm trèm kín chính mình, chỉ lộ ra một đôi mắt, híp lại nhìn Hàn Lương bận rộn thu dọn. Cảm giác trong lòng, quả thực chỉ có thể dùng từ kinh dị để miêu tả.

Hàn Lương không để ý đến chuyện này, chỉ cảm thấy hôm nay khách trọ hơi kỳ lạ, nhưng không gây trở ngại cho cô là được. Xong việc rồi, lấy thuốc giải rượu ra ngồi bên cạnh Chu Đông Dã, nói: “Há mồm.” Tuy Chu Đông Dã không ưng thái độ của Hàn Lương, nhưng nghĩ cô cũng vì anh mà làm, liền ngoan ngoãn há miệng. Uống xong, Hàn Lương vỗ vỗ đầu anh: “Đánh răng rồi ngủ tiếp.” Nói xong, không để ý đến anh nữa, tắt đèn lớn, mở đèn bàn, bật nhạc, bắt đầu làm việc của mình.

Chu Đông Dã do dự nửa ngày cũng không thay đổi được thói quen, lén lén lút lút đứng lên, cố tỏ ra thản nhiên đi đánh răng rồi trở về nằm.

Từ trong bóng tối nhìn ra bóng dáng dưới đèn bàn của Hàn Lương, một chút rung động vừa sinh ra trong lòng Chu Đông Dã đều bị dập tắt. Lần đầu tiên sau khi trưởng thành anh bị người khác phái đối xử như người vô tính, tắm rửa cho anh chẳng khác nào tắm rửa ột con lợn, kỳ cọ phía trước, lật người, lại kỳ cọ phía sau, không ngừng ngừng tạo tạo, cũng không hề do dự. Không những là lợn, thậm chí còn là lợn chết! Cứ như thế anh là một người hoàn toàn không có khả năng cử động, xoay đến xoay đi, động tác vừa thô lỗ vừa mạnh bạo. Cô này thật là phụ nữ à?

Chẳng qua, hiện tại lòng hiếu kỳ của Chu Đông Dã với chủ nhà Hàn Lương càng tăng thêm. Khó trách đến bây giờ cô còn chưa có bạn trai, chắc không phải lesbian đâu nhỉ, vì cũng không thấy có bạn gái mà. Cô nàng này đúng là quá quái gở, Chu Đông Dã lắc đầu, ngẫm lại vừa rồi anh cùng quần ngồi trong bồn tắm, hận không thể tan thành không khí ngay tức khắc, cảm thấy quả nhiên phán đoán đầu tiên của anh về cô vẫn chuẩn xác nhất, cô không quái gở, mà là biến thái.

Chu Đông Dã miên man suy nghĩ trong tiếng nhạc đêm, chậm chậm thả lỏng, đảo mắt vài lần liền ngủ say, không quên ôm Tiểu Quang nằm gọn.

Sớm hôm sau, Chu Đông Dã như thường lệ tỉnh lại trong tiếng đồng hồ báo thức, cảnh giác nhìn bốn phía, ma nữ đã không còn ở nhà. Lúc này anh không dám trần truồng rời giường, quần áo gối quanh mình rón ra rón rén ra ban công, mặc xong quần áo liền muốn chạy trốn, hạ quyết tâm sẽ không bao giờ đến đây nữa. Quá xấu hổ, trước mặt cô gái này, anh không thể bảo vệ một chút danh dự làm người nào cả.

Đi đến trước bàn trà nhỏ chợt nhìn thấy tờ giấy nhắn, tờ giấy rất lớn, nội dung khá nhiều, Chu Đông Dã không khỏi tò mò, cầm lên xem.

Chữ thì nhiều, nhưng thật ra nội dung chỉ có một, chính là Hàn Lương đã khai giảng, sẽ thường xuyên phải dậy sớm, vì thế không thể ngủ muộn nữa, nếu Chu Đông Dã không thể kiểm soát được bản thân đừng đến, cô vẫn sẽ sắp xếp tất cả. Nhưng nếu cô đi ngủ rồi, xin anh tự học cách chăm sóc bản thân. (Lại là chăm sóc bản thân, Chu Đông Dã đọc đến đây, chân tóc cũng phải dựng thẳng lên.) Đoạn sau cô giới thiệu một số phương pháp sử dụng đồ vật trong nhà, cách sắp xếp, vị trí cất đồ linh tinh, hoàn toàn coi Chu Đông Dã là một tên mù việc nhà.

Chu Đông Dã xem xong, nhớ tới một vài hành vi theo thói quen sau khi say của mình, đoán rằng khi đang tỉnh táo thì có quyết tâm cũng chỉ công toi, vì thế đành quăng quyết tâm vừa xong ra sau đầu, tính toán nên làm sao để cuộc sống nửa ở chung này trở nên tốt đẹp.

Vừa nghĩ vừa theo bản năng đến phòng bếp tìm đồ ăn, vẫn là bánh bao nhà cụ Lục, nhưng hôm nay là nhân chay, cháo, còn có ít dưa muối, một quả trứng gà. Chu Đông Dã vừa ăn vừa nghĩ, sao lại giống bữa sáng hồi còn đi học đến thế.

Cuộc sống của Chu Đông Dã cực kỳ bận rộn, công ty đang trong giai đoạn mới thành lập, chuyện tổ chức làm ăn thật sự rất nhiều. Tuy hai tháng nay có tuyển thêm hai người, nhưng nhân lực vẫn không đủ. Nếu muốn tuyển thêm người cũng rất khó, người giỏi thì ít, kẻ ba hoa thì nhiều. Hơn thế, người thời nay rất phù phiếm, ai cũng ngại bận rộn, cái gì cũng không biết, còn lười chảy thây. Có đôi khi nghĩ đến bóng dáng làm việc nghiêm túc của Hàn Lương mỗi đêm, Chu Đông Dã thầm than thở, nếu có nhân viên như vậy bên cạnh, chắc chắn anh sẽ an tâm hơn rất nhiều.

Kỳ thật cũng không có nhiều thời gian nghĩ mấy chuyện vụn vặt đó, vừa mới nghĩ, sẽ bị chuông điện thoại, bản fax, hội nghị, hay đủ thứ linh tinh quấy rầy. Mỗi ngày như một con quay, di chuyển không ngừng.

Một tháng sau đó, Chu Đông Dã và Hàn Lương gần như không gặp mặt. Mỗi lần Chu Đông Dã đến thì Hàn Lương đã ngủ, chỉ còn một ngọn đèn phòng khách cùng Tiểu Quang chờ anh. Anh cũng quen dần, coi nó như một ngôi nhà khác của mình. Đôi khi Chu Đông Dã không uống rượu, nhưng buổi tối quá mệt mỏi mà ngược lại không ngủ được, cũng sẽ chạy lên lầu, ăn cơm nguội, tắm rửa một phát rồi ngủ li bì. Chính Chu Đông Dã cũng không rõ, vì sao lâu trên lại dễ ngủ hơn nhà mình, chẳng lẽ bởi vì có thêm hơi người?

*

Chương 8

Đảo mắt đã đến Trung Thu, thời tiết se lạnh.

Ngày Trung Thu, tuy trường học không cho nghỉ nhưng các giáo viên không có lớp đều về nhà sớm. Hàn Lương vốn hay hòa theo số đông, bất kể có bận hay không cũng lựa chọn giống mọi người, trời còn sớm đã tươi cười chào tạm biệt, như thể nhà có việc mà rời trường.

Quà của trường học không ít, mấy cái bánh Trung Thu, cả một thùng lựu và một thùng táo. May mà trường không xa nhà lắm, Hàn Lương hí hục vác về, mệt chết, đi đến dưới khu còn biểu bác bảo vệ mấy quả, cười cười nói nói một lúc, thuận tiện nghỉ chân.

Nghỉ xong rồi, được bác đó giúp đưa thùng hoa quả đến trước thang máy, để lại mình Hàn Lương đứng chờ để lên.

Quả là Chu Đông Dã rất bất hạnh. Vì là Trung Thu, anh cũng về sớm tắm rửa, ăn mặc gọn gàng chuẩn bị về nhà nghe cha ca cẩm. Nào ngờ thang máy vừa mở ra đã thấy Hàn Lương đứng trước cửa, làm bộ như không quen biết mình, chuẩn bị bê thùng hoa quả vào trong.

“Cần tôi giúp không?” Chu Đông Dã lễ phép hỏi một câu, không đợi cô trả lời đã nhấc thùng lên, chuyển vào. Chờ Hàn Lương đi vào, thang máy đóng cửa rồi anh cũng không ra ngoài. Hàn Lương nhìn anh khó hiểu, sau đó cúi đầu không lên tiếng, quả thực ánh mắt như nhìn một người xa lạ. Chu Đông Dã thấy vậy hơi khó chịu, nhưng cũng không biết làm sao.

Trong thang máy chỉ có Chu Đông Dã và Hàn Lương, một người vốn không muốn nói chuyện, một người không biết lấy tư cách gì để nói chuyện, bởi vậy không khí im lặng. Hàn Lương cúi đầu nhìn sàn, Chu Đông Dã cúi đầu nhìn hai cái xoáy tóc của Hàn Lương.

Đã lâu không thấy, Chu Đông Dã âm thầm chào hỏi hai xoáy tóc, lần trước nhìn thấy hai người vẫn còn là mùa hè nhỉ. Thăm hỏi xong, Chu Đông Dã đột nhiên tỉnh táo lại, bật cười, anh đang làm gì thế? Chào hỏi hai cái xoáy tóc, chẳng lẽ bệnh biến thái cũng có thể lây?

Cô vẫn trắng như thế, kiểu trắng yếu ớt. Chu Đông Dã nhìn cái cổ thanh mảnh trắng trẻo của Hàn Lương, nghĩ đông nghĩ tây, cảm thấy im lặng như vậy rất kỳ quặc, muốn lên tiếng lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

“À... Tối nay cô có dự định gì không?” Cuối cùng, Chu Đông Dã vẫn hỏi một câu hoàn toàn không nên dùng với người lạ.

Hàn Lương kinh ngạc ngẩng đầu, chớp chớp mắt nói: “Tiên sinh, có việc gì thế?”

Nhìn đi nhìn đi, cô nàng này dám dùng thái độ lạnh lùng như thế nói chuyện với một người đàn ông ngủ khỏa thân trong nhà mình mấy tháng cơ đấy. Chu Đông Dã hơi uất ức, ân hận mình ăn nói vô nghĩa, lúc trầm mặc còn có thể nhìn rõ xoáy tóc trên đầu, chứ bây giờ, trong thang máy chỉ toàn băng giá lạnh buốt, anh hé miệng: “Không có việc gì, thuận miệng hỏi một chút thôi.”

Thang máy đến, Chu Đông Dã ôm thùng hoa quả đặt trước cửa nhà Hàn Lương, cũng không thèm nhìn thêm, xoay người bước đi, chỉ nghe thấy Hàn Lương ở phía sau nói vọng: “Cảm ơn tiên sinh.”

Tiên sinh, tiên sinh, anh đã bê thùng đến tận cửa nhà cô, chẳng lẽ cô còn không hiểu anh đã biết rõ tất cả sao? Chu Đông Dã không quay đầu, phất phất tay bực bội đi thang bộ về phòng mình, bê hai thùng nặng, quần áo lại ẩm mồ hôi nên phải đổi. Khi thay quần áo, Chu Đông Dã mới nhớ ra, Hàn Lương vốn không biết tên của anh, chẳng trách vẫn gọi anh là tiên sinh.

Nhà của cha mẹ Chu Đông Dã cũng cùng thành phố, có điều nhà Chu Đông Dã ở phía Bắc, cha mẹ anh ở phía Nam.

Chiều tối Trung Thu, mọi người ai cũng vội vàng về nhà, đường đông tắc nghẽn. Chu Đông Dã ngồi trong xe, mở radio, nghĩ tới cô nàng quái dị Hàn Lương, không biết Trung Thu của cô trôi qua thế nào.

Bình thường chỉ đi mất nửa giờ, bây giờ đi một giờ rồi mới được nửa đường, xe xếp thành hàng dài, có người không kiên nhẫn mở cửa sổ huyết sát, có người tự nhốt mình trong không gian nhỏ suy ngẫm tâm sự, Chu Đông Dã là loại thứ hai.

“... Đây, sự sống đang vui cười, những chuyện tầm thường xảy đến, khi trôi qua cũng dễ dàng bị quên lãng, lá cây rụng rinh trong gió, nhưng chỉ là vờn đùa trong chốc lát...” Tiếng của nữ DJ nhiễm giọng mũi rất nặng, eo ọt đến kỳ dị, Chu Đông Dã bực mình với tay chuyển kênh. Tin tức, quảng cáo, bán thuốc, lại chuyển, a, tiếng nhạc như nước vang lên trong xe, chính là bài Try của Nelly Furtado mà anh đã nghe trong nhà Hàn Lương. Chu Đông Dã rút tay khỏi bàn điều khiển, thoải mái nghiêng đầu nhìn ra khung cảnh ngoài xe.

Phong cảnh của thành phố đơn giản chỉ là người, người đến người đi. Đột nhiên Chu Đông Dã nhìn thấy dáng nghiêng của Hàn Lương, cô mặc một bộ âu phục màu đen khiến làn da càng thêm trắng bệch. Chu Đông Dã chưa từng thấy Hàn Lương như vậy, ăn mặc quá mức thùy mị, váy rất mềm mại, đồ trang sức trang nhã, tóc buộc cao bằng dây hoa. Cô đi qua lối đi bộ bên cạnh xe anh, bước chậm rãi. Chu Đông Dã nhìn thấy rõ ràng, cô không cười, vẻ mặt lạnh lùng, còn mang một chút ưu thương.

Chu Đông Dã rất kinh ngạc, anh từng thấy Hàn Lương thô bạo, thấy Hàn Lương lễ phép, thấy Hàn Lương thờ ơ, nhưng chưa từng thấy cô ưu thương, vì thế anh ngắm người một lúc lâu. Cho đến khi cha mẹ gọi điện, anh mới hồi lại, báo cáo tắc đường linh tinh xong, ngắt điện thoại rồi, dây xe cũng bắt đầu di chuyển.

Lúc Chu Đông Dã về nhà, bên trong đã ồn ào náo nhiệt, ngọn đèn ảm áp, tươi cười ảm áp, giọng nói ảm áp. Chu Đông Dã đè nén những lo lắng trong lòng, mỉm cười bước vào cửa.

Uống vài chén với cha, nghe ông hỏi han tình huống công tác, Chu Đông Dã trả lời đầy đủ. Ông đưa ra rất nhiều đề nghị, Chu Đông Dã cũng phân tích hết, trên bàn rượu chỉ nghe thấy tiếng hai người nhiệt liệt thảo luận.

“Được rồi được rồi, chẳng mấy khi con về nhà, ông cứ nói nhiều chuyện thế, không chịu để cho con ăn đây à.” Mẹ gấp đồ cho hai người, nửa trách móc nửa trêu chọc.

“Phải, cũng chỉ là một cách nói chuyện giải trí thôi mà.” Cha kiêu ngạo nhìn Chu Đông Dã, con của ông rất cuộc đã trưởng thành, nói với vợ: “Lúc trước anh nói một câu, nó cãi anh mười câu nhé, mà bây giờ thật hiếm thấy, anh nói được những hai câu, ha ha.”

Đúng vậy, trước kia mỗi khi cha đưa ra ý kiến, anh liền cảm thấy đó là cách nhìn cổ hủ, còn hiện tại, dường như tất cả trở thành một cách nhìn khác. Đề nghị của cha thoát đầu tưởng như cổ hủ, nhưng nếu phân tích ra cũng sẽ thấy được hiệu quả của nó. Anh không còn ở lứa tuổi vừa nghe thấy cha nói chuyện đã thấy phiền nữa, có lẽ đây là một biểu hiện của tuổi già, Chu Đông Dã cười lớn, gấp đồ ăn.

“Đông Đông, con ba mấy tuổi rồi, công ty cũng thành lập, đã tới lúc nghĩ đến chuyện gia đình rồi đấy.” Mẹ vĩnh viễn là mẹ, từ khi anh hai sáu tuổi đến giờ vừa mở miệng liền không rời được mấy câu này. Chu Đông Dã coi như luyện lâu thành thép.

“Vâng, con đang suy nghĩ, đợi con xong đợt này đã, gần đây công ty nhiều chuyện lắm. Chờ khi nào ổn định rồi, con sẽ cân nhắc. Đây đây, mẹ, món cá mẹ thích nhất.” Chu Đông Dã đánh trống lảng, đối phó mới mẹ chỉ có thể kéo dài thời gian.

“Nhưng mà, lần trước mẹ gọi điện đến công ty con, nghe Ngọc Ninh nói con có hẹn với một cô gì đó tên là Phương Lam hả? Nghe đồn Phương tiểu thư vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, còn thích con lắm nữa à?” Mẹ vội vàng dán mắt vào anh.

Ngọc Ninh, Ngọc Ninh, đúng là đồ mỏng môi. Sau khi xử lý Lý Ngọc Ninh tám trăm lần trong đầu rồi, Chu Đông Dã cũng bó tay, ai bảo Lý Ngọc Ninh là cháu họ của anh chứ, bên ngoài là thư kí của anh, bên trong là gián điệp mẹ anh gài vào công ty, không thể làm gì được, không thể a.

5. Chương 09-10

Chương 9

Chu Đông Dã ăn cơm, ứng phó xong với mẹ, lại ngồi nói chuyện phiếm với cha, khi đi ra đã gần nửa đêm, xe trên đường không nhiều lắm. Anh giảm tốc độ đến nơi hồi chiều thấy Hàn Lương, chậm rãi xem phố cảnh đoạn này, lúc sau nghĩ tới biểu tình buồn bã hôm nay của Hàn Lương, bèn mím môi nhún ga rời đi.

Trở lại phòng, nằm ở trên giường, thế nào cũng không ngủ được, bộ dáng Hàn Lương mặc âu phục đen mang vẻ mặt ưu thương luôn quanh quẩn trong đầu. Chu Đông Dã đứng lên, quyết định đi xem cô nàng quái dị bị làm sao.

Lên lầu, mở cửa, chỉ có Tiểu Quang bỏ nhào vào lòng ngênh đón anh, một phòng tối om, yên tĩnh không tiếng động.

Chu Đông Dã ở trong bóng tối ngây người chốc lát, đã trễ thế này vẫn chưa trở về ư? Do dự một lúc, vẫn cời giầy, bật đèn, ngẩng đầu lại phát hiện cô nàng quái dị mà anh nghĩ đến cả đêm giờ đang ngồi trên sofa, mặt không hề đổi sắc uống rượu, dù thấy đèn bật cũng không thêm chớp mắt.

Tình cảnh này dọa Chu Đông Dã nhảy dựng, thật quỷ dị, biến thái đúng là biến thái. Chu Đông Dã lấy lại bình tĩnh, thả mèo xuống, đi đến đối diện Hàn Lương nhìn kỹ.

Cặp mắt long lanh, nét mặt không lộ ra manh mối gì, toàn thân thể cứng nhắc, nhưng ánh mắt đã lơ dờ, hiển nhiên say rồi.

“Hàn Lương, Hàn Lương.” Chu Đông Dã nhẹ nhàng gọi tên cô, nghe được giọng anh kết hợp cùng cái tên này, vừa xa lạ vừa quen thuộc, nhin không được kêu hai tiếng.

Hàn Lương nghe thấy, chỉ nghiêng nghiêng đầu một chút như muốn tìm nơi phát ra tiếng nói, nhưng vì đã say đến mức không thể khống chế thân thể nên sau một lúc lâu ngây người, cô đột nhiên nói: “Tôi ngủ đây.” Sau đó gục trên sofa, thật sự ngủ rồi.

Chu Đông Dã thấy Hàn Lương say rượu mà vẫn cư xử khuôn phép như thế, không khỏi bực mình: “Sao không gọi cha, gọi trả đi.” Ai ngờ vừa dứt lời, Hàn Lương liền nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Cha, cha đi nghỉ đi, con khỏe ngay ấy mà.”

Thật đúng là con gái ngoan, Chu Đông Dã nghe vậy cười ha ha thành tiếng, vui vẻ đi qua ôm Hàn Lương, nói: “Ng ngoan, để cha ôm con về phòng ngủ, sofa này nhỏ quá, con ngủ không thoải mái.” Hàn Lương không phản kháng gì, mặc Chu Đông Dã sắp đặt.

Chu Đông Dã cảm thấy Hàn Lương ôm vào lòng mềm mềm, nhỏ nhỏ, tuyệt không lạnh lùng kiên cường như mọi khi, rất đáng yêu. Từ sau khi tắm rửa ở nhà Hàn Lương, Chu Đông Dã đổi vật dụng phòng tắm nhà anh giống của Hàn Lương, mùi hương như nhau. Bây giờ ngửi được hương thơm quen thuộc từ người trong lòng, hết như anh, khóe miệng liền giương lên, kiểu gì cũng cảm thấy đây là một việc khiến người ta thật vui sướng. Tự như hồi còn học trung học, thăm mền nữ sinh nào đó, sẽ cố ý mua túi sách giống cô ấy, quyển vở giống cô ấy, lọ mực giống cô ấy. Hiện tại rất giống hạnh phúc khi đó, một loại hạnh phúc lén lút, bí mật, cứ nghĩ đến là có thể mỉm cười.

Nhẹ nhàng đặt Hàn Lương lên giường, giúp cô cởi dép và áo khoác, đắp chăn cẩn thận. Chu Đông Dã nhìn Hàn Lương đang ngủ, vừa ngủ đã trở thành trẻ con rồi, vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn lúc ban ngày, vẻ mặt thờ ơ, vẻ mặt lười nhác, vẻ mặt cười giả dối, tất cả đều vứt bỏ hết, chỉ còn lại một Hàn Lương không phòng bị, khóe miệng cong cong, gương mặt hồng hơn bình thường một chút, hơi thở phả mùi rượu. Chu Đông Dã thấy Hàn Lương như vậy thật sự rất đáng yêu, anh cúi người, khẽ hôn lên đôi môi đang chu lên ngốc ngốc của cô, mềm mại, hương vị không tẻ. Anh mỉm cười đứng dậy, xoa người rồi đi.

Một đêm yên lặng.

Cuộc sống sau đó tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mọi người đều trở lại quỹ đạo ban đầu, ngày qua ngày, việc qua việc.

Hàn Lương lên lớp, soạn bài, nhận một số case không quá phức tạp, cuộc sống vẫn như cũ, cố gắng tiết kiệm tiền, làm việc hăng say. Chu Đông Dã ngày càng giống một khách trọ trong cuộc sống của Hàn Lương, cứ ba năm ngày lại đến ngủ một giấc. Hàn Lương biết anh đến, ngoại trừ chuẩn bị đồ ăn, rất hiếm khi gặp mặt. Hàn Lương tình nguyện vĩnh viễn coi anh là một người không quen biết, cố gắng khiến mình tin tưởng anh chỉ là một người xa lạ tình cờ tiến vào cuộc sống của cô thôi. Nhưng mà, cô không thể không để ý đến người xa lạ này, bây giờ anh ta còn biết cô, thật sự phiền toái, còn khiến cho người ta phiền não.

Công ty của Chu Đông Dã dần dần đi vào quỹ đạo, anh mới tuyển một nhóm người làm việc rất được. Kỳ thực Chu Đông Dã ngày càng ít say rượu, thời kì gắng sức làm việc, trau dồi kinh nghiệm đã dần đi xa. Luôn luôn tới ngủ nhà Hàn Lương thuần túy là vì thói quen, biết Hàn Lương đang ở trong phòng ngủ có thể khiến anh thực sự an tâm, ngủ rất ngon. Về phần nguyên nhân, Chu Đông Dã không tìm hiểu tỉ mỉ. Anh từng nghĩ, có phải mình yêu cô nàng quái dị Hàn Lương này không, nhưng đã gần hai tháng không gặp cô, anh không tiêu tụy cũng chẳng nhớ nhung. Như vậy xem ra, hiển nhiên kết luận này không đúng, cuối cùng, Chu Đông Dã đúc kết lại thành hai chữ, thói quen.

Thời tiết ngày càng lạnh, Tiểu Quang ngày càng béo, dần dần biến thành một con mèo lười.

Một ngày này, Hàn Lương có hẹn với Hàn Hữu ở Lan Đình.

Lan Đình mùa đông nhiều khách hơn mùa hè một chút, rất nhiều người đi ngang qua sẽ bị mùi thơm cùng nồng ấm của cà phê hấp dẫn đi vào. Hàn Lương vô tình gọi một ly chocolate nóng, thật sự là bản năng của động vật, vừa đến mùa đông đã biết cất giữ năng lượng.

Hàn Lương cầm cốc chocolate nóng, uống hai ngụm lớn. Đồ uống nóng vẫn là đồ uống ngon mà, Hàn Lương không khỏi cảm thấy, ăn uống quả thực là ham muốn mãnh liệt nhất trên đời này.

Hàn Lương say sưa xong, mở to mắt nhìn thấy em họ Hàn Hữu đã mang về mặt thảm thương không tiếng động ngồi xuống đối diện.

“Sao thế? Thất tình? Rơi tiền? Bị người lừa?” Hàn Lương lơ đãng hỏi.

“Sao có thể, Hàn Hữu này chưa bao giờ thua ai ở ba mặt này nhé.”

Hàn Lương không đáp, chỉ nheo mắt thăm dò, nhìn trái nhìn phải Hàn Hữu.

“Em gặp phải một khách hàng siêu khó tính, một sản phẩm thiết kế mới làm được nửa tháng đã bắt em sửa lại đến hai mươi bảy lần, thế mà vẫn chưa hài lòng, em sắp điên rồi!!!” Nói xong lời cuối cùng, Hàn Hữu hùng hăng uống hai ngụm nước chanh ấm để hạ giận.

“Vốn muốn kiếm chuyện với em hay do hai người làm việc không hợp nhau? Mà có khi nào vừa ý em, dùng thủ đoạn này để theo đuổi không? Nếu thật sự là vậy, một mối thì đừng làm nữa.” Hàn Lương bắt đầu đóng vai bác sĩ tâm lý.

“Cái gì mà vừa ý em chứ, chỉ cần nói thẳng là em trực tiếp theo đuổi anh ta luôn, cần gì mất công như vậy!” Hàn Hữu bĩu môi: “Em ngờ rằng em không làm được theo ý anh ta. Ai da, nhà thiết kế số khổ a... Nhưng không thể không làm được, đó là một case rất có triển vọng.” Hàn Hữu vén mái tóc dài, thở dài khe khẽ, trưng ra vẻ mặt ai oán, bắt đầu đóng kịch theo bản năng.

Hàn Lương phẩy phẩy tay, nói: “Chuyện này chị không giúp được, chắc em gọi chị ra không phải chỉ vì thế đấy chứ?”

“Vì chuyện này mà, bởi hôm nọ em phát hiện nó có liên quan đến chị, hơn nữa cực kỳ mật thiết nhé.” Hàn Hữu cố tình cười cười tỏ vẻ thần bí, ngừng lại.

*

Chương 10

“Em nói là, trong lúc vô ý nhìn thấy số điện thoại của chị trong di động tổng giám đốc của họ?!” Hàn Lương khó hiểu, sao có thể chứ?

“Phải, lúc ấy đang thảo luận chi tiết, Chu tổng tìm số điện thoại của đối tác, đột nhiên văn phòng anh ta có điện thoại, dường như rất gấp, anh ta vội vàng đi đến quên cả di động, em nhìn qua vì thấy nó đẹp thôi, nào ngờ thấy số điện thoại của chị đang hiện trên màn hình. Lúc đầu em còn tưởng mình nhìn nhầm rồi, phải lấy di động của mình ra so sánh mới dám khẳng định, đúng là số của chị.”

Hàn Hữu uống ngụm nước chanh, đột nhiên nở nụ cười, nói tiếp: “Hơn nữa, chị đoán xem, tên của chị được đặt là gì trong máy anh ta?”

Hàn Lương càng nghe càng nhú mày, không để ý đến vấn đề này. Hàn Lương biết em họ mình trước sau vẫn thích đùa dai, đương nhiên sẽ không nói cho cô. Cô chỉ im lặng, nghĩ đến những người mình có quen biết, đâu có ai là tổng giám đốc họ Chu?

Hàn Hữu thấy chị họ như vậy vẫn không giảm hứng thú, nắm lấy tay Hàn Lương nói: “Chính là bốn chữ ‘cô nàng quái dị’, ha ha ha, chị nói xem có kỳ quái không. Thì ra trên thế giới này ngoại trừ em, vẫn còn có người khác biết bộ mặt thật của chị đó!”

Hàn Lương trợn mắt hỏi: “Em kể xem Chu tổng này trông thế nào đi.”

“Khoảng hơn ba mươi tuổi, bộ dạng... ừm... coi như không tệ, khá bắt mắt, gu ăn mặc tốt lắm, cách nói chuyện và làm việc cực kỳ chín chắn giỏi giang, thích cười, là một người rất thu hút.”

Hàn Lương suy nghĩ nửa ngày mới cau mày nói: “Chị không biết người nào như thế, xem ra lần này em tìm lầm người rồi. Về phần vì sao anh ta có sổ chị... chị quả thực không rõ, chẳng biết có phải một phụ huynh học sinh của chị không?”

“Sao có thể chứ?! Từ khi nào mà trường đại học của chị có liên hệ với phụ huynh thế? Đừng có gạt em nữa!” Hàn Hữu hơi giận dỗi nói: “Hơn nữa người ta mới ba mấy tuổi thôi, sao lại có con lớn thế để mà vào trường chị?!”

Hàn Lương mím môi: “Chị quả thực không có ấn tượng. Chịu thôi, làm gì có chuyện không ấn tượng với một gã nghe qua cũng không tệ như thế chứ, không thể nào. Vì thế có thể khẳng định, chị thật sự không biết.”

Hàn Hữu nhìn Hàn Lương một lúc lâu, giận dữ nói: “Quên đi, chuyện nhờ vả thế này cũng không phải đứng đắn, hơn nữa chức nghiệp của em vẫn phải làm ra sản phẩm vừa lòng khách thôi.”

Một đêm khuya.

Chu Đông Dã theo lệ thường đi vào nhà Hàn Lương, vừa vào cửa liền ngáy người, Hàn Lương đang tỉnh táo ngồi trên sofa đọc sách.

“Lại đây ngồi, chúng ta nói chuyện nghiêm túc.” Hàn Lương quay đầu nhìn anh.

Chu Đông Dã cảm thấy kỳ quặc, quan hệ vừa quen thuộc vừa có điểm xa lạ này, hiện tại lại muốn đổi diện trao đổi, anh vốn chưa từng lường trước. Nghĩ nghĩ một chút, vẫn cởi giày, ngồi xuống bên người Hàn Lương.

“Tiên sinh họ gì?” Hàn Lương vẫn khách khí như trước.

“Chu.” Chu Đông Dã cũng rất ngắn gọn, nhất thời chưa nghĩ ra nên dùng thái độ gì nói chuyện với Hàn Lương.

“Chu?” Hàn Lương chớp chớp mắt nghĩ, quả nhiên người em họ nói chính là anh. “Chu tiên sinh, theo tôi quan sát, gần đây anh không hề say rượu, kỳ thật anh không nên đến đây qua đêm. Tôi là một cô gái độc thân, anh làm vậy, lúc trước là vì bất đắc dĩ, còn bây giờ, theo tình theo lý đều không phù hợp. Chỉ bằng chúng ta chấm dứt giao ước đi, anh trả chìa khóa cho tôi, để tôi trở lại cuộc sống bình thường như ban đầu.”

Chu Đông Dã không ngờ Hàn Lương nói chuyện trực tiếp như vậy, đúng như lời cô nói, theo lý anh và cô là cô nam quả nữ, đêm khuya thường xuyên sống chung một nhà như vậy, nếu để người ta biết, anh thì không sao, nhưng sẽ gây ra nhiều rắc rối cho cô. Tuy xã hội hiện nay đã cởi mở hơn, nhưng ở chung với người khác vẫn không phải chuyện gì dễ nghe, hơn nữa cô còn là giáo viên.

Chu Đông Dã suy nghĩ, rút chìa khóa ra đưa Hàn Lương, nói: “Trong thời gian vừa qua được cô chiếu cố, cảm ơn.”

Hàn Lương nhận chìa khóa, khoát tay: “Nhận tiền làm việc, chỉ là nhiệm vụ mà thôi, không cần cảm tạ.”

Chu Đông Dã lưu luyến nhìn chiếc giường của anh, đang muốn tạm biệt, chợt nghe thấy Hàn Lương nói: “Chu tiên sinh, tôi nhớ anh có lưu sổ đi động của tôi phải không? Tốt nhất anh nên xóa đi, đỡ bị người khác hiểu lầm.”

Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Cô nàng này can thiệp thật quá đáng. Chu Đông Dã khó chịu, lạnh lùng nói: “Đây là việc riêng của tôi, Hàn tiểu thư lo lắng nhiều rồi.”

Hàn Lương không để ý đến Chu Đông Dã đang bực bội, hỏi lại: “Chu tiên sinh biết tôi họ Hàn sao? Tôi không nhớ đã từng nói tên cho anh mà?”

Chu Đông Dã nghe vậy liền đơ người, chẳng lẽ nói mình đã đi vào phòng ngủ của cô, đọc bằng giáo viên của cô? Đẳng hăng một chút đáp: “Chỉ ngẫu nhiên biết được, tôi cũng không nhớ là từ đâu.”

Hàn Lương gật đầu, không hề truy cứu tiếp. Cô đứng dậy, ra về muốn tiễn khách, khi đưa Chu Đông Dã tới cửa liền lên tiếng: “Chu tiên sinh, chúng ta lại trở thành người xa lạ đi, nếu về sau anh còn uống say, nửa đêm không ngừng gõ cửa nhà tôi, tôi sẽ báo công an, đến lúc đó mong anh thông cảm.”

Báo công an?! Cô nàng này muốn vô tình tới mức nào nữa, anh thật sự khiến cô chán ghét vậy sao? Cần thiết phải dùng biện pháp nghiêm trọng vậy sao? Chu Đông Dã nghe xong lời Hàn Lương, máu hướng lên đầu, lỗ tai nghe được cả tiếng máu chảy ào ào, hừ, cô vô tình thì tôi cũng thôi! Anh không hề đáp lời, tức giận xoay người bước đi.

Rốt cuộc đi rồi. Hàn Lương đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở phào. Đàn ông anh tuần lăm tiền đều là phiên toái lớn, có chút việc mà đã giận đến thế, thật đúng là không rộng lượng.

Anh ta còn có một cô bạn gái cực kỳ xinh đẹp, thật là phiên toái của phiên toái. Tuy quan hệ của cô và anh là trong sạch, nhưng ngoại trừ hai người, nói ra sẽ không ai tin tưởng. Cô không muốn liên quan gì với anh ta nữa, Hàn Hữu quen biết anh ta, lần này có thể gạt được, chứ lần sau chắc chắn không thể.

Đúng là không nên có quan hệ với một anh chàng như thế. Hàn Lương muốn tìm một người có điều kiện thích hợp, lấy hôn nhân là điều kiện tiên quyết để quen nhau. Còn nếu quan hệ với Chu tổng này, chính cô và anh vốn không có hứng thú, hơn nữa tiếp tục sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của nhau, cuối cùng có thể khiến tất cả hỗn loạn. Đây là chuyện không nên, chia tay, trở lại cuộc sống ban đầu mới là chuyện tốt.

Hàn Lương nghĩ xong, an tâm đi ngủ.

Cùng lúc đó, Chu Đông Dã đang ngồi trên sofa thoải mái vắt chân ở nhà mình, nảy sinh hờn dỗi.

Từ nhỏ đến lớn, tuy anh không phải rất được hoan nghênh, nhưng cũng chưa bao giờ bị người ta chán ghét. Thế mà bây giờ lại có người biểu lộ sự ghét bỏ trực tiếp rõ ràng như vậy, thực sự khiến cho Chu Đông Dã cảm thấy thất bại tràn trề.

Chu Đông Dã bực bội, đi qua đi lại ở phòng khách, vò đầu bứt tóc, lẩm bẩm mắng mỗ một hồi, không biết qua bao lâu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Sau đó ngồi suy nghĩ tỉ mỉ, từ đầu tới cuối anh đều mang hình tượng con ma men xuất hiện trước mặt Hàn Lương, thậm chí còn là hình tượng con ma men không tự chủ được. Nghĩ đến đây, Chu Đông Dã xấu hổ, khiến cô không ghét bỏ một kẻ như vậy hình như đúng là... không dễ dàng.

Không được, nhất định phải làm hòa, sao có thể dễ như vậy?!

6. Chương 11-12

Chương 11

Chu Đông Dã thề muốn làm hòa, nhưng không có cơ hội thực hiện kế hoạch đó. Thiết kế làm đi làm lại hai mươi bảy lần, chẳng những uy hiếp tính mạng của nhà thiết kế, cũng uy hiếp tính mạng của ông chủ như anh. Nếu tiếp tục như vậy, case coi như thất bại.

Nhân viên công ty Chu Đông Dã chia làm vài team, tuy anh là ông chủ nhưng cũng không kiểm soát tất cả. Case hiện tại là team do anh phụ trách, nếu thất bại, thật đúng là không còn mặt mũi nào.

Vất vả qua một tuần, Chu Đông Dã bận đến chân không chạm đất, mồm miệng tê liệt, công việc mới coi như hoàn thành được bảy tám phần. Sáng hôm nay Chu Đông Dã cùng vài nhân viên giải quyết bản phác họa của Hàn Hữu ở phòng khách.

Sau buổi thảo luận, rốt cuộc bản phác họa đã sửa xong, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lúc này, Chu Đông Dã nói với trợ lý Tiểu An: “Hoàn thành xong một phần của bản thiết kế rồi, cậu đi tìm một người nhanh nhẹn đến làm thuyết trình, không còn nhiều thời gian lắm đâu.”

Hàn Hữu nghe vậy, cặp mắt tròn chuyền động, cười títt mắt nói: “Nếu quý công ty không ngại, tôi có thể đề cử một người, tốc độ làm mấy loại case nhỏ như này của cô ấy rất tốt, có thể tin cậy.”

Chu Đông Dã không phản đối: “Hàn tiểu thư cứ nói.”

Hàn Hữu nhìn thẳng Chu Đông Dã: “Tôi đề cử Hàn Lương. Cô ấy có chút danh tiếng trong ngành, chắc trợ lý An cũng từng nghe qua.” Tiểu An nghe vậy gật gật đầu, phụ họa: “Ừm, đã từng nghe tiếng, uy tín của Hàn Lương rất tốt.”

Chu Đông Dã nghe thấy tên Hàn Lương liền không nhịn được nhú mày, mấy ngày nay bận đến mức quên mất cô nàng quái dị, nhưng xem ra ông trời không có ý định tha cho anh. Nhớ tới bóng dáng làm việc cần mẫn của Hàn Lương dưới ánh đèn bàn trong đêm, đương nhiên anh tin tưởng uy tín của cô như lời Hàn Hữu và Tiểu An nói. Vì thế nghiêm giọng trả lời: “Được rồi, giao cho cô ấy đi, Tiểu An, cậu mau liên lạc sắp xếp.”

Hàn Hữu nhìn về mặt anh, mỉm cười mang theo ý thích thú.

Sau khi tan họp, Tiểu An gọi điện thoại báo cáo: “Tiểu thư Hàn Lương nói ngày mai sẽ đến đây bàn chi tiết.” Chu Đông Dã gật đầu, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất vui vẻ, ngâm nga vài câu hát, bắt đầu thảo ra yêu cầu chi tiết cho bài thuyết trình.

Hàn Lương nhận được điện thoại, case tự tìm đến cửa, lại còn là loại case đơn giản mà nhiều tiền, đương nhiên cô nhanh chóng đồng ý, vừa vặn sáng mai không phải đến trường. Sau khi hẹn thời gian, tâm tình của Hàn Lương rất tốt, bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về tìm những tư liệu liên quan đến bài thuyết trình sắp tới.

“Chị, nhận được case mới phải không? Đi uống trà nhé.” Hàn Hữu gọi tới rất đúng lúc, giọng nói mang chút trêu chọc.

Hàn Lương nghe vậy lập tức vỡ lẽ: “Thì ra là em giới thiệu, cảm ơn nha. Đi đâu uống trà?”

Nơi hẹn thuộc đúng gu của Hàn Hữu, lại là một quán trong góc nhỏ, Hàn Lương đi tìm mất cả buổi, khi đến, Hàn Hữu đã sớm ngồi ở bàn trà, về mặt hồ hững giả làm thực nữ.

Hàn Lương không thích trà lắm, cũng không kiên nhẫn với trà đạo, nhưng không khí trong phòng trà thực ra lại rất hợp với cô, im lặng như thư viện, mỗi người đều hạ thấp giọng khi lên tiếng, lời nói nhỏ nhẹ.

Hàn Lương cũng học sở trường của Hàn Hữu, không tiếng động ngồi xuống đối diện, cầm lấy chén trà nhỏ đưa đến trước mặt, coi như xông mặt đi.

“Chị mời.” Hàn Hữu cảm ghét nhìn Hàn Lương phá hoại trà ngon.

“Ừ, đương nhiên, xem như cảm ơn em. Đây là case cuối cùng chị nhận trong học kỳ này, làm xong sẽ chuẩn bị đi du lịch.” Hàn Lương vừa lòng thỏa ý nghĩ đến tương lai tươi sáng.

“Đây, chị xem, là Chu tổng, Chu Đông Dã, chị thật sự không biết anh ấy à?” Hàn Hữu đưa ảnh chụp Chu Đông Dã trong di động mình đến trước mặt Hàn Lương.

Hàn Lương cầm di động, nhìn hình ảnh Chu Đông Dã đang công tác, nghĩ rằng, không ngờ khi người này tỉnh táo làm việc cũng khá đẹp trai, cô thận trọng ung dung rồi mới tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “À, anh ta tên là Chu Đông Dã sao? Chị từng thấy rồi, anh ta ở cùng khu nhà với chị, gặp trong thang máy vài lần, nói chuyện một lần.” Lời của Hàn Lương đều là thật, cô tò mò hỏi tiếp: “Sao em để ý anh ta như vậy?”

Hàn Hữu chớp chớp mắt, cười toe toét: “Nghĩa là, chị không có quan hệ gì với anh ta, cũng không hứng thú?!”

Hàn Lương ngờ vực gật đầu, không biết vì sao em họ lại cường điệu vấn đề này đến thế.

“Được rồi.” Hàn Hữu lấy di động về nói: “Nếu chị không có hứng thú với anh ta, em yên tâm rồi, em tuyên bố, em muốn theo đuổi anh ta. Làm việc với nhau một thời gian, em phát hiện người này không tệ.”

Hàn Lương nghe xong há hốc miệng, em họ của mình muốn theo đuổi một con ma men? Lại còn là một con ma men từng gọi cô là mẹ, quá kỳ dị. Nghĩ một lúc mới đáp: “Chủ nhiệm giáo vụ lần trước đã kết thúc nhanh vậy à?”

Hàn Hữu bĩu môi: “Tên đó đã có bạn gái rồi, hừ, hại em chỉ ngọt ngào được hai tháng, bực cả mình.”

“Ừm.” Hàn Lương nghe thế lại âm thầm than thở cô đang già đi, không hiểu được cách tư duy của em họ mình, chỉ đành bỏ qua, tiếp tục nói: “Em muốn theo đuổi Chu... à... Chu gì đó, Chu tổng, chị cũng không xen vào, nhưng mà, chị phải nhắc em một câu, hình như anh ta có bạn gái rồi, một lần chị gặp trong thang máy, thật sự là mỹ nữ thượng hạng, em phải cẩn thận.”

“Hả? Trông như thế nào? Thân mật tới cỡ nào?” Hàn Hữu vừa nghe liền hứng thú, phải khiêu chiến mới có cảm giác thành công, đó là nguyên tắc yêu đương của cô.

Bị Hàn Hữu ép hỏi một trận, Hàn Lương mới phát hiện cô cực kỳ hiểu biết thân thể Chu Đông Dã, giọng nói, vẻ ngoài, sức ăn, tần suất ngủ ngáy, thậm chí cả nốt ruồi trên cơ thể, cô đều nhớ hết. Nhưng những phương diện khác của người này lại hoàn toàn mù tịt, thật đúng là kỳ quặc. Trước cặp mắt rạng rỡ phát sáng của Hàn Hữu, nửa câu cô cũng không nói nên lời.

Cô am hiểu quá riêng tư về đối tượng của em họ, dưới quan điểm của Hàn Hữu, đây coi như là bí mật của bí mật rồi. Nghĩ đến hình ảnh Chu Đông Dã trần truồng, lần đầu tiên Hàn Lương cảm thấy xấu hổ.

Rốt cuộc mệt mỏi ứng phó xong với đồng câu hỏi dồn dập của Hàn Hữu, Hàn Lương nhìn hóa đơn mà khóc không ra nước mắt, ai nói cho cô biết, vì sao trà lại đắt hơn cà phê nhiều vậy?! Hàn Hữu còn gọi loại đắt tiền nữa, vì thế Hàn Lương ghi mỗi nợ này, trong lòng phiền muộn không muốn ăn cơm, đầu óc choáng váng trở về nhà.

Vừa vào thang máy liền nhìn thấy anh chàng Chu Đông Dã – đầu sỏ gây nên, hiển nhiên là đi lên từ bãi đỗ xe B1, lúc này đang bình thản đứng ở bên trong, chờ cô đi vào.

Hàn Lương nghĩ đến số tiền lớn vừa tổn thất, trừng mắt liếc anh một cái, vào thang máy. Tuy Chu Đông Dã vô tội vẫn giữ gương mặt tươi cười, nhưng trong lòng lại vì cái trừng mắt của cô mà khó hiểu, một tuần không gặp, thấy mặt liền quay ngoắt thành thái độ này, không bằng cả người xa lạ.

Chu Đông Dã lịch sự cúi đầu coi như chào hỏi, sau đó học cách nói chuyện máy móc của Hàn Lương hỏi: “Không biết tôi chọc giận gì Hàn tiểu thư, khiến Hàn tiểu thư khinh thường như vậy?”

*

Chương 12

Hàn Lương quay sang Chu Đông Dã, kiêu ngạo đảo mắt rồi mới dùng giọng điệu cứng nhắc thường lệ đáp: “Chu tiên sinh hiểu lầm rồi, chẳng qua mắt tôi không thoải mái, hoạt động trông mắt một chút ấy mà.”

Chu Đông Dã nghe vậy, lần đầu tiên cảm thấy cô nàng này có tiềm chất khiến người tức chết. Thật đúng là một cô gái ngoài chăm chỉ làm việc và năng lực không tệ ra, chẳng còn ưu điểm nào hết, khó trách ngay cả bạn trai cũng không có. Chu Đông Dã càng nghĩ càng ác, trên mặt dần hiện ra vẻ tươi cười.

Chu Đông Dã không ngừng nghĩ xấu, nụ cười cũng càng lúc càng sáng lạn, đột nhiên nghe được bụng mình vang lên một tiếng ọc ọc. A, thật xấu hổ, vào thời điểm này, tiếng bụng kêu chính là một loại yếu thế! Chu Đông Dã không biết nên đỏ mặt hay tự phần nộ với bản thân trước, đúng là cái bụng vô dụng.

Lúc này Hàn Lương quay sang, hoàn toàn không lạnh lùng như hồi nãy, mỉm cười nói: “Nếu Chu tiên sinh không chê, tôi mời anh ăn cơm, coi như khởi đầu tốt đẹp cho sự hợp tác của chúng ta.”

Chu Đông Dã nghĩ tới tay nghề của Hàn Lương, không khỏi nuốt nước miếng, nhưng vẫn cố bảo vệ danh dự của đàn ông, nghiêm túc đáp: “Nhận tiền làm việc mà thôi, không có công để nhận bổng lộc.”

Hàn Lương thấy Chu Đông Dã bắt chước lời nói của mình, còn học một vận dụng mười, liền cố gắng nén cười, cũng làm ra vẻ khô khan nói: “Có công, có công, anh giúp mắt tôi được tiêu khiển.”

Mời người ta ăn cơm cũng không để người ta cảm thấy thoải mái, đúng là cô nàng quái dị. Chu Đông Dã bó tay, quyết định không so đo với cô nữa, lúng ta lúng túng nói: “Vậy quấy rầy rồi.”

Lâu lắm mới bước chân vào nhà Hàn Lương, Chu Đông Dã cảm thấy toàn thân khoan khoái, ngồi trên sofa hồng quen thuộc, trêu chọc Tiểu Quang.

Tủ lạnh của Hàn Lương chứa rất nhiều đồ, tất cả là kết quả của việc rảnh rỗi đi lượn siêu thị. Hàn Lương nấu bếp, tất nhiên sẽ không để vị khách Chu Đông Dã thoải mái nhàn nhã ngồi trêu chọc mèo. Cô gọi anh giúp một tay, rửa thức ăn, nhặt tỏi, Chu Đông Dã làm cũng khá có nghề. Hàn Lương nhanh tay nhanh chân, trước nấu cơm, sau chưng cá cách thủy, bắt đầu xào rau.

Hai mươi phút sau, ba món ăn một món canh lên bàn.

Đậu tương xào thịt bò, Tây Hồ thối ngư, nấm hương đậu phụ, thêm một bát canh rau xanh.

(Tây Hồ thối ngư: Một loại cá sốt nổi tiếng của Trung Quốc.)

Ngửi mùi, bụng của Chu Đông Dã sôi cang to, chỉ chờ Hàn Lương mở mồm cho ăn. Hàn Lương xới cơm cho anh, nhìn bộ dáng đáng thương kia trăm phần trăm là một thằng nhóc tham ăn, không khỏi buồn cười, một anh chàng như vậy mà khiến cho em gái có mắt nhìn người rất cao của cô phải động tâm, thật không tưởng tượng nổi. Không làm khó anh nữa, cô nói gọn một câu: “Ăn đi.”

Hai người ăn cơm, tuân theo khuyên răn của lão tiên sinh Khổng Tử – ‘Ăn không nói, ngủ không nói’, một bàn chỉ nghe thấy tiếng Tiểu Quang nhai xương cá rột rột. Không có gì phân tán năng lực hoạt động của miệng, tốc độ ăn cơm rất nhanh, chỉ chốc lát cơm và đồ ăn đều hết nhẵn.

Chu Đông Dã thỏa mãn đặt đũa, chợt nghe thấy giọng nói nghi ngờ của Hàn Lương: “Ăn no chưa? Muốn ăn thêm một bát mì nữa không?”

Nghi vấn này khiến Chu Đông Dã nghĩ ngay đến buổi đêm xấu hổ đến cực điểm của anh, đồng thời nhớ tới ý tưởng muốn làm hòa. Trong lòng lại âm thầm giải thích, tôi không phải thùng cơm đâu nhé!!

“Không cần, không cần, thực ra sức ăn của tôi không nhiều như vậy.” Mặc kệ Chu Đông Dã hò hét thế nào trong lòng, giọng điệu khi nói ra vẫn cực kỳ hòa nhã, còn hơi ngượng ngùng.

Hàn Lương cười cười, vẻ mặt không tin lên tiếng trả lời, “Rồi, tôi biết.” Nói xong, bắt đầu dọn bát.

Trả lời như vậy càng khiến cho người ta phiền muộn, rõ ràng là không tin. Chu Đông Dã đứng dậy tranh dọn bát, nói: “Tôi đi tắm rửa.”

Hàn Lương sững sốt: “Lúc anh tỉnh táo vẫn muốn tắm ở nhà tôi à?”

“A?!” Chu Đông Dã bị câu hỏi làm ngớ người, nửa ngày sau mới biết mình nói nhầm, mặt mũi đỏ bừng, vì sao trước mặt cô anh chẳng làm nên cơm cháo gì vậy? “Tôi, tôi, tôi, tôi nói sai rồi, ý tôi là rửa bát.”

“Được rồi.” Hàn Lương cong miệng cười, đặt bát xuống, để Chu Đông Dã bê.

Chu Đông Dã không dám nhìn thẳng ánh mắt mang theo ý cười của Hàn Lương, cúi đầu bận bịu, dọn dẹp xong liền đi vào phòng bếp, đi được nửa đường chợt nghe thấy một câu tràn ngập ý cười, khiến anh càng súp đổ: “Chu tổng, anh chắc chắn anh không đi tắm mà đi rửa bát à? Bên kia là phòng tắm, bên này là phòng bếp.”

Chu Đông Dã bưng một chồng bát đĩa đứng trước cửa phòng tắm, nửa bước cũng không lết được, cúi đầu hò hét trong lòng, ‘Ông trời!!! Còn muốn dày dạn tôi tới mức nào???!! Động đất đi, sóng thần đi, tuyết lở đi, tùy ý tìm cách để tôi biến mất ngay đi!!!’

Chu Đông Dã không biết anh đứng ngẩn trước cửa phòng tắm bao lâu, Hàn Lương, vốn từ cô nàng quái dị thăng chức làm ma nữ, thấy tình cảnh vậy cũng không thèm tiến đến giải vây, khỏe miệng chỉ cười cười, ngồi trên sofa xem kịch vui.

‘Chết rồi ~ cũng phải yêu!! Không mất hồn mất vía không thoải mái...’ Tiếng chuông di động bỗng réo rất vang lên, khiến Chu Đông Dã đang đắm chìm trong trạng thái xấu hổ cùng quần giắt mình, tay run run, một chồng bát đĩa liền rơi xuống đất loảng xoảng, vỡ nát hết.

‘Ông trời, dù bây giờ ông khiến tôi biến mất cũng quá chậm rồi’, Chu Đông Dã nhìn mảnh vỡ dưới sàn, trong lòng gào thét. Trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên nghe điện thoại trước hay lấy chổi quét trước.

“Không sao, anh nhận điện thoại đi, tôi dọn cho.” Giọng nói nhàn nhạt của Hàn Lương cất lên, giải thoát Chu Đông Dã. Anh hoàn hồn đáp: “Rất xin lỗi, rất xin lỗi, tôi sẽ mua đèn cho cô.” Nói xong lùi sang một bên, nghe điện thoại.

“Ừm? Được rồi,... nhưng anh ăn rồi.” Chu Đông Dã vừa liếc mắt nhìn Hàn Lương đang quét dọn bên cạnh, vừa ứng phó với Phương Lam Phương đại tiểu thư yêu kiều, “Ừ, lát nữa gặp.”

Chu Đông Dã nóng lòng rời đi nơi cực kỳ xấu hổ này, tùy tiện đồng ý lời mời của Phương Lam. Ngắt điện thoại, vừa quay đầu liền thấy Hàn Lương đã xong việc, cười nhẹ ngồi trên sofa, gật đầu nói với anh: “Anh có việc thì đi trước đi, mai chúng ta gặp nhau ở công ty.”

Chu Đông Dã thấy Hàn Lương dùng nụ cười máy móc này với mình, cảm thấy hơi mất mát, sau đó đột nhiên nhớ tới những chuyện mất mát vừa rồi, đỏ mặt gật đầu, rời nhà Hàn Lương nhanh như chạy trốn.

Thật đúng là một màn hài kịch, Hàn Lương ôm mèo ngồi dưới ánh chiều tà. Sao đột nhiên lại mời anh ta đến ăn cơm? Nghe thấy anh ta sôi bụng, sinh ra cảm giác đồng bệnh tương lân? Ai biết được, dù sao trong phút chốc cô cũng cảm thấy anh chàng này thật sự rất vô tội, không làm gì lại bị cô trừng mắt một cái. Trước nay cô chưa bao giờ thể hiện cảm xúc ra ngoài như vậy cả, nên bữa cơm này coi như để bồi thường cho anh ta đi.

Nghĩ đến gương mặt đỏ bừng của anh, Hàn Lương không khỏi nở nụ cười. Sau mấy tháng bị cô xem hết từ đầu đến chân, anh chàng này không còn phòng bị gì với cô, biểu cảm đầy tính trẻ con đó sao có thể lộ ra với người lạ chứ, đáng yêu chết được.

Hàn Lương vừa vuốt ve Tiểu Quang vừa miên man suy nghĩ, cho tới khi sắc trời tối hẳn.

*

7. Chương 13-14

Chương 13

Buổi tối.

Chu Đông Dã ngồi cùng Phương Lam ở một hàng cơm Tây đèn chiếu sáng trưng, anh đã ăn cơm, lúc này ngồi nói chuyện phiếm câu có câu không với Phương Lam chỉ vì trốn tránh trường hợp xấu hổ vừa rồi.

Dường như ngoại trừ ma nữ Hàn Lương kia, ở đâu anh cũng không thất lễ. Nghĩ tới biểu tình muốn cười mà không cười của Hàn Lương, Chu Đông Dã quả thực khóc thét một trận, Hàn Lương là người trên trời phái xuống bốn cột anh sao? Chu Đông Dã uống một ngụm rượu vang, lơ đãng suy nghĩ.

“Anh Chu nghĩ gì mà xuất thần vậy?” Phương Lam có giọng nói dịu dàng, đáng vẻ tao nhã, thấy hôm nay Chu Đông Dã có vẻ phân tán tinh thần bèn nhẹ nhàng hỏi.

Phương Lam có thể coi là đàn em của Chu Đông Dã, hai người tốt nghiệp từ cùng một trường đại học, nhưng vì hơn kém nhau sáu tuổi nên không có cơ hội gặp mặt trong trường. Sau khi đi làm, Phương Lam quen Chu Đông Dã nhờ mối quan hệ đồng nghiệp, từ khi biết được là người cùng trường, cô vẫn gọi Chu Đông Dã là anh Chu cho thân mật. Chu Đông Dã thích người đẹp, tất nhiên sẽ không từ chối. Việc thường xuyên gặp mặt khiến nảy sinh nhiều lời đồn đãi về mối quan hệ giữa hai người, nhưng cả hai đều là nam nữ độc thân, Chu Đông Dã lại không quan tâm đến tin đồn, hơn nữa anh biết điều kiện của Phương Lam rất tốt, xinh đẹp mà không kiêu ngạo tự mãn, gia đình và học vấn cũng không thể chê, mờ ám chẳng có gì không tốt. Có khi đến lúc bị mẹ thúc giục không chịu nổi nữa, anh sẽ kết hôn với cô cũng chưa biết chừng.

“Không có gì.” Chu Đông Dã cười cười, nhìn Phương Lam ngồi dưới bóng đèn, kiều diễm như hoa, lần đầu gặp gỡ không biết hút đi bao nhiêu hồn người. Anh không khỏi nghĩ đến ma nữ kia, quyến rũ chưa bằng một nửa, thế mà chẳng hiểu sao lại khiến tâm tình anh mâu thuẫn đến vậy. Chu Đông Dã lắc đầu, cố gạt bỏ suy nghĩ về Hàn Lương, trưng bộ dáng đàn ông hoàn mỹ của anh ra, cười nhìn Phương Lam, nói đùa nửa ngày mới nghiêm túc tâm sự: “Anh đang nghĩ đến một case, thế mà ảnh hưởng đến hào hứng ăn uống, đáng chết đáng chết.”

Phương Lam xấu hổ cúi đầu, đỏ mặt nói: “Anh Chu cứ thích trêu em, thật ra là do em tùy tiện quá, anh bận việc như thế, đã ăn cơm rồi mà em còn bắt anh phải đến.”

“Đâu có, có thể ngồi ăn với em Phương như vậy, chẳng biết có bao nhiêu chàng trai hâm mộ anh nữa.” Chu Đông Dã đã quá quen với loại đối thoại này rồi, chẳng cần nghĩ cũng có thể thốt ra hoa ngôn xảo ngữ.

“Anh Chu lại đùa, có thể làm bạn với anh Chu mới là may mắn của em chứ. Không biết trong lòng anh Chu cảm thấy em thế nào?” Phương Lam nói xong câu cuối, đầu cúi càng thấp, thanh âm càng nhẹ.

Chu Đông Dã thấy tình cảnh hiện tại mà không biết chuyện gì xảy ra thì đúng là đứm ngốc. Theo quan niệm trước kia của anh, bây giờ công ty đã ổn, có quan hệ tình cảm với một cô gái xinh đẹp như này thật sự là vẹn toàn, nhưng hôm nay, không biết vì sao Chu Đông Dã không mấy may nghĩ về chuyện đó. Có điều, anh cũng không biết phải nói lời từ chối thế nào, dù sao lúc trước mờ ám với Phương Lam là lỗi của anh, anh cho Phương Lam hy vọng, bây giờ phải nói rõ ràng. Chu Đông Dã ngẩn người, hồi lâu không nói gì.

Phương Lam đỏ mặt cúi đầu, hạnh phúc chờ đợi một câu của Chu Đông Dã, đây vốn là chuyện mười phần chắc chắn. Thái độ dối dãi của Chu Đông Dã với cô chính là kiểu tình trong như đã mặt ngoài còn e, làm sao Phương Lam không biết chứ. Nhưng cô lớn mật mở miệng là vì không muốn tiếp tục mờ ám như trước. Mờ ám cũng tốt thôi, nhưng cực kỳ lãng phí thời gian. Cô thích dứt khoát, không muốn kéo dài nữa.

Có điều Phương Lam chờ mãi vẫn không thấy Chu Đông Dã mở miệng. Tuy Phương Lam cúi đầu, nhưng tâm tình từ hạnh phúc trở nên lo lắng, cuối cùng không chịu được nữa. Cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chàng trai mình ngưỡng mộ, vẻ mặt anh thần thờ nhìn chằm chằm cốc rượu vang trong tay, không nói một câu. Lòng cô lạnh dần.

Phương Lam là phụ nữ hiện đại, sao lại không biết tình cảnh trước mắt. Tình yêu có thể không có, nhưng mặt mũi không thể không giữ. Phương Lam cảm thấy lòng cô chết lặng, không biết là nỗi đau đến bất ngờ, hay chỉ do chính cô tự tưởng tượng. Phương Lam thần nhiên hé miệng cười, vẫn xinh đẹp như hồi nãy, chớp chớp mắt khẽ nói: “Anh Chu sao vậy? Quen em thôi mà cũng khó xử thế sao?”

Chu Đông Dã thấy Phương Lam chuyển biến nhanh chóng mặt, trong lòng không khỏi cảm thán phụ nữ hiện đại ai cũng lợi hại, khả năng co duỗi không đối sắc có thể so sánh với công lực của ma nữ. Chu Đông Dã thoáng khâm phục bản lĩnh cảm được cũng buông được của một Phương Lam trẻ tuổi. Trước kia vẫn cho rằng cô chỉ là một người đẹp có năng lực làm việc, từ hôm nay, anh mới lần đầu tiên coi cô là đối tượng có thể đàm phán ngang hàng với chính mình.

Chu Đông Dã nở nụ cười chân thành, cầm lấy chén rượu làm động tác mời, cao giọng nói: “Sao lại thế chứ, anh chỉ cảm thấy em gái thông minh nhanh nhẹn như vậy, nếu ở bên người ngốc nghếch như anh thì thật đáng tiếc. Thân là anh lớn, bản lĩnh gì không có, nhưng cực kỳ biết che chở, về sau nếu có việc cần thì em đừng ngại nói.”

Phương Lam thấy dáng cười không mang vẻ khách sáo rất hiếm khi thấy của Chu Đông Dã, trong lòng ề ề. Thì ra khi cô lùi đến vị trí này, anh mới bằng lòng nhìn thẳng cô, mới bằng lòng nở nụ cười chân thật. Mím môi, thôi vậy.

Nghe xong lời của Chu Đông Dã, cô cũng cười, có lẽ người như Chu Đông Dã làm anh trai càng hợp, sẽ có ích. “Vậy em gái từ chối thì vô lễ rồi, về sau có việc, nhất định em sẽ không quên gọi anh trai.” Nói xong ngửa đầu, uống cạn chén rượu, gương mặt nhẵn nhụi vô cùng đáng yêu nói: “Oa, chưa bao giờ em uống rượu như thế nha.”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười, coi như cắt đi một đoạn tình, thoải mái ăn bữa cơm rồi về.

Cùng đêm.

Hàn Lương ôm mèo ở trong phòng chuẩn bị cho buổi thuyết trình ngày mai.

Trình tự thuyết trình đối với người chuyên nghiệp như Hàn Lương mà nói, quả thực quá đơn giản. Chỉ là nói vài câu giới thiệu, cộng thêm một cái biểu đồ cơ cấu với vài tờ văn bản, chưa đến hai buổi tối đã xong hết, muốn chuẩn bị thêm cũng chẳng còn gì mà làm. Nhưng loại case này thường được khá nhiều tiền, có đôi khi nhận xong trong lòng còn lén lút cảm thấy bứt rứt. Ha ha, Hàn Lương tự khinh thường chính mình, cô quá lương thiện rồi cũng nên.

Để không phụ với số tiền nhận được, Hàn Lương quyết định phải làm một bài thuyết trình cực kỳ hoàn hảo, cực kỳ đầy đủ, cùng vô số khả năng phát triển, không thể làm cho tên nhóc ma men kia coi thường được.

Vì thế, Hàn Lương thức trắng một đêm, tìm tư liệu, làm biểu đồ, bận đến sáng mắt, càng làm càng hăng, đến tận sáng sớm cũng không thấy mệt chút nào.

Hôm sau, Hàn Lương mặc bộ quần áo nghiêm trang hiem thấy, mang theo xấp tư liệu cùng cặp mắt thâm quầng, tinh thần sáng láng có mặt đúng giờ tại tòa nhà cao tầng của công ty.

Chương 14

Hàn Lương bước vào công ty của Chu Đông Dã, nữ tiếp tân rất lễ độ, mời Hàn Lương vào chờ ở phòng khách bao quanh bởi kính trong suốt, lát sau đã đưa đến một cốc cà phê. Cô mỉm cười cảm ơn, tặng thêm chút thiện cảm với công ty này.

Thực ra vì Hàn Lương đến, mới sáng sớm Chu Đông Dã đã chấn chỉnh trước thái độ phục vụ của nhân viên, sau vụ xấu hổ của bữa cơm chiều qua, Chu Đông Dã không biết phải làm thế nào để có thể thần nhiên như không nói chuyện với cô.

Nghe trợ lý báo Hàn Lương đã đến, Chu Đông Dã do dự, củng cố dũng khí nửa ngày mới trưng được vẻ mặt tiếp khách bình thường đi ra khỏi văn phòng.

Đi đến cửa phòng khách liền thấy Hàn Hữu cũng đang tới, tâm trạng lập tức thả lỏng, có người ngoài ở đây, không khí căng thẳng liền tan biến. Anh mỉm cười chào hỏi Hàn Hữu: “Hàn tiểu thư thật đúng giờ, mời vào.”

Hàn Hữu mặt mày tươi tắn, mang theo phong tình nói: “Chu tổng cứ gọi tôi là Hàn Hữu đi, người ngồi bên trong cũng là Hàn tiểu thư mà, lát nữa kiểu gì cũng gọi loạn hết lên.” Nói xong cười khẽ một tiếng.

Hai người đi vào phòng khách.

Hàn Lương thấy hai người tiến vào cũng không tỏ ra khách sáo tẹo nào, chỉ cười cười ngồi im. Một người là em họ chơi với cô từ nhỏ đến lớn, một là tên nhóc nát rượu, trong thâm tâm Hàn Lương cũng không tự giác vì sao cô cần phải khách khí.

Hành vi như thế dưới con mắt của Chu Đông Dã thì chẳng vấn đề gì, cách Hàn Lương đối xử với anh, suồng sã hơn cũng từng có rồi, như bây giờ đã có thể coi là cực kỳ lễ độ. Chu Đông Dã không nói một lời, kéo ghế cho Hàn Hữu, sau đó chính anh ngồi xuống.

Nhưng hành vi này đập vào mắt của Hàn Hữu lại mang cảm giác khác, quan hệ của chị họ với Chu tổng quả thực không phải tầm thường. Ánh mắt của hai người không chạm nhau, đều ngồi nghiêm chỉnh tại chỗ, làm ra vẻ không quen biết. Hàn Hữu cười trộm, nghe thấy Hàn Lương bên cạnh lên tiếng: “Chu tổng, chúng ta bắt đầu được chưa?”

“Được rồi, yêu cầu của công ty tôi là như này...” Chu Đông Dã bắt đầu công việc liền xốc lại tự tin, mang theo tinh thần chuyên nghiệp phát biểu chi tiết.

Sau một hồi thảo luận, tranh luận, kết luận, thỏa thuận xong đã là giữa trưa, rốt cuộc ba người hoàn thành vụ làm ăn.

Đây là lần đầu Hàn Lương nhìn thấy bộ dạng con ma men khi làm việc, quả thực rất mê người, tư duy chặt chẽ nhanh nhạy, ý kiến sáng tạo, thái độ nghiêm túc, có khả năng kiềm chế bản thân khi tranh luận. Rất đáng yêu, vừa biết lắng nghe vừa biết biểu đạt, lần đầu tiên Hàn Lương âm thầm công nhận ánh mắt của em họ.

Chu Đông Dã cũng nảy sinh vài phần kính trọng với Hàn Lương, tố chất chuyên nghiệp của cô rất đáng nể, hơn nữa khả năng phân tích cao, quan điểm nhạy bén, đôi khi có thể phát triển tư duy của bản thân, đánh giá vấn đề toàn diện và biết cách vận dụng mở rộng.

“Tốt rồi, Chu tổng, buổi chiều tôi còn có việc nên xin phép đi trước. Về phần trang trí, tôi sẽ bàn bạc sau với Hàn Hữu, anh cứ yên tâm.” Hàn Lương thu xếp giấy tờ, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“A?” Chu Đông Dã thấy vậy mới phản ứng lại, vội vàng nói: “Bây giờ là giữa trưa, hay tôi mời hai vị dùng bữa cơm.” Nói xong đi đến trước mặt Hàn Lương, lấy giấy tờ trên tay cô, nhẹ giọng nói: “Cô xem mắt cô thâm quầng rồi, nhất định chưa ăn sáng, bây giờ hẳn rất đói bụng. Đi thôi, cùng đi ăn.”

Hàn Hữu thấy biểu hiện của Chu Đông Dã, không khỏi buồn cười chớp chớp mắt, cũng bước tới kéo tay Hàn Lương: “Chị họ, đi mà, cùng đi đi, coi như vì sự hợp tác hoàn hảo của chúng ta, ăn một bữa chúc mừng.”

Hàn Lương nghe hai người mời nhiệt tình, cô cũng đang đói bụng nên không chối từ nữa, ba người cùng nhau ra khỏi công ty.

Hàng ăn ở gần công ty, không lớn nhưng khá sạch sẽ, lúc giữa trưa, người không ít nhưng cũng không ồn ào.

Ba người câu có câu không nói chuyện phiếm, đồ ăn từng đĩa từng đĩa được bưng lên.

Nhìn Hàn Lương ăn cơm không nói, Chu Đông Dã hỏi Hàn Hữu: “Hai người là họ hàng?”

“Vâng, Hàn Lương là chị họ của tôi.” Hàn Hữu cười đáp, thoáng liếc mắt về phía Hàn Lương đang im lặng ăn, hỏi: “Chu tổng đã biết chị họ tôi từ trước à?”

Chu Đông Dã nghe vậy, ngượng ngập đáp: “Ồ cùng một khu nên cũng gặp vài lần trong thang máy.”

A? Câu trả lời của hai người quá giống nhau, nhưng biểu hiện rõ ràng không phải như thế, có vấn đề. Hàn Hữu cảm thấy nghi, có nên tìm cách đặc biệt nào đó ép hỏi một chút không, nhưng ngày hôm qua cô nói muốn theo đuổi Chu tổng, Hàn Lương cũng không phản ứng gì mà. Chẳng lẽ chị họ quả thực đã tu thành tiên? Hừ, chuyện thú vị như vậy sao có thể bỏ qua?

Đang suy nghĩ, chợt nghe thấy một giọng nam nói: “Chị Lương, đã lâu không thấy, không ngờ gặp được chị ở đây.”

Hàn Lương đang cầm cút ăn cơm nghe tiếng liền ngẩng ra, dừng đĩa một lúc lâu mới chậm rãi quay đầu, đối diện với khuôn mặt tươi cười quen thuộc đến cực điểm.

“Tiểu Lộc...” Hàn Lương ngồi dịch lại, để chỗ cho chàng trai tên Tiểu Lộc ngồi xuống, nhẹ giọng đáp: “Thật đúng là đã lâu không thấy, sao em lại ở đây? Tốt nghiệp rồi à?”

Tiểu Lộc mỉm cười ngồi xuống: “Vâng, vừa tốt nghiệp năm nay, đi làm ở gần đây.” Quay đầu nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Hàn Hữu, liền cười rồi nói tiếp: “Tiểu Hữu cũng ở đây à, hiếm thấy nhỉ.”

Hàn Hữu ngẩn người một lúc mới tức giận đáp: “Đỗ Lộc, cậu học ở thành phố X, nhà ở thành phố X, sao lại đến tận đây làm việc?!”

Đỗ Lộc không đồng ý, nói: “Tớ nhớ chị Lương, hơn nữa anh cũng ở đây, tớ tới có gì là lạ.”

Lời vừa nói ra, cả bàn yên tĩnh.

Chu Đông Dã đột nhiên cảm thấy anh hoàn toàn là người ngoài cuộc, vẻ mặt Hàn Lương hoảng hốt, Hàn Hữu phẫn nộ, còn thanh niên tên là Đỗ Lộc thoát nhìn không nhiều tuổi, vẻ mặt tươi cười lại có thể khiến Hàn Lương thất thường như thế. Chu Đông Dã đang không thoải mái, chợt nghe Đỗ Lộc nói với anh: “Tiên sinh, thật xin lỗi đã quấy rầy mọi người ăn cơm, nhưng tôi thấy chị Lương nên rất vui, mong anh thứ lỗi.”

Đối phương đã lễ phép như vậy, anh còn nói gì được nữa. Chu Đông Dã đành trưng khuôn mặt tươi cười ra đáp: “Gặp được bạn cũ là chuyện tốt, sao lại gọi là quấy rầy, nếu cậu không ngại thì cùng ăn đi.”

Vừa dứt lời liền nghe thấy giọng nói hào hứng của Đỗ Lộc: “Tốt quá, cảm ơn tiên sinh rộng rãi.” Nói xong, quay đầu nhìn Hàn Lương, không thêm để ý đến anh.

Vì thế toàn bộ thời gian còn lại của buổi ăn trưa trở thành màn biểu diễn của Đỗ Lộc và Hàn Lương, hai người còn lại đều trầm mặc.

Đỗ Lộc kéo tay Hàn Lương nói: “Chị Lương, em rất nhớ chị, mẹ em cũng suốt ngày nhắc đến chị, nhưng từ... sau đó, chị không đến thăm nhà em nữa, vì thế em vẫn mong nhanh tốt nghiệp để đến đây gặp chị. Em vừa đến vài ngày đã gặp được rồi, thật đúng là có duyên, chị có nghĩ thế không?”

Hàn Lương thoáng sàu nảo, vỗ tay Đỗ Lộc nói: “Hai bác có khỏe không? Chị không đi thăm hai bác, là lỗi của chị, đáng ra em nên gọi cho chị trước khi đến, chị còn biết đường chiếu cố em cho tốt.”

Đỗ Lộc nghe vậy liền nở nụ cười, “Bố mẹ em vẫn khỏe, nhưng nhắc chị suốt thôi, lần này em đến còn bảo em đem ít quà cho chị, nhưng giờ em chưa tìm được nhà, vẫn để tạm ở khách sạn.”

“Sao lại ở khách sạn chứ?!” Hàn Lương đang định nói tiếp, đã bị Hàn Hữu ngắt lời.

“Đến nhà tớ đi, nhà tớ rộng, lại gần đây, nhưng phải trả tiền thuê đấy.” Hàn Hữu vừa thấy chị họ sắp rơi vào cạm bẫy của tên tiểu ma đầu liền nhanh chóng nghĩa khí ra tay.

“Em...” Đỗ Lộc không biết nói gì hơn, chỉ thấy Hàn Lương gật đầu nói: “Cũng tốt, nhà chị xa quá, đi lại mất nhiều thời gian sẽ mệt mỏi. Em tạm thời ở nhà của Hàn Hữu đi, người trong nhà cả mà, đừng khách sáo. Có gì cần cứ nói với chị.”

Đỗ Lộc thấy Hàn Lương trước đây cởi mở linh hoạt nay lại điềm đạm âu sầu như vậy, không khỏi ngăn người một lúc, nửa câu cũng không nói nên lời, sau đó chỉ cười bảo thế nào cũng được.

8. Chương 15-16

*

Chương 15

Sau bữa cơm trưa, Chu Đông Dã chủ động lái xe đưa Hàn Lương về nhà. Vì sự xuất hiện của Đỗ Lộc, đầu óc Hàn Lương đang rất rối loạn, cũng cần nhanh chóng rời đi tìm nơi yên tĩnh suy ngẫm, bởi thế cô không chối từ. Đỗ Lộc đành đứng nhìn hai người lên xe tuyết trần mà đi.

Đỗ Lộc neho mắt, nhìn bụi xe phả xa, quay sang hỏi Hàn Hữu: “Anh chàng kia là ai? Đang theo đuổi chị Lương à?”

“Tên nhóc chưa đủ lông đủ cánh, quan tâm gì nhiều chuyện?!” Hàn Hữu bực bội kéo tay Đỗ Lộc bước đi: “Đi, đến chỗ cậu đang ở lấy hành lý, sau đó về nhà tớ, sắp xếp xong tớ có chuyện muốn hỏi.”

“Được, tớ cũng muốn nói chuyện nghiêm túc với cậu.” Đỗ Lộc hé miệng, mỉm cười theo Hàn Hữu.

Dọc đường đi, Hàn Lương nhìn ra cửa sổ không nói gì, sự xuất hiện của Đỗ Lộc khiến cô nhớ tới quá khứ, nhớ tới tuổi thanh xuân sáng rực một đi không trở lại. Cô không khỏi bật cười, nói cho cùng, người khác đều nghĩ rằng cái chết của Đỗ Nhạc khiến cô thương tâm, nhưng thật ra không phải, anh để cho cô rất nhiều hồi ức đẹp để nhớ. Chẳng qua sau khi anh chết, cô cũng mất đi sự quan tâm với những chàng trai khác mà thôi, không tính là thương tổn. Đỗ Nhạc chỉ trao cho cô những điều tốt đẹp nhất, chỉ có tốt đẹp.

Chu Đông Dã thấy Hàn Lương ngẩn ngơ nhìn cửa sổ mỉm cười, dường như đang ở một không gian khác, hoàn toàn không để ý tới anh. Buồn bực một hồi, anh mới trầm giọng hỏi: “Đỗ Lộc quen cô đã lâu?”

“Hả?” Hàn Lương hoàn hồn nhờ câu hỏi, quay đầu nhìn Chu Đông Dã cười đáp: “Đúng, chúng tôi biết nhau từ nhỏ, nhà cũ ở cùng một khu.”

“Thanh mai trúc mã?” Chu Đông Dã chăm chú, đây là lần đầu tiên anh nghe Hàn Lương nói về chuyện của chính cô, hơn nữa là nói cho anh. Vì thế tâm trạng khó chịu hồi nãy lập tức được gạt sạch.

Hàn Lương vốn chỉ định nói một câu đúng mực để đáp lời, nhưng lại thấy gương mặt chân thành của anh, cặp mắt mang ý cười ấm áp khiến cô không đành lòng dập tắt hứng thú đó. Dù sao cô cũng đã giữ việc này trong lòng lâu lắm rồi, cô không phải một người biết cách thổ lộ, bây giờ lại có người chịu nghe, thật sự không cần trốn tránh nữa.

“Chuyện cũ rất dài, anh muốn nghe ư?” Hàn Lương cười hỏi.

“Ừ, muốn nghe.” Chu Đông Dã biết hành vi này là cực kỳ hóng hớt, không giống thói quen ngày thường luôn tôn trọng riêng tư của anh, nhưng vẫn lời ngay ý thật. Có thể nói, Chu Đông Dã cũng am hiểu cô nàng quái dị Hàn Lương ở một mức độ nào đấy, nếu chính anh tỏ ra khách khí nói không sao cả, chắc chắn cô sẽ ngậm miệng còn chặt hơn vỏ trai ngậm ngọc. Về phần vì sao anh lại tò mò về Hàn Lương như vậy, hiện tại trong lòng Chu Đông Dã hoàn toàn không xuất hiện câu hỏi đó.

“Bây giờ không có thời gian, bữa tối anh đến nhà tôi đi, tôi sẽ chậm rãi nói cho anh nghe.” Hàn Lương nói xong liền quay đầu nhìn ra cửa sổ, “Để anh trở thành người kết thúc câu chuyện này đi.”

Chu Đông Dã gật đầu. Ngoài cửa sổ đã thổi gió đông, trong xe lại ấm áp như mùa xuân, tiếng nhạc lững lờ như có như không, Chu Đông Dã cảm thấy nếu ở bên cạnh cô nàng quái dị, cho dù chỉ im lặng thế này, cũng là một loại hạnh phúc.

Chu Đông Dã cố ý rời công ty trước giờ tan tầm, trên đường lái xe về nhà, trong lòng hơi căng thẳng. Bây giờ anh mới nghĩ đến, vì sao anh cứ cố tình muốn biết chuyện cũ của Hàn Lương vậy? Sự tò mò của anh với cô phải chăng hơi quá mức rồi? Hoàn toàn phá vỡ nguyên tắc từ trước đến nay của bản thân.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng phương hướng của xe vẫn không đổi. Tan ca sớm, xe trên đường không nhiều, Chu Đông Dã vẫn đang trầm tư, đột nhiên vào lúc đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, anh nhìn thấy di động phía trước sáng lên, đổ chuông.

“Mẹ, có chuyện gì à? A, ngày mai đi, tối nay con có hẹn.” Sao mẹ lại muốn anh về nhà hôm nay chứ, Chu Đông Dã nhíu mày kiên nhẫn từ chối: “Không được đâu, cuộc hẹn tối nay rất quan trọng.” Đang nói, đột nhiên nghe thấy tiếng Lý Ngọc Ninh líu ríu bên cạnh, Chu Đông Dã sửng sốt, sao nhà anh lại náo nhiệt như vậy? Cô nhóc Lý Ngọc Ninh sao có thể rảnh rỗi mà đến nhà anh? Chu Đông Dã vội vàng xem lịch, vừa thấy ngày lông mày liền nhíu chặt hơn, trời ạ, không ổn, anh vội vàng nói với mẹ: “Nhưng mà, có quan trọng cũng không bằng mẹ, ha ha, con soạn chút rồi về.”

Ngắt điện thoại, Chu Đông Dã hơi ảo não, xem ra lần này lỡ hẹn với Hàn Lương thật rồi. Dù biết rõ với tính tình của Hàn Lương, nếu bây giờ anh bỏ lỡ, chắc chắn sẽ không có lần tiếp theo, rất khó xử, nhưng không biết làm gì hơn.

Gọi điện thoại cho cô nàng quái dị, Chu Đông Dã nghe thấy tiếng tim anh đập bình bịch trong lồng ngực, đây là lần đầu tiên anh gọi cho cô, nhắc máy, tiếng nói trầm ấm vang lên ở đầu dây: “Vâng, tôi là Hàn Lương, ai vậy?”

Chu Đông Dã nghe thấy tiếng Hàn Lương, nửa ngày không nói ra lời. Tiếng hít thở của cô tựa như gần kề bên tai, trong lòng Chu Đông Dã nảy sinh bối rối bất lực, cứ cảm giác nếu lần này lỡ hẹn, anh sẽ thật sự mất đi thứ gì đó. Chu Đông Dã không nói lời nào, Hàn Lương cũng không lên tiếng, chỉ một mạch trầm lặng, lát sau anh mới trầm giọng: “Hàn Lương, tôi là Chu Đông Dã.”

“Vâng, có việc gì thế?”

“À, thật xin lỗi, tối nay tôi có việc đột xuất, không thể tới hẹn, đành phải báo cho cô.”

“Không sao, vừa rồi mãi không nói lời nào, tôi cũng đoán là vì chuyện này, Chu tiên sinh không cần cảm thấy khó xử, ai mà chẳng có lúc bận. Được rồi, anh cứ đi đi, gặp lại sau.”

Chu Đông Dã nghe thấy giọng nói của Hàn Lương rất thoải mái, thanh âm dịu dàng, không hề tỏ vẻ mất hứng vì anh không tới được, trong lòng liền trở nên mâu thuẫn. Rõ ràng đây là kết quả mà anh muốn, nhưng việc cô rộng lượng như thế không phải là điều anh muốn. Thẩn thờ một hồi mới đáp: “Cảm ơn cô,

tạm biệt.” Khi cúp máy, đột nhiên nghe thấy tiếng nói vui vẻ của anh chàng Đỗ Lộc ở đầu dây bên kia: “Chị Lương, có chuyện gì thế?”

Chu Đông Dã sầm mặt, nắm chặt điện thoại, vừa nhún ga liền lao đi.

“Mẹ, sinh nhật vui vẻ ~ chúc mẹ mỗi năm lại xinh đẹp thêm một chút ~” Chu Đông Dã cười tươi trao quà tặng.

Mẹ Chu Đông Dã sung sướng ôm anh nói: “Ngọc Ninh bảo hôm nay con về sớm, bây giờ mới đến, hóa ra là đi mua quà, ha ha, thật ra con về được là tốt rồi, cần gì mấy thứ này đâu.”

Thấy mẹ cười tươi như hoa, Chu Đông Dã xấu hổ một lúc, cười trừ ôm bà, đáp: “Trong lòng con mẹ là số một, mua quà ẹ là tất nhiên.” Bà Chu cười mắng một câu mồm miệng dẻo quẹo, kéo anh ngồi xuống bàn.

Người thân trong nhà hầu như đều đã đến, chỗ nào cũng là người, ồn ào hiếm thấy. Chu Đông Dã cũng cười nói vui vẻ, hỏi han trò chuyện xung quanh, tán gẫu với vài bậc cha chú trên bàn rượu, từ tình hình quốc tế hiện đại đến nếp sống xưa nay, người người nói đến đỏ mặt tía tai, nhưng không khí vô cùng sáng khoái.

Dần dần uống nhiều rượu, trong lòng Chu Đông Dã có tâm sự, ăn không vào, nhưng không hiểu sao uống không say, cho đến khi người vắng dần, mới chịu ngừng lại giúp mẹ thu dọn vài thứ, ra về.

“Uống rượu thì dừng về nữa, làm sao con lái xe được.” Mẹ anh lên tiếng khuyên bảo.

Chu Đông Dã kiên quyết nói phải về có việc, giằng co nửa ngày, bà Chu không còn cách nào, đành nhượng bộ, bảo Lý Ngọc Ninh lái xe đưa anh về.

Chương 16

Vừa ra khỏi nhà, bị gió thổi qua, Chu Đông Dã liền cảm thấy chênh choáng say.

Lý Ngọc Ninh nhìn cậu họ rõ ràng đã say đến mức đi đường còn xiêu xiêu vẹo vẹo, vậy mà vẫn cây mạnh, kiên quyết không cho cô đỡ bèn cảm thấy buồn cười, thật đúng là tính trẻ con hiếm khi bộc lộ. Bình thường cậu họ rất giỏi giang, ngụy trang bản thân kĩ càng giống như một người hoàn mỹ không có thật, vì thế Lý Ngọc Ninh thấy bộ dáng con ma men như hiện tại còn đáng yêu hơn.

Lý Ngọc Ninh ngoan ngoãn theo đuôi Chu Đông Dã, lúc lên xe thấy anh vẫn lảo đảo, đành giúp đỡ một phen, đẩy anh vào ghế sau. Đóng cửa, lái xe.

Thời gian nửa giờ đi xe lúc nửa đêm có vẻ nhanh hơn bình thường. Chu Đông Dã ngồi trên xe, hoàn toàn không giống một người uống say, gương mặt bình tĩnh, trầm ngâm nhìn màn đêm sâu thẳm ngoài cửa kính. Chốc lát đã đến dưới lầu.

Điều khiến Lý Ngọc Ninh kinh ngạc là khi xuống xe, Chu Đông Dã đã có thể đi đứng bình thường, còn mỉm cười nói cảm ơn cô. Lý Ngọc Ninh thấy vậy liền từ bỏ ý định đưa anh lên lầu, an tâm mà lái xe đi về.

Nhìn Lý Ngọc Ninh đi xa, Chu Đông Dã kéo gương mặt tươi cười mệt mỏi xuống, vẻ mặt lạnh lùng vào thang máy, đi thẳng lên tầng hai mươi lăm.

Chu Đông Dã đứng trước cửa nhà Hàn Lương thử chìa khóa mở cửa, leng keng leng keng mãi không thôi.

Sau bữa cơm chiều, Hàn Lương tiến đưa Đỗ Lộc nhiệt tình, hiện tại đang viết bài thuyết trình.

Nghe thấy tiếng động như vậy ngoài cửa, Hàn Lương biết ngay là Chu Đông Dã, thật đúng là đã lâu không thấy. Hàn Lương cười cười, tính toán trong lòng, người này trước mặt quân tử, sau lưng ma men, lần trước đã cảnh báo anh ta rằng sẽ gọi cảnh sát, nhưng xem ra anh ta chẳng nghe lọt tai.

Hàn Lương đi đến trước cửa, từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài. Quả nhiên thấy bộ dáng đang say của Chu Đông Dã, còn có vẻ tỉnh táo hơn lúc tỉnh táo thật, đứng thẳng tắp, lựa từng cái chìa khóa rồi thử tra vào ổ, không được lại chọn tiếp, thử tiếp, dù thất bại cũng không hề lộ ra vẻ sốt ruột. Hiếm thấy thật, một con ma men rất kiên nhẫn.

Hàn Lương bĩu môi, đứng bên cửa suy nghĩ, quả thực lại trở về nghề cũ sao? Dựa vào quan hệ hiện tại của mình với anh ta, nếu báo công an thì đúng là không hợp tình hợp lý, nhưng để anh ta đi vào lại rõ là không cam lòng.

“Này, anh đi nhầm cửa rồi, nhà anh ở tầng dưới!” Hàn Lương ở bên này cửa bắt đầu nói chuyện. Quyết định nói rõ phải trái với tên tiểu quỷ tinh táo, không chừng có thể lừa anh ta về nhà.

Không ngờ kết quả hoàn toàn ngược lại, Chu Đông Dã nghe thấy tiếng nói của cô, đột nhiên bối rối, không đáp lời liền cầm chìa khóa vụn lung tung, càng thất bại càng vội vàng, càng vội vàng càng thất bại, cuối cùng, Hàn Lương thấy vẻ mặt của anh như sắp khóc bèn sưng sốt tốt độ, trời ạ, sao có thể để một chàng trai đứng khóc trước cửa nhà mình chứ?

Trong chốc lát liền mở cửa ra, quả nhiên không ngoài dự đoán, Chu Đông Dã nhào tới ôm lấy cô. Hàn Lương vừa lão đảo vừa đóng cửa, kéo Chu Đông Dã đang ôm mình vào phòng khách, ngồi trên sofa.

Ngồi thở vài hơi, Hàn Lương mới phát hiện hôm nay người này không bình thường lắm. Chưa kể đến việc ôm mình không buông, bây giờ còn hơi run, giống như đang khóc. Hàn Lương dùng sức muốn tách anh rời khỏi người mình, nhìn xem có phải khóc thật hay không, nhưng anh vẫn ôm chặt không chịu thả. Cô hết cách, đành phải mặc anh cứ ôm như vậy, vùi đầu vào bờ vai của chính mình.

Hàn Lương vỗ nhẹ nhẹ lên lưng của Chu Đông Dã, hỏi: “Sao thế?”

Chu Đông Dã nghe vậy liền ôm chặt Hàn Lương hơn một chút, sau đó rúc đầu, khịt khịt một hồi mới dùng âm thanh nghẹt giọng mũi, tủi thân nói: “Mẹ, con rất nhớ mẹ.”

Hàn Lương đơ người, nghe tiếng của anh biết là anh đang khóc, cảm thấy không đành lòng, một người đàn ông trưởng thành lại khóc khi say rượu, có lẽ bình thường phải chịu rất nhiều áp lực rồi. Nhưng Hàn Lương đâu biết an ủi người khác, đành phải kéo một cánh tay của anh ra, vỗ vỗ, nhẹ giọng nói: “Ăn ít cơm nhé?”

Chu Đông Dã nghe được một câu quen thuộc, an tâm buông tay, gật đầu, ngoan ngoãn ngồi.

Hàn Lương nhìn Chu Đông Dã lớn tướng mà ánh mắt khóc đỏ bừng, sưng húp như hai con cá vàng, trên mặt còn hoen nước mắt, không khỏi vừa đáng thương vừa buồn cười, lấy tay áo tùy tiện lau cho anh mấy cái, nói: “Đi rửa tay đi, tôi sẽ hâm nóng cơm.”

Măng tươi xào mộc nhĩ, cà tím hầm nấm bò, tất cả đều là đồ ăn còn thừa, làm nóng trong lò vi sóng một chút, đun lại canh cá, chưa đến mười lăm phút đã bày lên bàn.

Chu Đông Dã đỏ mắt đỏ mũi, vừa ăn vừa nhìn Hàn Lương, bộ dáng rất tội nghiệp, thật sự khiến Hàn Lương cảm thấy mình đang nuôi một đứa con trai, còn là loại con thất lạc đã nhiều năm. Cười cười, đi về vị trí làm việc tiếp.

Chưa viết được là mấy, Hàn Lương lại bị Chu Đông Dã ôm lấy từ phía sau, đầu gác lên vai cô, “Mẹ, con no rồi.”

Rõ là hôm nay Chu Đông Dã không bình thường, hồi trước say cũng không bám người như vậy mà. Đẩy tay của anh ra, cô xoay người, lên tiếng đã ra lệnh: “Có hai việc, một, đi rửa bát, hai, đi tắm.” Thấy Chu Đông Dã bĩu môi không chịu đi, Hàn Lương trừng mắt nhìn mũi, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Mẹ không cần đứa con hôi như vậy, đi tắm nhanh lên.”

Lời vừa nói ra, Chu Đông Dã liền đau đốn lết người tắm rửa.

Hàn Lương nghĩ, đêm nay người này bất bình thường như vậy, e rằng cả đêm mình không thể an tâm. Cô dọn bàn, gấp hết các tài liệu sách vở, mở nhạc, rót một ly sữa uống, chờ anh tắm xong quay lại.

“Mẹ, tắm cho con với.” Một câu của Chu Đông Dã khiến Hàn Lương phun sữa ra khắp bàn, cô thẫn thờ thấy may mắn vì thu dọn các ghi chép đúng lúc.

Lau dọn bàn xong, Hàn Lương đi vào phòng tắm đã thấy Chu Đông Dã trơ trụi nằm trong bồn tắm lớn, làn da hấp hơi thoáng ửng hồng. Cô không thể không thừa nhận, anh chàng này thật đúng là mê người, nhất là lúc ở trần.

“Sao đột nhiên lại gọi mẹ? Con không tự tắm được sao?” Hàn Lương thản nhiên nói.

“Nhưng mà, trước kia mẹ tắm cho con rất thoải mái mà, con lười cử động lắm.” Chu Đông Dã làm nũng, giọng nói khàn khàn nhỏ nhỏ.

Hàn Lương nghe thấy thanh âm đó của Chu Đông Dã, trong lòng run rẩy đáp: “Hả, con nhớ rõ mẹ từng tắm cho con rồi á?” Cảm thấy hơi kỳ quái.

“Đương nhiên, mỗi ngày sau khi con về, mẹ đều tắm cho con mà.” Chu Đông Dã suy nghĩ, mơ màng nói: “Nhưng mà gần đây, hình như không tắm nữa thì phải.” Nói tới đây đột nhiên vươn tay muốn ôm: “Mẹ, con rất nhớ mẹ.”

Hàn Lương thật bó tay bó chân, thì ra trí nhớ của anh ta phân ra làm hai hệ thống không liên quan tới nhau, say rượu là một người, tỉnh rượu là một người, thế này có thể coi là nhân cách phân liệt hay không?

Hàn Lương cầm khăn mặt, bất đắc dĩ lại gần, trong lòng thầm nghĩ, tôi không cố ý nhìn ngó sờ mó anh nhé, chính anh bắt tôi phải làm thế, về sau tỉnh ra đừng có trách tôi đấy.

Vừa tới gần đã bị hai tay của Chu Đông Dã vươn ra ôm chặt, bước chân loạng choạng, hai người đều ngã xuống bồn tắm, nước bắn ra tung tóe.

9. Chương 17-18

Chương 17

Hàn Lương bị chìm trong nước, theo bản năng nhắm chặt hai mắt. Lát sau khi mở ra liền thấy gương mặt phóng đại của Chu Đông Dã cách mình chưa đến một cm, nghe được cả hô hấp của nhau. Không rõ Chu Đông Dã đang say hay tỉnh, ánh mắt rạng rỡ lấp lánh nhìn cô. Thân cận người khác như vậy khiến Hàn Lương cảm thấy hơi kỳ quặc, định lùi về phía sau một chút, nào ngờ không thể động đậy. Lúc này cô mới phát hiện, mình đã bị Chu Đông Dã đặt ở dưới thân, tư thế hai người nằm trong bồn tắm không khỏi khiến người ta liên tưởng lung tung.

Hàn Lương đỏ mặt, nhất thời không nói gì. Trên người Chu Đông Dã thoang thoảng mùi xà phòng, hô hấp nóng bỏng liên tục phả vào khoe miệng Hàn Lương, cũng yên lặng nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu thẳm, tựa như có tia sáng kỳ dị. Không khí mờ ám khiến Hàn Lương cảm giác mê muội, trong lòng thoảng rung động. Có một anh chàng khóa thân đẹp trai như thế ôm chính mình, cho dù làm mẹ, cũng rất khó không động tâm a.

Hàn Lương khe khẽ thở dài: “Chu Đông Dã, anh định hôn tôi à?”

Chu Đông Dã nghe vậy, khoe miệng nhếch lên cười, không hề đáp lời, cúi thấp đầu xuống, hôn.

Chậm rãi tiếp xúc, mềm mại khe khẽ, đây là một nụ hôn thật dịu dàng. Môi rời ra, hai người đều cảm thấy cực kỳ ngọt ngào, Chu Đông Dã mỉm cười nhìn môi Hàn Lương, lẩm bẩm nói: “Tôi thích.” Sau đó lại hải lòng hôn thêm mấy cái nữa, xong không đợi Hàn Lương phản ứng đã đột nhiên gục xuống, ôm Hàn Lương ngủ luôn.

Hàn Lương vẫn không nhúc nhích, nằm trong bồn tắm chờ hoàn hồn rồi liền quẳng luôn ngọt ngào của nụ hôn vừa rồi ra sau đầu. Thân mật cùng một con ma men như vậy đúng là cả đời chỉ có một lần, lại còn phát triển đến mức này với một chàng trai xa lạ, chính cô cũng không ngờ được. Thế này là thế nào? Một hồi tưởng kịch không ai biết ngoài chính mình, nghe qua ‘độc đáo’ thật đấy. Hàn Lương vỗ vỗ đầu, quyết định quên luôn chuyện vừa xảy ra, dù sao ngày mai sau khi anh ta tỉnh lại cũng chẳng nhớ được cái gì.

Tiền thể tắm luôn cho cả hai, kéo Chu Đông Dã tới tận giường, Hàn Lương đã mệt muốn chết.

Đối với Hàn Lương mà nói, hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, rất nhiều bất ngờ. Công tác bàn bạc thành công, Đỗ Lộc xuất hiện, phút cuối còn xảy ra một màn kịch tính. Hàn Lương rã rời, không còn sức lực và tinh thần làm việc tiếp, phơi quần áo, dọn dẹp một lúc liền đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Chu Đông Dã tỉnh dậy nhưng không mở mắt, quán chần lẩn về chỗ cũ. Đúng vậy, chuyện ngày hôm qua, anh đều nhớ rất rõ ràng, rất chi tiết, nhất là nụ hôn kia.

Nếu nói đêm qua anh không say cũng không đúng, có điều chưa say đến mức không biết gì như mọi khi. Ngày hôm qua anh dựa vào men rượu, cùng với bản năng theo đuổi tình cảm của bản thân, làm ra một số chuyện mà bình thường tuyệt đối anh sẽ không làm, thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Bây giờ tỉ mỉ ngẫm lại, từng chút từng chút một, trong lòng Chu Đông Dã bắt đầu thừa nhận, hình như mình đã thật sự yêu cô nàng quái dị Hàn Lương. Yêu từ lúc nào, yêu như thế nào anh hoàn toàn không biết, chính là cảm thấy mình không thể chịu được, không muốn nghĩ đến, cũng không chấp nhận cho cô ở trong vòng tay một người khác, bên cạnh một người khác; chỉ hi vọng cô nhìn anh, ở cùng một chỗ với anh, nấu cơm cho anh ăn, hôn anh, để anh có thể ôm chặt cô vào ngực, làm tình cùng cô.

Rốt cuộc biết vì sao anh không đáp lại Phương Lam, rốt cuộc biết vì sao nghe thấy tiếng của Đỗ Lộc tâm trạng liền buồn bực, rốt cuộc biết vì sao ở trước mặt cô anh luôn thất lễ, cũng biết vì sao anh lại để ý đến sự thất lễ này đến thế, vẫn lo sợ bất an. Nhưng, biết được tất cả thì đã sao?

Chu Đông Dã khép mắt, đột nhiên cảm thấy hơi sầu sã, tình cảm như vậy đối với một người đàn ông hơn ba mươi tuổi có thể coi là sự hủy diệt. Tuổi này đã qua thời để nói yêu lâu lắm rồi, hướng chỉ là yêu một cô gái cổ quái như thế. Tình yêu nảy sinh thật kỳ lạ, nhưng xúc cảm lại rất mãnh liệt. Vào buổi sáng sớm mùa đông, Chu Đông Dã trầm nghĩ trong lòng, vì sao anh lại lâm vào hoàn cảnh như thế này? Haiz, thật đúng là hết hy vọng.

Chu Đông Dã đứng dậy, đến ban công lấy quần áo, chậm rãi mặc vào, cơm chưa ăn đã rời đi, quyết định để bản thân bình tĩnh suy nghĩ về tương lai của hai người.

Cuối tuần, mọi người đều rất bận rộn.

Công ty của Chu Đông Dã nhận thêm mấy case vào đợt Noel, Chu Đông Dã vất vả ký hợp đồng, xã giao, lập dự án, nhớ Hàn Lương, trốn Hàn Lương.

Hàn Lương xây dựng bài thuyết trình hoàn mỹ của cô ngày càng hoàn mỹ, buổi chiều đi dạy, buổi tối làm việc, sau nửa đêm và ban ngày ngủ, cuộc sống trôi qua cực kỳ có quy luật, thật ra Chu Đông Dã không cần trốn cũng sẽ không gặp được cô.

Hàn Hữu sống cùng Đỗ Lộc dưới một mái nhà, dù hay cãi nhau nhưng cũng không đến nỗi nào, một người cố gắng muốn tiếp cận Hàn Lương, một người cố gắng ngăn cản sự tiếp cận này. Cuộc chiến tấn công phòng thủ của hai người diễn ra gay gắt kinh khủng.

Ngày trôi qua nhanh, cuối cùng cũng đến lúc bàn giao công trình, Hàn Lương cùng trợ lý Tiểu An hẹn giờ, sáng sớm liền tới công ty.

Lúc này Chu Đông Dã đã đợi tại phòng khách, dẫn Hàn Lương vào cửa vẫn là cô gái tiếp tân cô có thiện cảm từ lần trước.

Mời Hàn Lương vào phòng khách, tiếp tân lại mang cà phê đến, vừa đặt xuống liền nghe thấy giọng nói mang chút bực bội của Chu Đông Dã: “Lý Ngọc Ninh, cô là thư ký, không cần suốt ngày lượn lờ quanh đây, chỗ Tiểu An có nhiều việc, cô qua giúp cậu ấy đi.”

Lý Ngọc Ninh giả làm tiếp tân chỉ cười cười nhìn Hàn Lương, không nói gì ra ngoài.

Chu Đông Dã thấy Lý Ngọc Ninh tươi cười, không khỏi ảo não chống trán, chính anh còn chưa rõ ràng, cháu gái đã vội thừa nhận, thật nguy hiểm.

“Anh thế nào rồi?” Hàn Lương làm mẹ của Chu Đông Dã đã quen, thấy bộ dạng đau khổ của anh liền mở miệng quan tâm.

“Không có việc gì.” Chu Đông Dã cười cười, nhìn Hàn Lương.

Không hiểu vì sao, từ sau khi biết bản thân yêu cô gái này, anh liền mong nhớ cô hơn hồi trước. Lúc chưa biết, chỉ cần khi anh ngủ cô ở buồng trong, một hai tháng không thấy cũng không có vấn đề gì, nhưng vừa mới hiểu ra tình cảm của mình, mới một tuần không gặp mà anh đã không thể chịu nổi.

Hàn Lương thấy Chu Đông Dã dùng ánh mắt tham lam nhìn chòng chọc vào cô, trong lòng hơi sợ hãi, theo bản năng dịch về phía mép bàn, nói: “Chu tổng, rốt cuộc anh bị sao thế?”

Chu Đông Dã nghe thấy xưng hô như vậy, không vui nói: “Hàn Lương, cô gọi tên của tôi đi, đừng Chu tổng này Chu tổng nọ, nghe kỳ quặc.”

Hàn Lương không đồng ý, đáp: “Chẳng phải bây giờ chúng ta đang thảo luận công việc sao? Dùng cách xưng hô như nhân viên trong công ty là đúng rồi mà?”

“Ha ha, xưng hô không những không ảnh hưởng đến công việc, còn có thể gia tăng động lực để làm việc nữa. Cho dù cô gọi tôi là Đông Đông, tôi cũng không cho rằng cô thiếu chuyên nghiệp đâu.” Chu Đông Dã mỉm cười nói.

“Đông Đông?” Hàn Lương nghĩ, chẳng lẽ anh ta hành động theo bản năng, thật sự coi cô là mẹ đẻ à?

“Ừm, cô đồng ý gọi tôi như vậy, tôi rất vui, chúng ta bắt đầu thôi.” Chu Đông Dã trực tiếp xem nhẹ giọng nói nghi vấn của Hàn Lương, coi như cô bắt đầu gọi anh một cách thân mật.

“Được rồi, Đông Đông, đây là chương trình tôi đã chuẩn bị, về phần sắp xếp, anh cứ thử một chút, tôi sẽ ở bên cạnh giải thích.” Hàn Lương thuận theo ý anh, bắt đầu vào việc.

*

Chương 18

Chu Đông Dã chạy chương trình, vừa nghe giọng nói du dương của Hàn Lương giảng giải, vừa thí nghiệm ứng dụng.

Lúc đầu Chu Đông Dã còn phân tâm vì Hàn Lương ở bên cạnh, mọi mặt đều nghĩ đến cô, nhưng càng về sau càng kinh ngạc nghe cô nói, chương trình thuyết minh rất đơn giản lại được Hàn Lương làm thành một hệ thống nhỏ. Điều tra, giới hạn quản lý, mở rộng và phát triển mỗi nối, tất cả đều đầy đủ.

“Hàn Lương, hình như lúc trước yêu cầu của chúng tôi không phải như này.” Tuy Chu Đông Dã biết thành quả của cô tốt hơn những gì công ty mong đợi rất nhiều, nhưng vẫn muốn hỏi nguyên nhân gì đã khiến Hàn Lương tốn công làm thêm nhiều ứng dụng đến thế. Nhíu mày, dùng giọng nói máy móc dò hỏi.

“Ừm, Đông Đông tiên sinh nói rất đúng.” Hàn Lương gật đầu, nói: “Nếu Đông Đông tiên sinh cảm thấy điều tôi làm là thừa, đơn giản thôi, chúc năng hủy bỏ cực kỳ dễ dàng, chỉ cần lựa chọn trong chương trình là có thể trở lại theo đúng yêu cầu ban đầu của Đông Đông tiên sinh.” Hàn Lương tiến lên từ phía sau Chu Đông Dã, thí nghiệm cho anh xem.

“Đông Đông... tiên sinh?!” Chu Đông Dã nhăn nhó, trong lòng hơi bất đắc dĩ. Trên đời chỉ có duy nhất cô nàng Hàn Lương này đặt thêm từ ‘tiên sinh’ đằng sau tên thân mật của người ta mà gọi đến gọi đi thôi. “Được rồi, Hàn Lương, cô cứ gọi trực tiếp tên của tôi đi.” Chu Đông Dã, tôi còn thấy dễ nghe hơn.”

Vừa rồi Hàn Lương vốn cố ý, vừa nghe Chu Đông Dã nói như vậy không khỏi cười khế, hơi thở mơn trớn sau cổ Chu Đông Dã, kích thích anh ngứa ngáy cả người, tay cầm chuột run lên một chút, Hàn Lương tiện thể nhận lấy, nói: “Tốt, Chu Đông Dã, anh xem chỗ này...”

Hàn Lương ở phía sau Chu Đông Dã, vươn tay về phía trước cầm chuột, giải thích ý tưởng của cô từng chút một. Đây chính là thứ cô làm ra, không cần nhìn cũng biết phải nói gì, nói một hồi, Hàn Lương bắt chợt phân tâm.

Tư thế của cô gần gũi với Chu Đông Dã, gần đến mức có thể gửi được mùi xà phòng thoang thoang trên người anh, thật giống hương vị đêm hôm trước hai người hôn môi. Hàn Lương hơi hoảng hốt, cúi đầu nhìn

thấy Chu Đông Dã nghe đến say sưa, mái tóc gọn nhẹ nhàng rủ xuống cổ anh, dọc theo áo đi xuống, Hàn Lương nghĩ đến hình dáng cơ thể cùng hương thơm tỏa ra từ anh, tim đập thình thịch. Hàn Lương biết, đây là lần đầu tiên cô động tâm với anh chàng đã khóa thân trước mặt mình đến mấy tháng trời.

Không khí mờ ám tản ra khắp nơi, hai người đều cảm thấy thân thể mềm nhũn. Cô tự nhủ, không khí khiến cho tim người ta đập gia tốc không nên tràn ngập căn phòng khách hoàn toàn trong suốt thế này được, vì thế vội vã giải thích, vài phút sau đã nói xong. Chu Đông Dã có vẻ rất vừa lòng, đứng dậy nắm tay Hàn Lương nói: “Cảm ơn cô, Hàn Lương, còn hoàn hảo hơn tôi mong nhiều lắm, tôi đưa cô đi phòng kế toán lấy tiền nhé.”

Bàn tay Chu Đông Dã dày rộng ấm áp, Hàn Lương thấy anh nắm tay cô không buông, chính mình cũng không thấy phản cảm, xem ra cô động tâm thật rồi. Trong lòng Hàn Lương thoáng cười nhạo bản thân một chút, lúc trước luôn chối bỏ mối quan hệ vì sợ chuyện sẽ ra thế này, nhưng cuối cùng vẫn tránh không được. Hàn Lương nhẹ nhàng rút tay, gật đầu cười, theo sau Chu Đông Dã rời phòng khách.

Chu Đông Dã dày dặn kinh nghiệm, sao lại không biết sự thay đổi của Hàn Lương, giao tiền xong, Chu Đông Dã nói: “Hàn Lương, cô muốn đi đâu, tôi tiễn cô.”

Hàn Lương nhìn biểu tình nghiêm túc mà ân cần của Chu Đông Dã, ánh mắt như có lửa đang âm thầm thiêu chính mình. Chu Đông Dã như vậy khiến Hàn Lương mơ hồ sợ hãi, nhưng ngược lại cũng hưng phấn. Máy móc nở nụ cười, khẽ gật đầu, cô im lặng đi theo anh.

Chu Đông Dã mở cửa xe cho Hàn Lương, chờ cô vào rồi đóng cửa, sau đó mới đi đến vị trí lái xe ngồi xuống.

“Cô muốn đi đâu?” Chu Đông Dã nghiêng đầu nhìn Hàn Lương.

“Phố Nam Bình.” Hàn Lương cũng nghiêng đầu nhìn Chu Đông Dã. Thấy mắt Chu Đông Dã nhìn mình không chớp, sáng rực như đuốc, tình hình giống hết đêm đó, cô không khỏi buồn cười, chẳng lẽ trước khi muốn hôn, anh bắt buộc phải mang bộ dáng dọa người như thế này sao?

Hàn Lương đợi nửa ngày cũng không thấy Chu Đông Dã hôn mình, xe cũng không nhúc nhích, đành phải thở dài, rướn người qua, giữ lấy cằm của Chu Đông Dã đang ngăn người nhìn mình, kéo lại gần, hôn lên.

Đang hôn môi chợt nghe thấy tiếng thở dài thỏa mãn của Chu Đông Dã, ánh mắt chậm rãi khép lại. Anh gần cô như vậy, gần đến mức có thể thấy lông mi khẽ run rẩy vì nụ hôn của cô. Thật là xinh đẹp, Hàn Lương nghĩ, ôm đầu anh càng hôn càng sâu, mở to hai mắt nhìn gương mặt Chu Đông Dã càng ngày càng đỏ, hô hấp càng ngày càng dồn dập, cánh tay ôm mình cũng chặt dần, Hàn Lương dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng rê qua môi trên của Chu Đông Dã, vừa lòng nghe thấy anh thấp giọng rên rỉ.

Môi rời môi, nới lỏng ôm ấp, nhìn Chu Đông Dã chậm rãi mở mắt, con ngươi lấp lánh ánh lệ, mê man làm say lòng người. Một Chu Đông Dã toàn thân hỗn độn, mặt mày ham xuân như vậy thật sự mê người, trong đầu Hàn Lương tràn ngập cảnh tượng ảo ảnh kiều diễm, gần như muốn rên lên, lại chỉ có thể phát ra tiếng thở dài từ đáy lòng: “Chu Đông Dã, anh thật đẹp.”

Gương mặt Chu Đông Dã chưa hết đỏ, giọng nói khàn khàn, lẩm bẩm nói: “Cô cũng vậy.” Nói xong, ánh mắt sâu thẳm cúi người xuống, lại muốn hôn. Nào ngờ vừa chạm được vào môi Hàn Lương đã bị cô ngăn cản, nghe thấy cô khẽ cười mà nói, “Được rồi, còn hôn tiếp, ô tô sẽ quá nhỏ.”

Chu Đông Dã nhìn Hàn Lương trong chốc lát, bình tĩnh lại, chỉnh đốn trang phục rồi nói: “Cô nói là phố Nam Bình?”

Hàn Lương ngẩn ra, gật đầu.

Cả đường im lặng, một người bắn khoăn tâm sự, một người đầu óc trống rỗng.

Đến phố Nam Bình, đứng trước cửa công ty du lịch XX, khi chuẩn bị xuống xe, Chu Đông Dã đột nhiên giữ chặt Hàn Lương nói: “Tôi chờ ở quán cà phê đối diện, lát nữa cô xong việc thì qua tìm tôi đi, tôi có chuyện muốn nói.”

Hàn Lương hơi bất ngờ, giữa hai người có gì để nói? Chẳng lẽ bởi vì một cái hôn, chỉ một cái hôn này thôi, tuy cảm giác không tệ, nhưng là người hiện đại, đôi khi chẳng liên quan đến tình yêu, chẳng liên quan đến

tình cảm, đột nhiên muốn hôn liền hôn cũng là chuyện bình thường, anh cần thiết phải nói chuyện nghiêm túc như vậy sao? Điều này khiến cô cảm thấy thật kỳ quặc, Hàn Lương nghĩ một lúc, vẫn gật đầu.

Hàn Lương cầm giấy tờ thủ tục đi lữ hành một mình ở châu Phi, lựa chọn lộ trình, quyết định khách sạn và vé máy bay, tất cả đều thuận lợi, hộ chiếu một tuần nữa tới lấy. Hàn Lương nói xong với nhân viên của công ty xong, đã qua một giờ.

Ở quán cà phê đối diện, Chu Đông Dã dùng một giờ này bình lặng tâm tình.

Không thể không có cô sao? Kỳ thực anh cũng không ngờ mình sẽ lâm vào hoàn cảnh hiện tại. Không thể tự khống chế, trạng thái này với người trưởng thành mà nói, là chuyện rất đáng sợ. Nghĩ tới nghĩ lui xem có nên tỏ tình hay không, nhưng loại hành động như tỏ tình, hẳn chỉ dành cho lứa tuổi mười mấy đôi mươi thôi chứ? Chu Đông Dã nghĩ đủ đường vẫn thấy xấu hổ túng quẫn, do dự phân vân. Độ ấm còn vương vấn sau nụ hôn vừa rồi khiến anh nhất thời xúc động, hẹn Hàn Lương, nhưng bây giờ nhiệt huyết lạnh hết rồi, lại không biết phải đối mặt cô như thế nào, thật là khó xử.

10. Chương 19-20

Chương 19

Hàn Lương đúng hẹn đi vào, Chu Đông Dã ngồi dựa ở vị trí bên cạnh cửa sổ, từ lúc Hàn Lương bước ra khỏi công ty du lịch bên đường liền nhìn chăm chăm vào cô, đến khi cô ngồi xuống đối diện anh, gọi một ly latte.

Cô gái này, không có gì thay đổi trong ấn tượng của anh. Tóc mềm mại, có hai cái xoáy bướng bỉnh, sắc mặt trắng bệch, cằm rất giống Hàn Hữu, nhỏ nhỏ, mảnh mảnh. Ánh mắt không quá cân đối, không to, nhìn thoáng qua thường cảm thấy như cô đang cười, cong cong, nhìn lâu lại thấy vốn chẳng phải cười, ánh mắt lười nhác, còn mang vẻ khinh thường, không giống một người tốt để quen thân. Nhưng cô gái này lại luôn lộ ra ngoài bộ dáng cực kỳ có tinh thần, lưng thẳng tắp, khóe miệng nhếch lên, cả gương mặt tỏa ra ánh mặt trời.

Hừ, chỉ tính mỗi làn da trắng bệch của cô thôi, đã hoàn toàn là kiểu quỷ hút máu rồi, căn bản không hài hòa gì với ánh nắng rực rỡ cả. Trong lòng Chu Đông Dã âm thầm chê bai, giả bộ gì chứ! Tính tình xấu xa, sức lực rất lớn, không có điểm nào đáng khen.

Hàn Lương mặc kệ cho Chu Đông Dã nhìn cô một hồi, ánh mắt phán xét có vẻ quái đản, lúc thì vui vẻ, chốc sau lại giận, khi bắt đầu đi, lúc lại chuyển sang khinh thường. Hàn Lương thờ ơ với tất cả các loại biểu cảm này, không nhìn, không để ý tới anh. Nếu một cái hôn có thể khiến chàng trai trưởng thành đã ba mươi mấy tuổi trở nên kỳ quặc như thế, cô thật không còn lời nào để nói. Trời lạnh như vậy, uống một cốc cà phê ấm áp mới là chuyện quan trọng nhất.

“Cô muốn đi du lịch?” Chu Đông Dã gợi chuyện, dùng cằm hích về phía công ty du lịch, hỏi.

“Ừm, chẳng phải anh có chuyện muốn nói với tôi sao?” Hàn Lương uống một ngụm latte sưởi ấm thân mình, trực tiếp hỏi.

“À...” Chu Đông Dã nghe thấy Hàn Lương định đi du lịch, trong lòng thoáng vui mừng, nếu cô không ở bên cạnh, hẳn anh có thể dập tắt thứ tình yêu đang nhen nhúm trong lòng này rồi? Hạ quyết tâm, sâu tư một tuần liền của Chu Đông Dã liền có hi vọng. Tâm tình tốt, anh tùy tiện tìm một lý do nói: “Chẳng phải lần trước cô muốn kể chuyện xưa cho tôi nghe ư? Vừa lúc tôi không bận gì, muốn nghe thử xem.”

Hàn Lương thấy Chu Đông Dã đột ngột nói ra, chuyện cũ của cô tựa như trở thành chuyện giải sầu cho anh, khẽ cười cười, khóe môi nở nụ cười không có chút độ ấm, hơi trào phúng đáp: “Thật xin lỗi, Chu tiên sinh,

phải khiến anh thất vọng rồi, có một số việc đã bỏ qua liền mất đi, hiện tại tôi thật sự không có hứng thú nói đến chuyện năm xưa nữa.”

Chu tiên sinh?! Chu Đông Dã nghe vậy liền biết Hàn Lương nổi giận, vừa phiền muộn vừa cảm thấy tâm tình thả lỏng, như vậy cũng tốt, Jesus đã nói, rời xa tình yêu là rời xa lo lắng sợ hãi. Để chính mình bình tĩnh như trước đi. Vì thế cũng khách khí cười nói: “Không, là tôi quá tò mò rồi. Hàn tiểu thư muốn đi đâu, tôi sẽ đưa?”

“Không cần...” Hàn Lương khoát tay, đang định nói tiếp liền nhận được điện thoại, hơi thấp người đi sang bên cạnh nghe điện: “Tiểu Lộc, có chuyện gì thế?”

Chu Đông Dã nghe thấy hai chữ Tiểu Lộc, da đầu căng thẳng, mày dựng hết lên. Ngồi tại chỗ ần ần ngực của mình, không được không được, ình một cơ hội, chờ cô đi du lịch, hiểu rõ tình cảm của bản thân rồi mới tính, bây giờ không được kích động, không được kích động.

Chu Đông Dã ra sức xoa dịu cảm xúc của chính mình, mặc cho cơn ghen đang trào lên cũng không để ý. Đợi Hàn Lương nhận điện thoại trở về, anh cảm thấy vẻ mặt tươi cười đó thật ngứa mắt.

“Chu tiên sinh, chi bằng chúng ta chào tạm biệt ở đây đi, tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Hàn Lương khách khí nói từ biệt.

Chu Đông Dã cười đến sáng lạn, nói: “Tốt, Hàn tiểu thư, cảm ơn chương trình lần này của cô, thật sự rất hoàn hảo, hy vọng về sau chúng ta còn có cơ hội hợp tác.”

Hai người khách sáo một hồi, ra khỏi quán cà phê, một người hướng Đông, một người hướng Tây, mỗi người một ngã.

Mấy ngày sau, hết Noel lại tới năm mới, mọi người đều bận tối mắt.

Hàn Lương tranh thủ kỳ nghỉ đầu năm đi thăm cha mẹ Đỗ Lộc, hai người đều đã chứng kiến Hàn Lương lớn lên. Vào thời kỳ trưởng thành của Hàn Lương, cô gần như là cái đuôi của Đỗ Nhạc, ngày ngày chạy quanh Đỗ gia, vì thế hai người vẫn coi Hàn Lương như con gái ruột. Về sau Đỗ Nhạc rời đi khiến cho họ đau lòng, dần hết tình cảm vào đứa con út. Thật ra Hàn Lương ở Đỗ gia còn thoải mái vui vẻ hơn nhà của chính mình, ba ngày đón năm mới giúp cô ôn lại tình cảm tốt đẹp năm xưa, gần như đã quên mất nụ hôn ngọt ngào cùng vụ cãi vã và những hành động khiến cô vừa khó hiểu vừa tức giận của Chu Đông Dã.

“Chị Lương, có phải chị đang yêu hay không?” Sau khi về thăm hai bác ở Đỗ gia, Hàn Lương và Đỗ Lộc trở về nơi Đỗ Lộc đang ở tạm nhà của Hàn Hữu. Đỗ Lộc rót cho Hàn Lương một cốc sữa ấm, hỏi.

“Tạm thời thì không, sao tự nhiên em hỏi vậy?” Hàn Lương xoa đầu Đỗ Lộc, cười nói: “Chẳng lẽ em nghĩ cả đời chị sẽ đắm chìm vào bóng ma anh trai em chết đi hả?”

“Không phải không phải, em biết tình cảm của chị Lương với anh, sùng bái nhiều hơn tình yêu.” Đỗ Lộc giữ chặt tay Hàn Lương nói: “Anh trai chết rồi, tuy chị đau lòng, nhưng chắc chắn cũng không thể khiến chị âu sầu cả đời.”

Hàn Lương nghe vậy, không khỏi kinh ngạc nhìn Đỗ Lộc: “Không ngờ em lại là người hiểu chị nhất.” Cô thở dài, nói tiếp: “Nhưng anh trai em quả thực là người chị thích nhất trên đời này, sau khi anh ấy chết, rất khó có thể gặp một người khiến chị xiêu lòng.”

Đỗ Lộc nghe vậy, trầm lặng trong chốc lát mới tiếp tục: “Em là em trai của anh ấy, nếu nói trên đời còn một người khác như anh, không phải em thì là ai.” Đỗ Lộc nhìn thẳng vào mắt Hàn Lương, nghiêm túc nói: “Chị Lương, chị có thể chấp nhận em không? Ở bên em, để em bảo vệ chị, yêu chị.”

Hàn Lương nghe vậy bị dọa giật mình, nhìn gương mặt trẻ măng của Đỗ Lộc, không biết nên khóc hay cười với lời thổ lộ đột ngột này: “Tiểu Lộc, em biết em gọi chị là gì không? Em gọi chị là chị Lương, xưng hô này chị đã nghe từ nhỏ đến lớn. Từ khi đưa em đến trường vào ngày đầu tiên đi học, chị đã coi em là em trai, chưa bao giờ thay đổi, bây giờ em thổ lộ chỉ khiến chị kinh ngạc thôi.”

“Như vậy, được rồi, Hàn Lương.” Đỗ Lộc không chịu lùi bước, kéo tay Hàn Lương, nửa quỳ trên mặt đất nói: “Em gọi chị là chị Lương vì đó là ý nguyện của chị, em yêu chị, không muốn làm trái chị mới gọi mười

mấy năm như vậy. Lúc ấy trong mắt chị chỉ có anh trai, chị vui vẻ đến thế, không lo không sầu như một con chim nhỏ, em không thể khiến chị vui vẻ hơn, nên chỉ có thể chúc phúc cho chị.”

Đỗ Lộc dừng một chút, nói tiếp: “Nhưng mà anh trai mất rồi, chị xem mình bây giờ đi, gầy yếu bất lực, bác gái lại lấy chồng ở xa, sao em nhẫn tâm nhìn một mình chị cô đơn. Hàn Lương, hãy tin em, tuy em ít tuổi hơn chị, nhưng em cũng giống anh trai, là một chàng trai có thể dựa vào, ở bên em đi.”

Hàn Lương nhìn gương mặt trẻ trung của Đỗ Lộc tỏa ra ánh sáng thành kính, kiên định nhìn chính mình. Dù biết đây không phải tình yêu, cô vẫn cảm động, một chàng trai như vậy quả thực xứng đáng có được tình yêu của một cô gái, nhưng không phải là cô.

“Tiểu Lộc, trước kia chị không để ý, thì ra em đã thật sự trưởng thành. Em có tình cảm với chị, chị rất cảm động. Nhưng mà, Tiểu Lộc, đây không phải tình yêu, thật đấy, chị biết rõ. Cho dù chị là chị của em, em vẫn có thể quan tâm chị mà. Em hãy giữ lại tình yêu của mình, để dành cho cô gái yêu em đi, Tiểu Lộc.”

*

Chương 20

Từ chối Đỗ Lộc, rời khỏi nhà Hàn Hữu, Hàn Lương thoáng sầu não. Cô mua một bó hoa, bắt xe đi đến nghĩa trang.

Đỗ Nhạc trên ảnh chụp vĩnh viễn cười vô cùng sáng khoái, mày rậm mắt to, Đỗ Lộc có vài nét tương tự anh. Anh mãi mãi dừng ở thời khắc này, còn cô lại không ngừng già đi, càng không ngừng thay đổi. Cô sụt sịt một chút, nở nụ cười đặt hoa xuống, giọng mũi nghẹn ngào nói: “Nhạc, Tiểu Lộc trưởng thành rồi, anh biết không? Hôm nay em ấy còn thổ lộ với em, thật đúng là một đứa nhỏ đáng yêu. Nhìn nhiệt tình kiên định như thế, đột nhiên em cảm thấy chính mình già đi... Nhạc, một ngày nào đó em còn già hơn anh, sẽ có một ngày không nhớ nổi bộ dáng của anh... Aiz, em vẫn không rõ, anh đưa thanh xuân của em cho ai vậy? Sao em già đi nhanh thế?”

Dừng một chút, Hàn Lương nhìn bầu trời âm u mùa đông, xám xịt lạnh lẽo, dường như gió đang gào khóc trên trời cao. Cô lấy lại bình tĩnh, cúi đầu nhìn ảnh chụp của Đỗ Nhạc, nói tiếp: “Em gặp cha mẹ của anh rồi, hai bác vẫn khỏe, Tiểu Lộc cũng ổn lắm. Anh chúc phúc cho em đi, để em có thể giống họ mà bình an sống tiếp, em sẽ cố gắng giống anh, lạc quan giống anh, kiên cường giống anh. Năm mới vui vẻ anh nhé.”

Đứng trước bia mộ, Hàn Lương ngăn người nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Đỗ Nhạc, cho đến khi chân đông lạnh tê rần mới thong thả từng bước rời khỏi nghĩa trang. Đi ra chợt phát hiện trời đã đổ tuyết, bông tuyết rất lớn, từng bông từng bông bay lượn trên không trung, rất đẹp.

Bắt xe về nhà, ở trên xe, Hàn Lương cảm thấy lạnh buốt, không khống chế được mà run rẩy, đầu càng lúc càng choáng váng, trên người cũng bắt đầu đau nhức, xem ra bị lạnh cóng rồi. Về nhà vội vàng uống nước ấm, không còn sức nấu cơm, cô cố gắng một hồi mới cởi được quần áo, chui vào ổ chăn, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Thật nóng, Hàn Lương biết cô phát sốt, nhưng nóng cũng không dám mở chăn, chỉ cố chịu đựng quần một thân đầy mồ hôi, nặng nề choáng váng, cả người không chỗ nào thoải mái, đau nhức khắp nơi, một đầu ngón tay cũng không muốn cử động.

Ngủ được một chốc lại tỉnh, không biết qua bao lâu chợt nghe thấy tiếng chuông cửa. Không động dậy nổi, thật sự không thể động dậy, tiếng chuông cửa lọt vào tai Hàn Lương chợt xa chợt gần, không thể nắm giữ. Người đến không chịu bỏ cuộc, ấn chuông không ngừng. Hàn Lương đau đầu, mặt mày nhăn nhó.

Khi tiếng chuông cửa ngừng, di động lại vang lên ngay bên cạnh gối. Hàn Lương vất vả nhận điện, nghe thấy tiếng nói của Hàn Hữu ở đầu dây: “Chị họ, chị đi đâu thế? Sao không ở nhà? Mẹ em gửi cho chị vài thứ.”

“Chị ở nhà, nhưng đang sốt quá, không cử động được, chị nghe thấy em ấn chuông cửa...” Giọng nói của Hàn Lương rất thấp, mỏng mảnh như không khí, càng nói về sau càng yếu ớt. Hàn Hữu vừa nghe liền nóng nảy, lớn tiếng đáp: “Chị chịu đựng một lúc, cố gắng lên, ra mở cửa rồi em dẫn chị đi khám!”

Nhưng nói xong cũng không nghe được Hàn Lương trả lời, Hàn Hữu đợi một lát không thấy động tĩnh, biết chắc Hàn Lương đã bất tỉnh rồi. Cô đặt mấy thứ đồ trong tay xuống đất, chuẩn bị xuống tầng tìm thợ khóa mở cửa.

Hàn Hữu sốt ruột lao ra khỏi thang máy, đâm đầu vào một người đàn ông, cô cúi đầu nói xin lỗi, đang định đi tiếp bỗng nghe thấy tiếng Chu Đông Dã: “Hàn Hữu, sao thế? Vợ vàng như vậy, chẳng lẽ Hàn Lương có chuyện gì sao?”

Hàn Hữu dừng chân, vừa ngẩng đầu thấy Chu Đông Dã bèn sốt ruột nói: “Chị họ bị sốt trong phòng, nhưng tôi không mở được cửa nhà, đành đi tìm thợ khóa.”

Chu Đông Dã lo lắng, giữ chặt Hàn Hữu: “Cô không cần đi, tôi biết chìa khóa của cô ấy đặt ở đâu.” Tuy sau khi trả lại chìa khóa cho Hàn Lương, Chu Đông Dã không dùng đến nó nữa, nhưng anh vẫn biết nó ở đâu. Hàn Lương thật sự rất lười, mang tiếng là dỗi chỗ, đơn giản là từ mép cửa bên trái sang mép cửa bên phải thôi.

Tuy Hàn Hữu hơi nghi ngờ, nhưng bây giờ trọng điểm không phải chuyện này, cô vội vàng kéo Chu Đông Dã lên tầng hai lầu, đến trước cửa nhà Hàn Lương.

Hàn Hữu ngạc nhiên nhìn Chu Đông Dã tìm được chìa khóa ở mép cửa, quen thuộc đi vào nhà Hàn Lương, lại quen thuộc mở cửa phòng ngủ, đi đến bên người Hàn Lương sờ thử nhiệt độ cơ thể cô. Trong lòng Hàn Hữu nảy sinh hoài nghi to lớn, rốt cuộc Chu Đông Dã có quan hệ gì với chị họ? Vừa theo vào vừa khó hiểu.

Vừa nhìn thấy bộ dáng của Hàn Lương, bao nhiêu nghi vấn đều quăng ra sau đầu. Hàn Lương quần trong ổ chăn, vẻ mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, cả người nóng sốt đã bất tỉnh nhân sự. Hàn Hữu muốn mặc quần áo cho cô, nhưng căn bản không nâng được, tạm thời bất chấp chuyện nam nữ phân biệt, để Chu Đông Dã đỡ Hàn Lương, chính mình thay quần áo hộ. Sau đó Chu Đông Dã công Hàn Lương ra ngoài, đưa đến bệnh viện.

Sau một hồi chăm sóc, cơn sốt cũng giảm dần, hai người ngồi trông bên cạnh giường bệnh. Dọc đường đi, Hàn Hữu thấy được Chu Đông Dã không hề che dấu sự lo lắng, sốt ruột cùng đau lòng với Hàn Lương, bây giờ mới có thể bình tĩnh hỏi một câu: “Chu tổng, anh yêu chị họ của tôi à?”

Trầm mặc trong chốc lát, Chu Đông Dã quay đầu nhìn Hàn Hữu nói: “Rất có thể.”

Tuy Hàn Hữu hỏi thẳng, nhưng thật không ngờ Chu Đông Dã cũng trả lời thẳng thắn đến thế. Cô ngây ngẩn, không biết nói gì cho phải.

“Chuyện của tôi với Hàn Lương, tôi muốn tự giải quyết, mong cô không can thiệp.” Một lát sau, Chu Đông Dã nói thêm một câu. Hàn Hữu nghe vậy đương nhiên chỉ có thể gật đầu, chẳng qua trong lòng thầm nghĩ, hai người này thật đúng là kỳ quái, không giống tình yêu của người hiện đại gì cả, trực tiếp anh tình em nguyện không tốt sao? Cần gì mờ ám như thế? Hàn Hữu nghĩ mãi cũng không thông, đứng lên ra ngoài phòng bệnh gọi điện cho Đỗ Lộc.

Đỗ Lộc tới rất nhanh, một đường chạy vào phòng bệnh, không thèm để ý đến ai liền đi thẳng đến trước giường nhìn Hàn Lương. Anh lấy tay sờ thử trán, thấy không sốt vậy mới nhẹ nhàng thở phào, nói với Hàn Hữu: “Vừa rồi tớ đến, nghe bác sĩ nói may mà đưa vào đúng lúc, nếu không sẽ chuyển thành viêm phổi, tớ nghe mà sợ hãi.”

Hàn Hữu gật đầu nói: “Ừ, tớ cũng sợ, Hàn Lương toàn như thế, không ôm thì thôi, nếu đã ôm thì ôm rất nặng.”

Đỗ Lộc nhìn Chu Đông Dã, cười cười: “Hai người chưa ăn cơm tối phải không? Hay đi ăn trước đi, tớ trông ở đây.”

Chu Đông Dã nghe vậy mới nhớ ra anh vốn định về nhà có việc, cau mày nhìn Đỗ Lộc, lại nhìn Hàn Lương, nói: “Được rồi, lát nữa tôi sẽ đến trông thay.” Sau đó bắt đầu đi rồi đi.

Đỗ Lộc nhìn theo bóng dáng Chu Đông Dã: “Tiểu Hữu, sau anh ta lại ở cùng với hai người thế?”

“Hừ, bây giờ cậu yên tâm về chị họ được rồi, Chu tổng là người tích cực theo đuổi Hàn Lương đấy nhé.” Hàn Hữu nói xong, nhìn biểu tình suy nghĩ sâu xa của Đỗ Lộc, tiếp tục: “Cậu đừng quấy rối tình yêu hoàn mỹ

của người khác, Chu tổng là người tốt.”

“Hả? Phải không?” Đỗ Lộc không đồng ý đáp: “Cậu nói anh ta tốt thì anh ta tốt à? Tớ chẳng tin nhiệm mất nhìn người của cậu đâu. Hơn nữa, chuyện này chủ yếu phải xem chị Lương có thích anh ta hay không đã.”

11. Chương 21-22

*

Chương 21

Khi Chu Đông Dã trở lại bệnh viện, Hàn Lương đã tỉnh, có điều vẫn khá yếu ớt, đang nói chuyện với Đỗ Lộc bên cạnh. Chu Đông Dã đứng ngoài cửa nhìn thấy tình cảnh vui vẻ hòa thuận này, trầm mặc trong chốc lát rồi xoay người ra ngoài, hỏi bác sĩ về tình trạng của cô. Bác sĩ nói cảm lạnh dẫn tới sốt cao, vì đưa đến khám đúng lúc nên không có vấn đề gì, truyền dịch xong có thể về nhà nghỉ ngơi.

Chu Đông Dã cảm ơn bác sĩ, chậm rãi trở về phòng bệnh. Hàn Lương thấy anh liền nở nụ cười, nói: “Hôm nay cảm ơn Chu tiên sinh, nghe Tiểu Hữu nói anh đã đưa tôi đến bệnh viện, làm phiền anh quá.”

Chu Đông Dã nghe vậy, im lặng gật đầu, không nói lời nào bước tới đỡ Hàn Lương ngồi dậy, mở bàn tự động trên giường bệnh, lấy cặp lồng giữ ấm ra, là cháo trắng anh tự nấu và hai cái bánh bao chay nhà cụ Lục. Đưa tất cả cho Hàn Lương xong, rầu rĩ nói: “Tranh thủ đang nóng thì ăn đi. Cô đang ốm nên tôi không mua bánh bao nhân thịt.”

Hàn Lương chần chừ biểu tình nghiêm túc nhưng mang vẻ hờn dỗi của Chu Đông Dã, làm này làm nọ mà lại tỏ vẻ không thêm quan tâm đến người ta, hơi buồn cười. Nhận bánh bao và cháo, nhìn Chu Đông Dã, đã nửa tháng không gặp rồi, hình như anh đã hoàn toàn bỏ quên bộ dáng tức giận khỉ hờn nọ, nay còn trưng ra biểu tình con trai cưng để xuất hiện, ha ha, thật đúng là thay đổi thất thường, rất đáng yêu. Tâm tình của Hàn Lương tốt hơn, cô nói: “Chu Đông Dã, cảm ơn nha.” Nói xong bắt đầu ăn, cả ngày đã ăn cái gì đâu, cực kỳ đói bụng.

Chu Đông Dã thấy Hàn Lương ăn ngon miệng, còn gọi tên của mình, trong lòng ấm áp, cười cười quay đầu hỏi Đỗ Lộc: “Đỗ tiên sinh, Hàn Hữu tiểu thư đâu?”

Đỗ Lộc thấy hai người nói chuyện với nhau, càng thêm tin lời Hàn Hữu nói. Anh cẩn thận quan sát chàng trai trước mắt, nói thật, chẳng thấy có điểm gì tốt, ngoại trừ bộ dáng coi như khá ổn, còn lại bình thường đến cực điểm. Đỗ Lộc âm thầm chê bai, trưng vẻ mặt tươi cười lên, cố ý thân mật tranh bát cháo, không để ý đến việc Hàn Lương phản đối liền bắt đầu xúc cháo cho cô, đồng thời dùng giọng nói ngọt ngào trả lời: “Chị Lương bảo Tiểu Hữu đi ăn trước rồi, cảm ơn cháo của Chu tiên sinh nhé, xã hội hiện nay khó tìm được hàng xóm nhiệt tình như anh lắm.”

Chu Đông Dã nghe vậy, mặt mũi liền đen xì, hàng xóm?! Tên nhóc này rõ là đang khiêu khích. Chu Đông Dã thản nhiên trả lời: “Đỗ Lộc tiên sinh cũng là hàng xóm cũ của Hàn Lương phải không? Có hàng xóm cũ nhiệt tình như vậy còn không kỳ lạ, tôi chỉ là hàng xóm mới thôi, càng không có gì khó hiểu cả.”

Nói xong, Chu Đông Dã không nhìn biểu tình của Đỗ Lộc, mỉm cười nói với Hàn Lương: “Ăn xong chắc cũng đã truyền hết dịch, lát nữa tôi đưa cô về.”

Hàn Lương gật đầu, vừa định đáp lời đã bị Đỗ Lộc nhét một thìa cháo vào miệng, suýt nữa thì sặc. Cô không khách khí trừng mắt nhìn Đỗ Lộc một cái, cố nuốt xuống để nói: “Tiểu Lộc, em làm gì thế.” Nói xong cầm lấy bát cháo: “Đừng nghịch nữa, không còn sớm, em về trước đi, lát nữa Chu Đông Dã đưa chị về, dù sao chị cũng ở cùng một khu với anh ấy. Em không cần lo lắng đâu.”

Thấy thái độ bất bình của Đỗ Lộc, Hàn Lương nói tiếp: “Những lời chị nói sáng nay, chắc em không quên nhanh thế chứ hả? Gọi chị là chị Lương thì phải nghe lời.”

Đỗ Lộc bị trừng mắt vẫn không giận, chỉ cười tủm tỉm, đùa giỡn ôm lấy tay Hàn Lương: “Chị Lương, làm sao em quên lời chị nói chứ. Em chỉ sợ chị biết người không biết mặt thôi, hơn nữa, em đã nói là muốn bảo vệ chị, chị cũng đồng ý rồi, chị quên đấy à?”

Chu Đông Dã không thèm để tâm đến lời tuyên bố coi thường này, nghe thấy Hàn Lương nói đỡ cho anh, trong lòng không nhịn được cao hứng, cứ mặc cho Đỗ Lộc thân mật với Hàn Lương, dù sao Hàn Lương cũng chỉ coi cậu ta là em trai.

“Không quên, nhưng bảo vệ cũng có giới hạn thôi, nhóc con, nếu em không đi, chị sẽ đá em ra đấy!” Hàn Lương rất hiểu Đỗ Lộc, lộ ra vẻ đánh đả hồi thiếu niên, lạnh lùng nói.

Đỗ Lộc thấy Hàn Lương có vẻ giận liền thích thú, cười cười rồi làm bộ sợ hãi bỏ chạy, chạy đến cửa phòng bệnh mới nói: “Chu Đông Dã, đêm nay nhớ bảo chị Lương uống thuốc.” Sau đó cao giọng hào hứng chào Hàn Lương: “Chị Lương, em đi trước đây, cũng gọi Hàn Hữu về luôn, ngày mai em sẽ đến ~” Nói xong, người đã đi xa.

Hai người nhìn nhau cười, Chu Đông Dã tiếp nhận công việc đút cháo.

“Gần đây có bận không?” Hàn Lương căn bản không biết nói gì.

“Ừ, dạo này công ty tôi bận hơn trước, nhưng là việc tốt mà. Khi nào thì cô nghỉ đông?” Chu Đông dã cũng câu có câu không nói chuyện phiếm.

“Sắp rồi, hơn nửa tháng nữa.”

“À.” Sao đề tài nói chuyện của hai người lại nhạt thế, chẳng hơn những người xa lạ là bao. Chu Đông Dã không ngờ được chính mình cũng sẽ có lúc vô vị như hiện tại, hơi xấu hổ, suy nghĩ nửa ngày mới hỏi: “Cô có dự định gì vào kỳ nghỉ không?”

“Có, đi du lịch.”

“Cái gì?!” Tay cầm thìa của Chu Đông Dã run rẩy, cả kỳ nghỉ đều không được gặp cô sao? Vội vàng hỏi tiếp: “Định đi bao lâu?”

“Khả năng phải khai giảng mới về, tôi cũng hiếm có dịp đi chơi mà.” Hàn Lương nghĩ đến chuyến đi trước mắt bèn nở nụ cười, tiền tiết kiệm lâu như vậy rốt cuộc cũng đến lúc tiêu. Những lộ trình mình vẽ trên bản đồ thế giới sắp sửa biến thành sự thật, đúng là một cảm giác tuyệt vời.

Chu Đông Dã thấy Hàn Lương cười nói vui vẻ, tâm tình không khỏi sầm nã, xem ra chỉ có mình anh là tình nguyện xiêu lòng rồi. Cháo đã ăn xong, thu dọn hết mới hỏi: “VẬY... trong lúc đi chơi cô sẽ gọi điện về cho tôi chứ?”

“Hả... chắc là không thể.” Hàn Lương nghĩ đến giá cước đường dài, đắt quá, cái gì bớt được nên bớt.

Lời này, đối với Chu Đông Dã mà nói, quả thực chính là một cú đâm thật mạnh, anh càng âu sầu nghĩ đến sự thật phũ phàng – tình cảm chỉ đến từ phía anh. Nhìn nhìn túi truyền nước, Chu Đông Dã âm thầm thở dài.

“Nhưng mà, tôi có thể viết email cho anh, chứ cước điện thoại đắt lắm.” Hàn Lương suy nghĩ, nói tiếp.

Nghe vậy, tâm trạng của Chu Đông Dã nảy lên, vừa vui sướng vừa buồn bực, đường dài quốc tế, cô ấy muốn đến tận chỗ nào? Đẳng hẳng cổ họng, Chu Đông Dã cố tỏ ra bình tĩnh hỏi: “Cô định đi du lịch ở đâu?”

“Châu Phi.” Vừa nói xong đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Chu Đông Dã, Hàn Lương khoát tay tiếp tục: “Anh yên tâm, tôi sẽ không đi đến nơi nào hẻo lánh quá đâu, năng lực sinh tồn dã ngoại của tôi không mạnh, cũng không ham mộ lạc đà cuồng nhiệt. Chỉ dạo quanh Ai Cập, Nam Phi, Morocco, Madagasca thôi, tôi sẽ không vào sâu trong đất liền ở châu Phi, tuy cũng muốn nhìn mấy thảo nguyên lớn lắm, nhưng e rằng thân thể của tôi không chịu được.”

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng Hàn Lương biết, cô đã sớm nhét thảo nguyên Serengeti nằm giữa Kenya và Tanzania vào trong lộ trình, nhưng chuyện này tốt nhất không nên nói với người ngoài.

Chu Đông Dã nghe vậy, xem như yên tâm hơn một chút, gọi thầy thuốc rút kim rồi đỡ Hàn Lương về nhà.

Chương 22

Trở lại nhà Hàn Lương, tất cả đều do Chu Đông Dã thu xếp. Chăm sóc cho Hàn Lương cẩn thận xong, khi mọi việc ổn thỏa cũng đã là nửa đêm.

Ban ngày Hàn Lương nằm ngủ nhiều quá, bây giờ lại không ngủ được, đành ngồi ở phòng khách, bật đèn đọc sách. Chu Đông Dã ngồi trên sofa ôm Tiểu Quang lâu ngày mới gặp, trầm tư trong bóng đêm.

“Hàn Lương, anh muốn nói với em một chuyện.” Chu Đông Dã suy nghĩ về tình cảm của mình đến nửa tháng cũng không ra, nhưng hôm nay khi thấy Hàn Lương bệnh yếu ớt dựa vào trong lòng mình mới chính thức biết, chính là cô. Nếu đã xác định mục tiêu rồi, hơn nữa còn có Đỗ Lộc, đương nhiên Chu Đông Dã sẽ không lãng phí thời gian, quyết định nói thẳng.

“Ừm?” Hàn Lương đặt sách xuống, nhìn vào bóng tối, kiểu gì cũng không thấy rõ biểu tình của Chu Đông Dã: “Có chuyện gì, anh cứ nói đi.”

Trầm lặng trong chốc lát, Chu Đông Dã thấp giọng chậm rãi nói: “Hàn Lương, anh thích em, muốn cùng em một chỗ. Em có đồng ý quen anh không?”

Hàn Lương nghe vậy, hơi nhướn mày, ngừng một lúc mới trả lời: “Anh... quen nhau, là khái niệm gì?”

Chu Đông Dã vừa nghe liền choáng váng, khái niệm cái gì? Lường trước vô số câu trả lời của cô, nhưng thế nào cũng không ngờ sẽ nhận được câu hỏi như vậy. Anh đành khiêm tốn hỏi: “Khái niệm ‘quen’ của em có những loại nào?”

Hàn Lương nhíu mày, hai người thật chẳng ăn ý gì cả, nếu yêu nhau rồi sợ rằng càng khó khăn nhỉ? Hơi bất đắc dĩ mở miệng giải đáp: “Hai loại, quen nhau lấy kết hôn làm tiền đề, và quen nhau vì mục đích phong hoa tuyết nguyệt. Anh là loại nào?”

(Phong hoa tuyết nguyệt: Chỉ tình yêu trai gái không nghiêm túc.)

Chu Đông Dã trầm ngâm một lúc, anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này khi ở bên cô, vì thế đáp: “Có thể... chọn cả hai loại không? Vừa phong hoa tuyết nguyệt, vừa xem có thể kết hôn được không?”

Hàn Lương vừa nghe liền bật cười: “Anh thật tham lam đấy, nhưng... yêu cầu của em chỉ có thể chọn một.”

Chu Đông Dã hơi bất mãn với lựa chọn bắt buộc như vậy, chuyện tình cảm không phải nên thuận theo tự nhiên sao? Cô ấy nghĩ mình đang làm đề toán học chắc? Vừa nghe đã biết là một cô gái không hiểu tình thú, trong lòng buồn bực không mở miệng.

(Tình thú: Nôm na là sự thú vị, lãng mạn trong tình yêu.)

Hàn Lương thấy Chu Đông Dã trầm mặc một lúc lâu, gương mặt tươi cười liền thả lỏng nói: “Như vậy đi, dù sao em cũng không ác cảm với sự bày tỏ tình yêu của anh, cho nên, anh cứ nghỉ kỹ trong kỳ nghỉ đông nhé, sau kỳ nghỉ hãy cho em đáp án.” Nói tới đây, lại nở nụ cười: “Kỳ thật bản thân em phù hợp làm bạn bè hơn là người yêu, anh nên hiểu rõ. Nếu cuối cùng anh đổi ý cũng không có vấn đề gì, chúng ta vẫn có thể làm bạn, em khá thích một người bạn như anh.”

Chu Đông Dã đột nhiên cảm thấy không thể nói lý với cô gái này, dường như lúc nào Hàn Lương cũng có thể đập vỡ ảo tưởng tốt đẹp của anh với cô. Muốn nói lời yêu trước mặt cô quả thực không phải chuyện dễ dàng. Câu nói của Hàn Lương khiến cho nhiệt tình của Chu Đông Dã bị dập tắt trong nháy mắt.

“Được rồi.” Chu Đông Dã bình thản nói: “Trước khi kỳ nghỉ đông chấm dứt, chúng ta cứ chung sống như bạn bè, được không?”

“Tốt.”

Hàn Lương không nhìn rõ biểu tình của Chu Đông Dã, chỉ nghe được giọng nói bình thản của anh. Chưa bao giờ cô thấy người nào tỏ tình lại bình tĩnh như vậy, trong lòng không khỏi hoài nghi mức độ chân thật của cái được gọi là ‘thích’ này. Nghĩ đến sáng nay vừa nghe Đỗ Lộc thổ lộ, so sánh một hồi chỉ có thể thổ dài, đúng là lão già! Ngay cả thổ lộ cũng không kích tình, không thú vị. Thôi không nghĩ nữa, cầm lấy sách, mặc kệ anh ta, tiếp tục đọc.

Nửa tháng sau đó, quả thật hai người cũng ở chung theo ước định, cố gắng hành xử như bạn bè bình thường. Có điều, căn cứ vào sự hiểu biết lẫn nhau từ trước, nếu bảo giống như bạn bè bình thường thì hơi khó, ngoại trừ không liên qua đến tình yêu ra, kỳ thật hai người càng giống một đôi vợ chồng già.

Chu Đông Dã thường xuyên qua đêm ở nhà Hàn Lương, đã gần cuối kỳ, ngoại trừ chấm bài thi, cô cũng không có nhiều việc. Vì thế, thường thường sau khi ăn cơm chiều, hai người đều ngồi làm việc riêng, tự buồn bực, tự vui vẻ, vừa nghiêm túc vừa bất đắc dĩ. Ngẫu nhiên cũng sẽ trao đổi vài câu.

Sau khi nhận ra cách tư duy của Hàn Lương rất khác với mình, Chu Đông Dã thường xuyên hỏi các sáng ý của cô, lần nào cũng có thu hoạch, case càng làm càng thuận, tâm tình cũng càng ngày càng tốt, càng cảm thấy lời Hàn Lương nói là đúng, nếu trở thành bạn bè cũng không tệ.

Hàn Lương lại phát hiện quan điểm của Chu Đông Dã rất tinh tế, đề tài muốn hỏi cực kỳ toàn diện, cách đối nhân xử thế cũng khéo léo, tư tưởng khách quan, kỹ năng thành thạo. Mỗi khi Hàn Lương có việc hỏi ý kiến của anh, nhất định anh sẽ trả lời vào đúng trọng tâm, nếu biết sẽ nói, tuyệt không dấu diếm. Điều này cũng giảm dần sự xa cách trong xúc cảm của Hàn Lương với thế giới, tâm trạng dần dần sáng sủa hơn, Hàn Lương của quá khứ đang chậm rãi trở về thân thể cô.

Đến cuối năm, ngày nào Chu Đông Dã cũng bận, thường xuyên tăng ca, Hàn Lương vừa nhìn đã biết, chắc Tết âm lịch cũng bận rộn chẳng kém, làm trong ngành sản xuất thật mệt mỏi. Thổ dài, lại quay về làm việc của chính mình.

Đảo mắt, kỳ nghỉ đông đã bắt đầu.

Hàn Lương đưa Tiểu Quang xuống cửa hàng thú cưng dưới lầu để gửi nuôi, thu xếp hành lý chuẩn bị xuất phát. Vốn nghĩ chờ Chu Đông Dã đến để chào tạm biệt, nhưng cả đêm cũng không đợi được anh về, gọi điện thoại cũng không ai nghe máy. đành thôi, chia tay với Hàn Hữu và Đỗ Lộc xong, liền một mình lên máy bay rời đi.

Hơn mười giờ bay làm Hàn Lương mệt uể oải, ngay cả cảnh đêm của Cairo nghe nói rất đẹp cũng chưa kịp xem, chui đầu vào khách sạn ngủ dưỡng sức.

Một ngày sau Chu Đông Dã mới về nhà, nửa đêm vào nhà Hàn Lương, không có ngọn đèn cùng bàn cơm nóng, ngay cả Tiểu Quang cũng chẳng thấy đâu. Chu Đông Dã bật đèn, nhìn thấy một phòng yên tĩnh, nửa ngày sau mới phản ứng lại, Hàn Lương đi rồi.

Ngây người bên thềm một chốc mới đóng cửa vào nhà. Trên bàn trà là một tờ giấy, cầm lên đọc, chỉ có một dòng ngắn ngủi: “Không đợi được anh, gọi điện cũng không được, đành phải đi không lời từ biệt, sẽ gửi email sau. Còn nữa, tủ lạnh có nhiều đồ, anh cứ ăn thoải mái. Hàn Lương viết.”

Đúng là vô tình, Chu Đông Dã đặt tờ giấy xuống, đi vào bếp mở tủ lạnh ra, thật sự chật ních, xem ra một tháng tới có thể mừng năm mới ở đây. Chu Đông Dã chu môi, cười cười, tùy tiện lấy hai hộp đồ ăn, cho ít dầu vào trong chảo để xào, cơm nguội làm nóng trong lò vi sóng, ok, nấu một bữa cơm cũng rất dễ dàng.

Ừm, tay nghề không bằng Hàn Lương. Chu Đông Dã vừa ăn vừa nghĩ, lên mạng mở hòm thư kiểm tra một chút. Lúc sau ngẫm lại, hẳn Hàn Lương vừa tới Cairo chưa lâu, bây giờ Cairo mới sắp sáng. Mở bản đồ thế giới ra để tra, không ngờ bờ biển rộng lớn đến thế, anh cảm khái, aiz, địa cầu, thật đúng là bao la.

Sao lại đến nông nổi này nhỉ? Khi cô không ở bên liền tưởng niệm, khi cô bên cạnh thì sao, có lúc lại bực bội, tình cảm thật đúng là kỳ quái.

“Hàn Hữu à? Tôi là Chu Đông Dã, mai có rảnh không? Tôi muốn nói chuyện với cô.” Chu Đông Dã không để ý đang là nửa đêm, gọi điện cho Hàn Hữu hẹn thời gian mai gặp.

*

12. Chương 23-24

Chương 23

Buổi chiều ngày kế, Hàn Hữu ngồi đối diện Chu Đông Dã ở Lan Đình.

“Muốn tán gẫu chuyện gì vậy?” Hàn Hữu uống một ngụm cà phê, hỏi: “Chuyện liên quan đến Hàn Lương ư?”

“Phải.” Chu Đông Dã gật đầu: “Tôi muốn biết về quá khứ của Hàn Lương, cả quan hệ của Đỗ Lộ và cô ấy.”

“À? Vậy kiểu quá khứ cùng quan hệ nào sẽ khiến anh không thể chấp nhận nhỉ?” Có vẻ Hàn Hữu đang cố tình hiểu sai lệch câu hỏi.

“Kiểu gì cũng có thể chấp nhận.” Chu Đông Dã nhìn Hàn Hữu, chân thành nói: “Chủ yếu là tôi muốn thông qua việc hiểu được quá khứ của cô ấy, cũng sẽ hiểu được bản thân cô ấy.”

“Anh thật sự định theo đuổi Hàn Lương, sau này sẽ kết hôn? Hay chỉ là yêu chơi thôi?”

Chu Đông Dã nở nụ cười, xem ra cách tư duy cũng theo dòng họ, ngay cả vấn đề đặt ra cũng không khác nhau là mấy. “Ha ha, lúc trước Hàn Lương cũng hỏi tôi câu này, cho tôi suy nghĩ cả kỳ nghỉ đông, cô yên tâm rồi chứ?”

Hàn Hữu vừa nghe liền kinh ngạc về mức độ quan hệ của Chu Đông Dã với Hàn Lương, cũng vui mừng vì rốt cuộc Hàn Lương đã có thể yêu. Cười cười, nói tiếp: “Được, tôi nói cho anh.”

Chu Đông Dã nghiêng đầu lắng nghe.

“Năm năm trước, nhà của Hàn Lương và Đỗ Lộ vẫn còn là hàng xóm, quan hệ của hai nhà tốt lắm, lúc ấy cha mẹ Hàn Lương chưa ly hôn, Hàn Lương rất hạnh phúc. Từ nhỏ chị ấy đã thích chơi với anh trai của Đỗ Lộ là Đỗ Nhạc, Đỗ Nhạc cũng thích chị ấy, đến chỗ nào cũng cho Hàn Lương đi theo. Tất cả mọi người đều nghĩ, tương lai của hai người bọn họ là kết hôn rồi sống bên nhau cả đời.”

Giọng nói của Hàn Hữu thực bình thản, ánh mắt hồi tưởng quá khứ có vẻ ngẩn ngơ, cô tiếp tục: “Đỗ Nhạc là một chàng trai... vô cùng quyến rũ, từ nhỏ đã thế. Tính cách cởi mở, cực kỳ lạc quan, cực kỳ rộng rãi, hơn nữa còn cực kỳ thông minh, thích nói chuyện đùa, có rất nhiều cô gái thích anh ấy. Khi lớn lên, Đỗ Nhạc thích rock'n roll, ngày nào cũng mặc áo da, lái mô tô, vì thế càng nhiều người mê anh ấy. Thật ra lúc bé cũng có lúc tôi thích Đỗ Nhạc, cho nên, việc Hàn Lương say đắm anh ấy, anh ấy nói gì nghe nấy, tôi có thể hiểu được.”

“Vậy... bây giờ Đỗ Nhạc tiên sinh đang ở đâu?” Trong lòng Chu Đông Dã trào lên một cảm giác khó nói.

“Tiên sinh gì chứ?! Ha ha, nếu Đỗ Nhạc biết có người gọi mình là tiên sinh, chắc anh ấy cười chết mất.” Hàn Hữu nghe Chu Đông Dã nói xong liền cười to, đáp: “Anh không cần phải lo, Đỗ Nhạc đã chết, nhưng trước khi chết, cuộc đời của Hàn Lương đều xoay quanh Đỗ Nhạc, Đỗ Nhạc muốn gì, Hàn Lương đều làm cho anh ấy. Đỗ Nhạc đối xử với Hàn Lương rất tốt, cực kỳ tốt, đáng tiếc là không yêu chị ấy.”

“Khi Hàn Lương thi vào đại học, chỉ vì Đỗ Nhạc nói nữ sinh học vật lý thật phong độ, chị ấy liền đăng ký vào khoa vật lý. Có thể nói, tất cả sở thích của Hàn Lương đều xuất phát từ Đỗ Nhạc. Tôi đoán lần này việc đi du lịch châu Phi cũng thấp thoáng bóng dáng của Đỗ Nhạc, hồi trước Đỗ Nhạc thích nhất là xem các chương trình về động vật ở thảo nguyên lớn trên châu Phi.” Hàn Hữu nói tới đây liền thở dài.

Về mặt Chu Đông Dã lạnh lùng, không lên tiếng. Chợt nghe Hàn Hữu tiếp tục.

“Năm năm trước, khi Hàn Lương vẫn đang là nghiên cứu sinh, cha của Hàn Lương sinh bệnh rồi nằm liệt giường, mẹ chị ấy ly hôn lấy chồng mới, tất cả trọng trách trong nhà đều đổ hết lên Hàn Lương. Lúc đó, Hàn Lương bán nhà cũ, rồi đến chỗ ở hiện nay, coi như xa cách Đỗ Nhạc. Cho đến hai năm trước khi cha chị ấy mất, toàn là một mình chị ấy chăm sóc.”

Chu Đông Dã nghe đến đó, nghĩ đến ban đêm khi Hàn Lương tắm rửa cho chính mình, trong lòng hơi chua xót.

“Cha của chị ấy qua đời chưa lâu, Đỗ Nhạc cũng chết. Sau khi Đỗ Nhạc chết, hai bác nhà họ Đỗ cũng chuyển nhà đến thành phố X để ở cùng Đỗ Lộc. Những chuyện này xảy ra liên tiếp, tôi nghĩ, nhất định Hàn Lương đã đè nén đau đớn trong lòng mới có thể chống đỡ đến bây giờ. Aiz...”

“Đỗ Nhạc... chết như thế nào?” Chu Đông Dã do dự một lúc, cuối cùng vẫn hỏi.

“Ung thư gan.” Hàn Hữu uống một ngụm, thở dài: “Trước khi cha Hàn Lương mất, bệnh tình nguy kịch nằm viện, Hàn Lương lúc nào cũng bận rộn, vừa đi làm vừa vào bệnh viện, tinh thần và thể xác đều quá mệt mỏi, sau mấy tháng đã gầy sọp hẳn đi. Đương nhiên trong khoảng thời gian này chị ấy cũng không liên hệ với bất cứ ai, kể cả Đỗ Nhạc. Về sau khi cha qua đời, tôi đưa chị ấy ra ngoài giải sầu, tình cờ gặp Đỗ Nhạc.”

“Tôi vẫn nhớ rõ, lúc ấy tôi rất hoảng hốt, chưa bao giờ tôi thấy Đỗ Nhạc gầy như vậy, dường như chỉ còn da bọc xương. Nhưng khi đó Đỗ Nhạc vẫn rất tươi tắn, điềm đạm chào hỏi chúng tôi. Hàn Lương kinh hoàng hỏi anh ấy bị làm sao, vì sao lại gầy thế. Đỗ Nhạc còn cười, bình thản đáp ‘Em không biết à? Anh sắp chết rồi..’”

“Tôi nhớ rõ, Hàn Lương vừa nghe xong đã khóc, khóc mãi không ngừng, ngồi bệt xuống đất, vùi đầu vào gối mà gào lớn. Cuối cùng lại là Đỗ Nhạc an ủi chị ấy, anh bảo tôi đi trước, khi tôi đi chỉ loáng thoáng nghe được vài câu Đỗ Nhạc nói: ‘Nhớ đến tiền anh là được.’ Lúc ấy tôi thật sự khó chịu, hận không thể khóc lớn một trận như Hàn Lương, sao có người sắp chết còn có thể cười vui vẻ đến thế kia chứ?”

“Nửa năm sau đó, Hàn Lương đều ở bên Đỗ Nhạc. Đỗ Nhạc biết mình nhất định phải chết, nên ngoài dùng thuốc giảm đau ra không chịu làm trị liệu gì cả. Tôi cảm tưởng anh ấy muốn khiến bản thân đau đớn chết luôn ấy, nhưng mà, nghe Hàn Lương nói, đến phút cuối anh ấy vẫn cười.”

“Trong vòng một năm phải chứng kiến hai người gần gũi nhất qua đời, từ sau đó Hàn Lương hoàn toàn thay đổi. Anh không biết, hồi đi học Hàn Lương là một người cởi mở, vui vẻ đến thế nào đâu. Vì Đỗ Nhạc, chị ấy cực thích ca hát, Đỗ Nhạc đưa chị ấy đi khắp nơi trong thành phố, chị ấy gần như đã đặt chân đến hát ở tất cả các quán bar, tôi rất hâm mộ chuyện đó. Nhưng bây giờ chị ấy trở thành như vậy rồi, u ám hết một con quỷ hút máu.”

“Chu tổng!” Hàn Hữu giữ chặt tay áo của Chu Đông Dã, đang định cất lời, Chu Đông Dã liền cắt ngang: “Gọi tên của tôi đi, đừng tổng này tổng nọ.”

“Vâng, Chu Đông Dã, nếu anh yêu Hàn Lương, xin anh yêu chị ấy thật lòng. Với tình trạng hiện nay của chị ấy, quả thực không hợp với loại tình yêu thức ăn nhanh của người hiện đại, thích thì đến không thích thì đi. Nếu anh không muốn, mong anh hãy từ bỏ từ bây giờ.”

Chu Đông Dã hiểu rõ anh không có dự định chơi đùa Hàn Lương, anh cực kỳ thật lòng, nhưng nếu đề cập tới việc kết hôn lại cảm thấy hơi xa xôi.

Nhìn Chu Đông Dã trầm mặc, Hàn Hữu nói: “Tôi biết, anh là một chàng trai hơn ba mươi tuổi, không thể không có quá khứ. Tất nhiên bản thân anh có quan điểm riêng về tình cảm, tôi không thể xen vào, cũng không đòi hỏi điều gì to tát, chỉ mong anh đừng thương tổn Hàn Lương, cho dù là vô tình đi chăng nữa, tỷ như vì do dự chẳng hạn. Tôi hy vọng anh có thể dứt khoát, nếu suy nghĩ tường tận rồi mà nhận ra Hàn Lương không thích hợp làm vợ mình, thì đừng theo đuổi chị ấy nữa.”

*

Chương 24

“Tôi chỉ có thể nói hai điều: Một, tôi thật lòng với Hàn Lương. Hai, tôi sẽ không làm tổn thương cô ấy. Những chuyện khác, tạm thời tôi không muốn nói nhiều.” Chu Đông Dã nhìn Hàn Hữu, tiếp tục: “Cảm ơn cô đã nói cho tôi nghe, cũng cảm ơn cô đã che chở Hàn Lương như vậy.” Sau đó anh đứng dậy, cáo từ rời đi.

Chu Đông Dã lái xe về nhà, trong lòng vẫn đau xót vì chuyện của Hàn Lương. Chắc hẳn cô ấy luôn cô đơn như thế, cho dù là khi yêu Đỗ Nhạc, khi theo Đỗ Nhạc đi khắp nơi ca hát, vẫn rất cô đơn.

Nghĩ đến hồi trước cô tắm cho anh, khi đó anh vừa xấu hổ vừa tức giận, vì sao một cô gái lại khỏe đến thế, có thể coi chính mình là lợn chết mà lật đến lật đi. Nhưng giờ ngẫm lại, không phải ai cũng được có được sức mạnh trời sinh như vậy, ba năm, ba năm trời hầu hạ một người nằm liệt giường, phải có kiên nhẫn và quyết tâm cỡ nào mới trải qua được? Hơn nữa, lúc đó Hàn Lương chỉ là một cô gái trẻ tuổi non nớt.

Không ai yêu cô cả, Đỗ Nhạc không yêu cô, mẹ ruột cũng không yêu cô, tất cả mọi người đều rời xa, mẹ rời đi, cha rời đi, Đỗ Nhạc cũng rời đi. Làm sao cô có thể sinh sống cô độc trên thế giới này như vậy, cô đã dựa vào đâu để giúp bản thân không gục ngã? Chu Đông Dã nghĩ tới Hàn Lương, nhin không được muốn rơi lệ thay cô.

Nhớ tới sắc mặt trắng bệch của cô, bất kể lúc nào cũng mang theo nét tươi cười như ánh mặt trời, nhớ tới bằng giáo viên không ngừng thăng tiến của cô, nhớ tới căn nhà cũ nát không chịu nổi của cô, nhớ tới tài nấu ăn đảm đang của cô, nhớ tới bóng dáng nỗ lực làm việc dưới ánh đèn của cô, nhớ tới sự khoan dung cùng nhẫn nại cô dành cho anh. Lúc này, khi nhớ tới tất cả mọi thứ liên quan đến Hàn Lương, đáy lòng rất chua xót. Chu Đông Dã cảm thấy chính anh đã không thể không yêu cô, mỗi tế bào trên cơ thể đều muốn che chở cho cô. Được rồi, nếu bây giờ cô chưa yêu anh, vậy anh sẽ cố gắng khiến cô yêu.

Về nhà rồi, việc đầu tiên làm là lên mạng nhận thư.

Người gửi: Hàn Lương.

“Chu Đông Dã,

Em thích Cairo.

Trốn thoát khỏi mùa đông âm u lạnh lẽo, Cairo thật sự là một nơi có thể khiến cho con người nở hoa. Tuy vẫn hơi lạnh so với tưởng tượng của em, chỉ mười mấy hai mươi độ, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm cũng khá lớn, nhưng em rất hài lòng với ánh mặt trời ở đây, náo nhiệt, đông đúc, thậm chí hơi cũ kỹ, nhưng vì có ánh mặt trời, không hiểu sao vẫn khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Tài xế nơi này rất đáng yêu, lái xe vừa nhanh vừa thoải mái, thế nên mỗi chuyến đi lại biến thành một lần mạo hiểm, tự nhiên tăng thêm niềm vui thú du lịch. Đồ Nhất là lái xe mà hôm nay em thuê, có chụp ảnh chung đấy, anh ta rất nhiệt tình, là cá tính mà em thích.”

(Đồ Nhất: Tên riêng bằng tiếng Ai Cập, mình không tra được nên để phiên âm tiếng Trung luôn.)

Chu Đông Dã vừa đọc vừa ngạc nhiên, lướt qua ảnh chụp liền thấy một chiếc xe đen trắng cổ đến mức không có cả kính chiếu hậu, hai người đứng bên cạnh xe khoác vai nhau, cười tươi như hai đóa hoa. Lái xe mập mạp, để râu, da mặt đen như phơi nắng lâu lắm, nhiệt tình tươi cười, khiến người ta có ấn tượng tốt. Bên cạnh là Hàn Lương. Chu Đông Dã dí mắt lại gần để xem, vẫn trắng như thế, dưới ánh mặt trời cũng không thay đổi là bao, nhưng cười cực kỳ vui vẻ, miệng mở thật lớn, đội một cái mũ rộng vành, quần bò, T-shirt, thoạt nhìn hơi giống một cậu thiếu niên. Chu Đông Dã cười cười, có thể thấy cô vui vẻ như vậy, chính anh cũng bắt đầu thích Cairo.

Thư viết rất dài, cũng nhiều chi tiết, ảnh chụp cực kỳ phong phú. Chu Đông Dã kiên nhẫn xem từng bức một, nhìn đến cuối thư, Hàn Lương nói mai muốn đi Luxor, Chu Đông Dã lại bắt đầu cầm lấy tập bản đồ, tìm kiếm vị trí của thành cổ này. Anh muốn xác định xem, bây giờ Hàn Lương đang ở chốn nào trên địa cầu gửi thư ینه.

Sau khi làm hết những việc ngốc xong, Chu Đông Dã nhẩn nha trả lời.

“Hàn Lương,

Thích nhìn em vui vẻ như vậy, có một cuộc du lịch thú vị, anh cũng cảm thấy vui lây với em. Nhưng mà chênh lệch nhiệt độ lớn, em phải giữ gìn thân thể, một mình ở nơi xa sinh bệnh sẽ rất khổ. Còn nữa, giao thông kém chất lượng nên em cũng phải chú ý an toàn. Có việc thì gọi điện thoại cho anh, đừng sợ gọi đường dài đắt, em có thể dùng loại đối phương trả tiền, em cứ yên tâm gọi là được. Anh ở đây chỉ hơi bận chút thôi, vẫn khỏe lắm, hôm nay còn gặp Hàn Hữu...”

Chu Đông Dã thật giống một bà mẹ già, nói liên miên lải nhải, nói một loạt chuyện kỳ thực không nhắc cũng chẳng sao. Lúc này, dường như Chu Đông Dã đã mở ra toàn bộ thế giới tâm hồn trước mặt Hàn Lương, muốn cô vui vẻ, muốn cô hạnh phúc, dài dòng nữa cũng chỉ sợ không đủ. Cuối cùng, anh còn gửi cả bức ảnh vừa chụp vào bữa tối của mình cho cô, sau đó mới chịu hài lòng đi ngủ.

Ngày kế như bình thường, Chu Đông Dã vẫn bận từ lúc đi làm đến khi tan tầm, không có phút nào ngơi nghỉ.

Rốt cuộc xong việc, anh quyết định in ảnh chụp của Hàn Lương, sau đó sẽ đặt ở đầu giường mình, trong ví da, trên xe, tất cả những nơi có thể để. Mọi ý niệm ngốc nghếch mà chỉ người đang yêu mới có thể có, Chu Đông Dã đều đã nghĩ đến cả, còn vừa nghĩ vừa cười.

Cửa gỗ, Lý Ngọc Ninh đi vào, “Cậu họ, mẹ cậu bảo...” Còn chưa dứt lời, Lý Ngọc Ninh liền thấy máy in đang đẩy ảnh chụp ra bên ngoài, cô biết người trong bức hình, vì thế vội vàng cầm lên xem: “Cậu họ, xem ra cậu định yêu thật đấy à?”

Chu Đông Dã vươn người đoạt lấy ảnh chụp, vui vẻ ngấm ngấm, đáp: “Con nít đừng lắm chuyện, cảnh cáo cháu, đừng nói ẹ cậu, bây giờ chuyện này vẫn chưa lộ ra, nếu mẹ cậu biết kiểu gì cũng hỏng chuyện, đến lúc đó, cháu biết tay.”

Câu nói uy hiếp không hề mang tính uy hiếp như này, Lý Ngọc Ninh chưa nghe qua một ngàn lần cũng phải nghe đến tám trăm lần, không để ở trong lòng, ung dung với tay lấy một bức khác: “Cô ấy là Hàn Lương phải không? Cháu cảm thấy cô ấy rất tốt, làm việc còn nghiêm túc nữa, đối xử hòa nhã với mọi người, lần này cháu ủng hộ cậu đấy.”

“Hừ, có lúc nào cháu chưa ủng hộ cậu hả? Mà đã khi nào sự ủng hộ của cháu có tác dụng đâu?” Chu Đông Dã phản đối, vẻ mặt nghiêm túc nhắc nhở lần nữa: “Nhưng mà, lần này là khác, cháu tuyệt đối không được nói ẹ cậu đâu, nếu cháu mà lộ ra, cậu sẽ không nhận lộc thân, đá cháu ra khỏi công ty đấy nhé.”

(Không nhận lộc thân: Lộc thân gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con. Ý chỉ hành động mất tình người)

“Cháu biết rồi.” Lý Ngọc Ninh hiếm khi thấy Chu Đông Dã nghiêm túc như vậy, cũng thuận theo ý anh. “Cháu đến để nhắn, mẹ cậu bảo tối nay về nhà, có đồ ăn ngon đang đợi cậu nha.”

“Ừm, cậu biết rồi, đi ngay đây. Hay lát nữa cháu cũng đến nhà cậu ăn đi?”

“Không được, truyền lời rồi là cháu đi luôn. Bye.” Lý Ngọc Ninh nói xong liền nở nụ cười ranh mãnh, bỏ chạy nhanh như chớp.

“Bye.” Chu Đông Dã vẫy tay, vẫn không ngẩng đầu, bắt đầu sửa sang lại ảnh chụp vừa in, xem từng bức một, càng xem càng thích. Anh chọn ra một cái nhét vào ví, còn lại đặt vào cặp tài liệu, chuẩn bị mang về phòng mình rồi tìm nơi bày.

Thu dọn sẵn sàng, xuống lầu, vừa lòng thỏa ý lái xe, chuẩn bị về nhà cha mẹ.

13. Chương 25-26

Chương 25

Thật ra suốt một ngày lưu lại Cairo, Hàn Lương đều dành thời gian ở chợ Khalifah, chọn đồ này nọ hộ Hàn Hữu. Hàn Lương rất thích cách trang trí của chợ, chỗ nào cũng mang đậm nét Ả Rập, chỉ đi dạo quanh mà không mua cũng là một loại hưởng thụ, hưởng chỉ những đồ bày bán đều là hàng tinh chế, còn rẻ hơn so với Châu Âu. Bản năng mua sắm của phụ nữ hoàn toàn được giải phóng, cô đi lượn một ngày, mua nhiều lắm, đến khi không thể xách được nữa mới thôi. Vốn nghĩ khi nào về thì mang lên máy bay, nhưng bây giờ hết cách rồi, đành phải chi ít bư phí chuyển hàng quốc tế, thật là đau lòng.

Buổi tối trở về nhà nghỉ, tay nhũn chân run, tắm sạch sẽ xong liền leo lên giường đọc thư.

Mở xem ảnh chụp của Chu Đông Dã, khung cảnh hơi tối, chỉ thấy cả người đen sì, bộ dáng nhìn qua có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn cười. Nụ cười này... Hàn Lương nghĩ người trong chốc lát, cô đã từng nhìn thấy nụ cười này ở Đỗ Nhạc, đến giờ vẫn khắc sâu trong lòng, bây giờ đột nhiên lại bắt gặp nó trên gương mặt anh, không biết nên vui mừng hay đau buồn.

Hàn Lương không trả lời, không biết nên nói gì, vốn có rất nhiều điều để kể, những điều mắt thấy tai nghe, tâm tình, đồ mua được, rất nhiều rất nhiều, nhưng sau khi thấy nét cười của Chu Đông Dã, tất cả đều ngưng tụ trong nháy mắt, rồi vỡ tan. Vui vẻ như vậy, nụ cười vui vẻ thoải mái như vậy, cô vẫn không thể trốn thoát được, chẳng lẽ đây thật sự là số mệnh ư? Hàn Lương nhớ tới Chu Đông Dã, không thể nói nên lời, đặt máy tính xuống, bắt đầu ngủ.

Ngày hôm sau, Hàn Lương uể oải đến Luxor.

Luxor là nơi Hàn Lương thích nhất, yên tĩnh thanh bình hiếm thấy. Thỉnh thoảng trên đường mới có xe đạp hoặc xe ngựa đi qua, bóng cây dọc theo bờ sông Nile rất rộng, ngồi ở ven đường uống một chén cà phê bạc hà tươi mát, nhìn du thuyền tản mạn trên sông, cảm giác nhàn hạ thoải mái. Ngược lại, cô hoàn toàn không hứng thú với thung lũng các vị vua.

Đi xem nền văn minh của một quốc gia cổ, thế mà lại xem thảm trạng nó bị những quốc gia cổ đại khác cướp đoạt, chẳng lẽ có thể hào hứng sao? Các ngôi mộ bị trộm hết, chỉ còn lại mỗi cái quan tài, ngày ngày bị mọi người vây xem, đối với chuyện như thế này, Hàn Lương thà thuê con lừa dạo chơi xung quanh còn hơn.

Du dãng, chụp ảnh, cười, tìm người nói chuyện phiếm, tất cả cũng giống như lúc ở Cairo, nhưng trong lòng Hàn Lương biết, từ tối qua sau khi nhận thư, cô đã mất đi tâm trạng tươi sáng như ánh mặt trời, bối rối đắm chìm trong sầu não.

Người chết đã qua, người sống vẫn còn. Hàn Lương mua một miếng Kushari nướng lớn, cho thêm rất nhiều tương ớt và cà chua, cắn từng miếng từng miếng, mùi vị chua chua cay cay như muốn khiến Hàn Lương chảy nước mắt. Rất thơm, Hàn Lương vừa ăn vừa nhìn ngắm mặt trời ở Luxor, người đến người đi nhưng ít bắt gặp người Châu Á, dường như mọi người ở đây đều có chỗ để về, dường như mọi người ở đây đều mang vẻ mặt tươi cười, thật cô độc. Sự cô độc mà Hàn Lương vẫn không chịu thừa nhận từ sau khi Đỗ Nhạc ra đi bất chợt ập đến, đột nhiên cô rất nhớ Chu Đông Dã, nhớ gương mặt đàn ông vẫn mang tính trẻ con kia.

Hàn Lương cố gắng nuốt xuống miếng Kushari cuối cùng, vội vàng chạy về nhà nghỉ, bắt đầu viết những dòng vui vẻ trả lời bức thư tha thiết kia. Không nên để người yêu mình đau lòng, không nên để người quan tâm mình lo lắng. Hàn Lương vừa viết vừa lộ ra nét tươi cười dịu dàng.

Chu Đông Dã nho nhả đi ra khỏi nhà cha mẹ, ‘tay bắt mặt mừng’ tiễn chân các vị khách.

“Mẹ, tình cảm của con con sẽ tự xử lý, về sau mẹ đừng quan tâm kiểu ấy nữa.” Chu Đông Dã xoay người, bắt đầu đi nói với mẹ mình.

Bà Chu nghe xong liền cười cười, không hề ngạc nhiên, đáp: “Sao rồi? Con không thích con gái của bác Lý à? Chẳng lẽ... nghe nói, con đã có đối tượng mới?”

“Đúng vậy, lần này con rất nghiêm túc.” Chu Đông Dã nhìn bà Chu, nghĩ một lúc rồi thành thật nói: “Cho nên, lần này mẹ đừng tham gia, nếu không, con sẽ trách mẹ đấy.”

Bà Chu nhìn đứa con vô cùng ưu tú của mình, thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, nhưng đã bao lâu rồi bà chưa nhìn thấy biểu tình nghiêm túc như vậy rồi? Cảm giác đứa con do chính mình nuôi lớn bị người khác cướp đi thật đúng là không thoải mái, ả, nhưng đây lại là quá trình tất yếu, không phải bà đã sớm

ngóng trông ngày này sao? Giữ lại một chút tâm tình phức tạp hòa giữa vui mừng và phiền muộn, bà Chu gạt đầu đồng ý.

Chu Đông Dã tạm biệt cha mẹ, lái xe về nhà.

Anh suy đoán Hàn Lương bên kia địa cầu nhất định vẫn còn đang trong mộng, không biết có mơ đến mình hay không. Chốc sau lại nghĩ đến các khâu thực hiện của dự án ngày mai. Trong lúc suy nghĩ miên man, chân vẫn bước không do dự vào phòng Hàn Lương.

Mở hòm thư, lại mở hòm thư, sau năm phút lại mở hòm thư, nhưng không thấy gì cả, Hàn Lương không trả lời. Chuyện này quả thật khiến Chu Đông Dã bị sốc, anh cố gắng hồi tưởng bức thư mình gửi đi, chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì ư? Cách dùng từ? Ảnh chụp? Hay là quan tâm quá mức khiến cho Hàn Lương khó chịu? Chu Đông Dã nghĩ mãi cũng không ra nguyên do.

Sau khi phục hồi tinh thần, Chu Đông Dã mím môi, ngẫm lại bản thân từ hôm qua đến bây giờ, hoàn toàn là một chàng trai ngốc nghếch đang yêu. Anh thật không quen với con người mới này, coi một người khác là trọng tâm cho cuộc sống của chính mình, đây quả là thái độ sống không đáng đưa vào thực tiễn.

Mở cặp tài liệu, nhìn thấy ảnh chụp của Hàn Lương được in ra, Chu Đông Dã không khỏi bật cười, trong lòng thầm nghĩ, yêu ở cái tuổi này rồi, chẳng lẽ còn muốn giống như mấy tên nhóc mười mấy tuổi, rầm rộ ồ ạt, trời sụp đất nứt ư? Nếu như vậy, đừng nói là chính mình, e rằng ngay cả Hàn Lương cũng sẽ không chịu nổi.

Cá tính quá lạnh nhạt của Hàn Lương quả thật cũng chỉ thích hợp ở cùng với người như anh thôi, cô cần tình yêu, anh yêu cô, hơn nữa hai người không mang tình cảm nói đến nói đi trên miệng mỗi ngày, cách biểu đạt tình cảm cũng không nồng nhiệt như người thường. Nghĩ xong rồi kết luận, nếu nói anh và Hàn Lương là một đôi trời sinh cũng chẳng quá, Chu Đông Dã đắc ý mỉm cười, chờ xem, Hàn Lương, nếu anh hạ quyết tâm rồi, nhất định sẽ không lùi bước.

Lấy ảnh chụp ra, chọn bức Hàn Lương cười lạc đà đứng trước kim tự tháp để lồng khung đặt trên bàn trà, Chu Đông Dã cười tít mắt nhìn Hàn Lương trong hình, lẩm bẩm: “Em đã cho anh thời gian suy nghĩ, tất nhiên anh cũng sẽ cho em thời gian gỡ bỏ khúc mắc, việc này không ai giúp được em. Hàn Lương, em phải nhanh lên nha, bằng không, chưa chắc anh đã ở đây chờ em đâu.” Nói xong, bắt đầu vui vẻ đầu công tác.

Chương 26

Buổi chiều ở Luxor, Hàn Lương quyết tâm sẽ rời khỏi thành phố an nhàn thoải mái này, mau chóng đi tới thảo nguyên lớn ở Đông Phi. Gọi điện thoại đặt vé máy bay và chỗ ở xong, cô sắp xếp đồ rồi lên trực thăng đến Kenya.

Ở Nairobi, Hàn Lương ngồi cùng vài người trên một chiếc trực thăng mười tám chỗ, bay tới thảo nguyên.

Hàn Lương chưa từng ngồi trực thăng nên cảm thấy hơi sợ hãi, tiếng vang rất lớn, đong đưa lắc lư, cô cố nắm chặt tay ghế, nhìn xuống cửa sổ, chỉ cao hơn mặt đất 1000m nên khung cảnh rất rõ ràng.

Người bên cạnh lẩm bẩm đọc thoại không ngừng, không biết có phải cũng bị hồi hộp hay không mà dùng cách này để tự xoa dịu bản thân. Đối với Hàn Lương mà nói, lời của anh ta cứ như hướng dẫn viên vậy, cố gắng nghe hiểu cách phát âm tiếng Anh kỳ quặc đó khiến dây thần kinh đang căng thẳng của cô thư giãn không ít. Nairobi ở ngay phía dưới, sau đó tới công viên quốc gia Nairobi, sau nữa là Thung lũng tách giãn lớn Đông Phi, bay hơn một giờ mới đến thảo nguyên lớn mênh mông.

Hàn Lương xuống trực thăng cùng đoàn người, bên cạnh đã có một chiếc xe địa hình, nhìn cánh đàn ông bước đến bắt tay nói chuyện cùng lái xe, Hàn Lương mỉm cười quay ra đánh giá thảo nguyên Đông Phi mà cô yêu thích đã lâu, mênh mông bát ngát, chỉ có mấy tán cây chụm lại ở đằng xa, cao vút như một cái ô. Bầu không khí xung quanh rất trong lành, dường như mọi thứ giữa trời đất đều tỏa sáng rực rỡ, trời vô cùng xanh. Không biết vì sao, nhìn thấy cảnh sắc như vậy, trong đầu Hàn Lương liền vang lên giọng hát chậm

rải mà nhịp nhàng của Triệu Trung Tường, nếu lúc này có động vật hoang dã đi qua để phối hợp, nhất định cô sẽ hoảng hốt mà ngỡ mình đang ngồi xem truyền hình.

Ha ha, tự cười chế giễu bản thân hai tiếng, Hàn Lương đi theo mọi người vào xe, bụi đất tung bay, trên đường thoáng thấy dân bản xứ mặc áo choàng màu đỏ chào hỏi xe mình, cô âm thầm cảm thấy nhiệt tình này rất đáng yêu. Còn cả đàn voi lội nước hay phơi nắng nữa, nhìn thấy cảnh này, Hàn Lương mới chính thức có cảm giác mình đã đến Châu Phi.

Hơn một giờ sau mới tới chỗ có người ở, đã sắp hoàng hôn. Người trên xe xuống hết để đổ xăng, Hàn Lương đi vòng sang bên cạnh căn nhà để xem, thấy mây đang trôi tới từ xa, từng bông lớn treo trên đầu cành cây. Hàn Lương vội vàng lấy máy ảnh ra chụp, lát nữa gửi cho Chu Đông Dã xem, thật đẹp, bên kia còn có mấy con hươu cao cổ, cô cũng muốn chụp, cho Chu Đông Dã xem. Còn nữa, còn nữa...

Một bức, một bức, lại một bức, tất cả đều là cảnh đẹp, tất cả đều chụp vội để đưa Chu Đông Dã xem. Hàn Lương nghĩ nghĩ, không kìm được vui vẻ.

Có một người để chia sẻ tâm tình với mình, thật là một chuyện rất đáng để hưởng thụ.

Phía xa có tiếng gọi, đoàn người của Hàn Lương lại lên xe xuất phát.

Dọc theo đường đi, chỗ nào cũng xuất hiện linh dương, ngựa vằn, voi, hươu, ai cũng cầm máy ảnh chụp lia lịa không ngừng. Chỉ có lái xe là điềm tĩnh, đi một mạch thông suốt, khi đụng phải động vật còn dừng xe nhường đường. Hơn một giờ sau, khi sắc trời tối hẳn, Hàn Lương đã chụp ảnh đến hết sạch pin, rốt cuộc cũng tới được nơi nghỉ lại đêm nay, một khách sạn nho nhỏ xây bằng gỗ.

Tuy khách sạn hơi nhỏ, nhưng dịch vụ lại cực kỳ tốt, có thể sánh với khách sạn năm sao. Hàn Lương ở cùng phòng với một cô gái trẻ đến từ Mỹ, Jodie, rất nhiệt tình, chỉ chốc lát đã làm thân ngay với Hàn Lương.

Hàn Lương tắm xong, vừa ra ngoài đã bị Jodie kéo tay, vui vẻ nói: “Lát nữa chúng ta lên chuồng ra đi, tôi nghe thấy người ta bảo bây giờ linh dương sắp di chuyển, không xa lắm, chúng ta đi xem, không chừng có thể thấy kỳ quan nhé.”

Hàn Lương nghe xong liền xiêu lòng, nhưng lại hơi khó hiểu: “Vì sao phải trốn ra, gọi thêm vài người nữa chẳng phải an toàn hơn sao?”

“Nhưng cảnh vệ bảo buổi tối không được ra ngoài, sợ ngoài nhà nghỉ có sư tử sẽ gặp nguy hiểm.” Jodie chu môi, bắt đầu dĩ đáp.

“Vậy tức là rất nguy hiểm? Không được, không được.” Hàn Lương vội vàng xua tay, tuy cô cực kỳ muốn xem cuộc trường chinh hùng vĩ của linh dương, nhưng lại rất sợ sư tử.

“Không sao, sư tử không tùy tiện cắn người đâu, hơn nữa chưa chắc đêm nay chúng ta sẽ đụng phải nó mà. Đi thôi, mang theo súng săn là an toàn. Có gì tôi đi trước dò đường, rồi để lại tín hiệu cho cô.” Jodie dụ dỗ.

“Súng săn?” Tuy Hàn Lương biết dân bản xứ săn bắn sư tử, nhưng không ngờ du khách cũng sẽ có súng săn. “Cô lấy từ đâu đấy?”

“Hà hà, mượn của cảnh vệ đấy. Anh ta chỉ cảnh cáo thế chứ cũng không thật sự ngăn cản chúng ta đâu, cô thấy chưa, chúng tôi không nguy hiểm gì.”

Hàn Lương nghĩ một lúc, cảnh vệ đã ượn cả súng săn, nghĩa là chưa chắc có nguy hiểm. Hàn Lương phân vân không ngớt với cuộc trường chinh đồ sộ của linh dương, suy nghĩ nửa ngày mới quyết định, chỉ cần cẩn thận một chút là được. Cô gật đầu với Jodie, thay quần áo, đội mũ, khoác súng săn, hai người đi ra bằng cửa sau.

Thật may mắn, bên ngoài không có sư tử, cả hai yên tâm hơn rất nhiều, Hàn Lương rón ra rón rén theo sau Jodie.

Dọc theo một lối nhỏ mờ mịt, tiến lên phía trước, Hàn Lương cảm nhận được tiếng hô hấp truyền ra từ bốn bề cỏ hoang, thế mà không nhìn thấy gì cả, nơi tối tăm này thật quá tối tăm! Trong lòng ngày càng sợ hãi, nhưng nghĩ tới Chu Đông Dã, nghĩ tới nụ cười sáng như ánh mặt trời của anh liền thoáng yên ổn, haiz, nếu anh ở bên cạnh thì tốt rồi.

Đang nghĩ vậy, đột nhiên Jodie dừng lại, túm chặt cánh tay Hàn Lương: “Cô nghe xem.”

Hàn Lương tập trung lắng nghe, quả nhiên, tiếng ầm ầm như sét đánh cùng với chấn động kinh người truyền đến từ cách đó không xa. Thật sự là cuộc trường chinh lớn ư? Hàn Lương hơi kích động, cũng quay sang giữ chặt Jodie, nhỏ giọng nói: “Hình như là thật, chúng ta đi.”

Jodie nghe thấy Hàn Lương khẳng định, lập tức xoay người chạy về phía phát ra âm thanh.

Hàn Lương vừa thấy Jodie chạy nhanh như vậy liền giật mình, rất nguy hiểm. Hô một tiếng: “Cẩn thận đấy!”, lời còn chưa dứt, đột nhiên một bóng đen lớn nhảy ra từ bên cạnh, vồ lấy Hàn Lương. Cô chưa từng trải qua tình cảnh như vậy, sợ tới mức hét to một tiếng, theo bản năng giơ súng ra đập vào bóng đen, nhưng không chạm đến cái gì cả. Hàn Lương muốn chạy trở về, nhưng lúc này chân như nhũn ra, nửa bước cũng không tiến được, trong khoảng thời gian ngắn đã ngập tràn sợ hãi, trong đầu đột nhiên hiện lên nụ cười Chu Đông Dã dành cho cô, đáy lòng đau xót, cô sẽ không chết cô độc ở đây phải không? Hàn Lương luống cuống cầm súng, bắn một phát vào bóng đen.

Hai tiếng súng nổ lên, một là do cô bắn, một là của Jodie. Sau đó nghe thấy tiếng dã thú gào rú, cũng không biết là ai bắn trúng nó, lúc này Jodie đã chạy đến bên người, túm lấy Hàn Lương đang tê cứng bắt động kéo về khách sạn.

Đường về không gặp nguy hiểm gì, sau khi vào khách sạn hai người vẫn đang run rẩy, nhìn gương mặt sợ tới mức trắng bệch của đối phương, gượng cười một cái rồi quăng súng, leo lên giường.

14. Chương 27-28

Chương 27

Lên giường rồi, tim Hàn Lương vẫn đập nhanh không thôi, trải qua sống chết trong nháy mắt, cảm giác sống sót sau tai nạn khiến Hàn Lương hết sức sợ hãi, lần đầu tiên cảm nhận được tử vong gần sát như vậy.

Trước đây sau khi cha và Đỗ Nhạc qua đời, có một đạo Hàn Lương cảm thấy cuộc đời thật vô vị, chết đi cũng có thể là một loại giải thoát. Nhưng hôm nay khi thật sự trải qua tình trạng cận kề cái chết, mới biết sinh mệnh tuyệt vời thế nào, đáng quý thế nào. Trước khi chết, Đỗ Nhạc vẫn vui vẻ cười, nhìn thấy cô đau lòng, anh vẫn cười. Cô từng hỏi anh vì sao còn cười được, thật sự vui vẻ đến thế sao. Đúng vậy, bây giờ cô mới hiểu được câu trả lời của Đỗ Nhạc: Có thể sống, tất nhiên phải vui vẻ.

Hàn Lương lại nghĩ tới Chu Đông Dã có nét cười tương tự Đỗ Nhạc kia, người đã xuất hiện trong tâm trí cô khi nghĩ mình phải chết, người khiến cô cảm thấy ấm áp. Thật ra Hàn Lương hơi kinh ngạc, cô vẫn cho rằng đến thời điểm đó, người cô nhớ đến hẳn phải là Đỗ Nhạc, nào ngờ là Chu Đông Dã. Sao lại là anh chứ?! Đây là tình yêu? Hay chỉ là thói quen?

Nhớ tới tươi cười sáng khoái của Chu Đông Dã, nhớ tới Chu Đông Dã điềm tĩnh nói thích cô, nhớ tới ôm ấp ấm áp của Chu Đông Dã, nhớ tới nụ hôn ngọt ngào của Chu Đông Dã, nhớ tới những bức thư dài lải nhải của Chu Đông Dã, Hàn Lương nhẹ nhàng mỉm cười.

“Đỗ Nhạc, tạm biệt.” Hàn Lương khẽ nói với bản thân.

“Hàn, cô đang nói gì thế? Vừa rồi cô sợ không?” Hiển nhiên là Jodie không ngủ được, xoay người hỏi.

“Sợ, sợ ớn chết ấy, ha ha.” Hàn Lương cười hai tiếng trào phúng: “Nếu không phải cô tới kéo tôi, chắc chắn tôi không thể bước được một bước, sợ đến nhũn chân rồi mà.”

Jodie nghe vậy cười khanh khách, lát sau mới nhẹ giọng nói: “Tôi cũng rất sợ, lúc nổ súng tay đang run rẩy, còn nghĩ tới cha mẹ và bạn trai, khi đó mới đột nhiên cảm thấy tôi rất yêu bọn họ.”

“Cô thật dũng cảm, còn quyết đoán nữa, nếu không có cô kiêu gì tôi cũng chết ở đó.” Hàn Lương nhất thời không biết nên an ủi cô gái bất thành linh sầu nào thế nào, đành phải khen biểu hiện vừa rồi của cô, trên sự thật cũng đúng như thế.

Quả nhiên, cô gái trẻ vừa nghe liền cười, “Cô cũng rất dũng cảm mà, tôi nghe thấy tiếng cô nổ súng. Hôm nay chúng ta thật may mắn phải không? Tôi Ồn gọi điện thoại, nghe giọng nói của bọn họ, chà, yêu họ chết mất.” Nói xong, Jodie ngịch ngợm chớp mắt đưa tình với Hàn Lương, đi sang một bên gọi điện.

Hàn Lương cười nhìn cô bước đi, nghĩ tới lời nói vừa rồi. Yêu ư? Bởi vì yêu, cho nên mới ở thời khắc như vậy nghĩ đến anh ấy sao? Hàn Lương lắc lắc đầu, đặt ý tưởng đột nhiên nảy ra này sang một bên.

Mở máy, quyết định viết cho anh một bức thư.

Miêu tả hết phong cảnh của các điểm đến trong ngày hôm nay, ngoại trừ che giấu vụ kinh hồn ban đêm, những thứ khác đều kể lại cực kỳ chi tiết. Sau khi viết xong một bức thư du ký cực kỳ hoàn hảo cực kỳ vui vẻ, cô mới mở hòm thư, thấy có một thư mới chưa đọc, vừa được gửi đến.

Nhấn vào xem, bức thư hiện ra ngoài dự đoán, đánh mạnh vào tâm hồn vẫn chưa bình ổn sau trận kinh hồn kia của Hàn Lương. Ấm áp ấm áp, hạnh phúc hạnh phúc, xót xa xót xa, Hàn Lương cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người khê phát run, tuy vừa rồi cô bắt buộc đè nén nỗi sợ hãi của bản thân, nhưng kỳ thật đến bây giờ mới coi như hoàn toàn dứt bỏ được. Cầm nước mắt, mở điện thoại, nghe thấy đầu dây bên kia vang lên một giọng nam ấm áp: “Anh là Chu Đông Dã đây.”

*

Cùng đêm, bên này Chu Đông Dã vẫn là buổi chiều.

Hôm nay Chu Đông Dã nhận được thư của Hàn Lương, vẫn mang giọng điệu vui sướng, hay nên nói là, có vẻ vui sướng hơn lúc trước. Phong cảnh Luxor, đồ ăn Luxor, hành trình ngày mai, kèm cả hình ảnh, cả nội dung, thật giống như du ký của một người vô cùng hạnh phúc.

Nhưng mà chưa nói nhớ anh, Chu Đông Dã có phần không hài lòng, đọc lại bức thư một lần, ảiz, nhưng anh rất nhớ Hàn Lương. Nhìn xem căn phòng lạnh lẽo cũ nát này, không có Hàn Lương, vì sao liền mất đi sự ấm áp như vậy?

Chu Đông Dã cảm thấy trống rỗng, rất Ồn Ồm cô, hỒn cô. Anh thở dài, bắt đầu hồi Ồm, nhưng nên viết gì đây? Hơn nửa giờ nhìn màn hình trắng xóa, một chữ cũng chưa viết được, Chu Đông Dã bắt đắC đĩ, bắt đắC đĩ, bắt đắC đĩ, thở dài, đánh một trăm tám mươi chữ nhớ em, nhớ em, nhớ em, nhớ em, nhớ em, nhớ em,... Sau đó Ồn nút gửi, nhìn ký hiệu thư gửi thành công ở trên giao diện, Chu Đông Dã đóng máy lại, cười khổ một tiếng, thì ra cái gọi là tình yêu thật sự tồn tại.

Thôi, cứ như vậy đi. Chu Đông Dã đứng dậy, chuẩn bị học Hàn Lương, làm một bát mì trộn lạnh để Ồn.

Vừa đến cửa phòng bếp, chợt nghe thấy ‘Chết rồi ~ cũng phải yêu!! Không mất hỒn mất vía không thoải mái...’, tiếng chuông di động réo rất tỀ tâm liệt phỀ của chính mình.

Cầm lấy di động, là điện thoại quốc tế đường dài. Chu Đông Dã, không, Chu Đông Dã đáng thương chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch thình thịch, tay run lên, suýt chút nữa đánh rơi điện thoại, hít sâu thở mạnh vài hơi mới nhận điện: “Anh là Chu Đông Dã đây.”

Ngừng trong chốc lát mới nghe thấy giọng nữ mang Ồm mũi dày đặc, là tiếng của Hàn Lương, mỏng mảnh run rẩy: “Chu Đông Dã, mình quen nhau đi.”

“Được.” Chu Đông Dã hít sâu một hơi, nói: “Hàn Lương, em mau mau trở về, anh rất nhớ em.”

“Em biết, em nhận được thư của anh rồi.” Giọng nói của Hàn Lương dứt quầng, không biết có phải do tín hiệu đường dài quốc tế không tốt hay không. Chu Đông Dã di chuyển đến gần cửa sổ, lại nghe thấy tiếng nói mềm mại của Hàn Lương truyền đến bên tai, tựa như cô đang ở ngay bên cạnh, cô nói: “Em cũng nhớ anh.”

Chu Đông Dã nghe vậy, thông thả nở nụ cười, cười đến lệ ướt mắt, ngừng trong chốc lát mới đáp: “Hàn Lương, anh nghe thấy rồi đó, về sau em không được chối cãi đầu đây.”

“Ừm.” Đường như Hàn Lương không biết nên đối mặt như nào với trường hợp này, lúng ta lúng túng: “Vây, cứ thế đã nhé.”

Nói chưa xong liền nghe thấy Chu Đông Dã đột nhiên hét lớn: “Hàn Lương! Anh yêu em!”. Sau đó, điện thoại bị ngắt.

Thật không lẽ phép chút nào cả. Hàn Lương nhìn điện thoại trên tay, vừa buồn cười vừa ngọt ngào, rốt cuộc cũng có một người quan tâm cô, một người sưởi ấm cho cô, có lẽ, có một người yêu như vậy cũng không phải chuyện xấu, ít nhất, dù ở đâu cũng không bị cô độc. Hàn Lương lưu luyến đặt điện thoại, bắt đầu đọc thư một lần nữa, nhìn thấy cả bức thư toàn là chữ ‘nhớ em’, nước mắt lại ồn chảy xuống. Thì ra, tình cảm chỉ đơn giản như thế này, quen nhau mà thôi, lúc trước cô còn ra sức từ chối, hoài nghi ngờ vực vì điều gì đó, lúc này hoàn toàn nghĩ không ra, bỗng nhiên chỉ cảm thấy rất hạnh phúc.

Chu Đông Dã ngắt điện thoại, nhìn di động hồi lâu, không thể tin được. Ai mà ngờ một chàng trai đã trưởng thành cũng sẽ có lúc nhất thời xúc động như vậy, thật đúng là buồn nôn, thật đúng là buồn nôn. Chu Đông Dã bực bội quăng điện thoại lên sofa, sau đó lại nhin không được cong cong khoe miệng, nghĩ tới giọng nói trầm thấp mềm mại của Hàn Lương nói nhớ anh, trong lòng chất chứa ngọt ngào, mang theo nụ cười đi nấu một bát mì lạnh.

*

Chương 28

Hàn Lương không hề làm theo lời nói như trong điện thoại, sớm trở về.

Có người trong lòng, bỗng chốc tâm trạng đã an ổn. Dù một mình ở nơi dị quốc tha hương, Hàn Lương cũng có thể cảm thấy khoái hoạt. Ngoại trừ ngày ngày viết thư không ngừng, thời gian còn lại đều theo kế hoạch lễ trình của mình, từng chút một thực hiện giấc mộng ấp ủ từ xưa.

Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu là do hai người chưa chuẩn bị tốt, không biết làm sao để khi đối mặt trực tiếp vẫn có thể mở rộng lòng mình như bây giờ. Hai người đã ngụy trang bản thân lâu lắm rồi, cho nên đã quen với việc đè nén cảm xúc và giữ nguyên tác phong của chính mình, gần như đã thành bản năng. Khi không thấy mặt nhau còn có thể thành thật một chút, nhưng nếu gặp mặt thật, chính Hàn Lương cũng không dám cam đoan liệu cô có khả năng nói ra một câu buồn nôn như ‘em nhớ anh’ hay không.

Vì thế, Hàn Lương và Chu Đông Dã cứ yêu nhau qua mạng, mỗi ngày thư đến thư đi, nội dung cũng không chỉ xoay quanh việc lữ hành, thi thoảng nói tình nói yêu. Lúc đầu, cả hai chỉ kín đáo đề cập yêu đương, nhưng về sau dần dần cởi mở hơn. Đôi lúc còn tán chuyện phiếm.

Hàn Lương nói, “Nhìn thấy sư tử nằm ngủ bên cạnh, tự nhiên em nhớ Tiểu Quang.” Bởi vậy, hôm đó Chu Đông Dã mang Tiểu Quang về nhà, còn chụp ảnh gửi sang, coi như giúp cô yên lòng.

Chu Đông Dã nói, nhìn thấy những gì Hàn Lương a gửi cho Hàn Hữu, cảm thấy hơi ghen tị. Lập tức Hàn Lương vội vàng đi a một con đại bàng chạm khắc bằng gỗ đen trông như con khỉ, chụp ảnh gửi, còn nhận xét rằng nó giống hệt Chu Đông Dã nên mới a cho anh, khi trở về sẽ tặng. Chu Đông Dã ngồi bên này vừa tức vừa cười.

Ở Kenya mười ngày, Hàn Lương đều đi sớm về ộn, không phải ngồi trên xe jeep tìm kiếm tung tích của báo, thì chính là ngồi trên khinh khí cầu nhìn xuống thảo nguyên lớn. ối tối lén lút quan sát sư tử biếng nhác nằm ngoài đồng cỏ trước nhà nghỉ, lúc ăn cơm chiều lại ngắm mưa xa trên Kilimanjaro.

Hàn Lương tính đi tính lại, kỳ nghỉ còn có năm ngày, vì thế liền thu hành lý rời đi thảo nguyên yêu thích, tới Seychelles nghỉ dưỡng.

Không phải Chu Đông Dã không nhớ Hàn Lương, nhưng Hàn Lương trong ảnh chụp ngày càng đen, ngày càng khỏe mạnh, mà anh thích gương mặt tươi cười của Hàn Lương dưới ánh mặt trời của Châu Phi, vì thế không đành lòng bắt cô đang vô cùng hưng phấn trở về với thành phố mùa đông lạnh lẽo này.

Nghĩ đến chuyện Hàn Lương yêu mình, Chu Đông Dã không dám tưởng tượng, nếu thật sự Hàn Lương đang ở nhà, liệu anh và cô có thể tiến đến bước này hay không. Mỗi ngày bị Hàn Lương đá kích một lần, mỗi

ngày mất đi một ít nhiệt tình, cho dù anh có yêu thật lòng đi chăng nữa, e rằng cũng phải đợi một thời gian dài mới có thể giúp cô tháo gỡ khúc mắc, đi vào lòng cô.

Hơn nữa sau khi đã chậm rãi hình thành thói quen, anh cũng hiểu được cuộc sống ngọt ngào trên mạng như vậy là không tệ. Dù sao ban ngày bận ớn chết, buổi tối trở về phòng Hàn Lương, cùng Tiểu Quang nấu cơm, ăn cơm, nhận thư, gửi thư, cuộc sống về đêm rất vui vẻ dưới ánh đèn bàn.

Ban ngày dành cho công tác, ban đêm dành cho Hàn Lương, Chu Đông Dã dần dần quen với cuộc sống phân biệt rõ ràng này. Đôi lúc thật sự quá nhớ Hàn Lương liền gọi điện thoại, nghe thấy giọng nói mềm mại trầm ấm của cô, cảm thấy ấm áp, sau đó ôm mộng đẹp đi ngủ.

Hôm nay, ngày đông có nắng, văn phòng dường như được sưởi ấm.

Chu Đông Dã bận cả buổi sáng, cuối cùng cũng được nhàn hạ. Ngồi trước bàn công tác lặt lặt lịch, còn năm ngày nữa, còn năm ngày nữa Hàn Lương sẽ trở lại. Chu Đông Dã vừa mong ngóng vừa sợ hãi.

Tuy trong lòng anh biết rất rõ loại xúc động tóe lửa khắp nơi như này, loại tình cảm mãnh liệt dào dạt như này chính là tình yêu, nhưng anh cũng biết sự kiên cường của tình yêu không liên quan gì tới việc nó cuồng nhiệt hay không. Anh và Hàn Lương quen nhau đã hơn nửa năm, nhưng thực tế thời gian bên nhau lại ít ỏi đến đáng thương.

Hơn nữa cách hai người gặp nhau rất bất thường, khiến cho hình thức ở chung cũng chẳng giống ai.

Người ta yêu nhau là dần dần gỡ bỏ nguy trang, dần dần gia tăng thiện cảm, dần dần yêu nhau. Nhưng anh với Hàn Lương, ngay từ đầu đã ở trong tình trạng trần trụi, tràn ngập các góc cạnh, sau đó mới dần dần nguy trang, dần dần mài dũa các góc cạnh để cố gắng ở chung. Sự chung sống quá gần gũi như vậy khiến anh và cô giống hệt hai đứa nhỏ ồn ào tranh cãi, mặc dù không có ác ý, cũng không tỏ ra thiện ý.

Tình cảm của anh và Hàn Lương có thể duy trì khi hai người gặp mặt sao? Trên mạng có rất nhiều giả tạo, cô dịu dàng ngọt ngào, anh cũng chân thành đáng tin. Tình cảm là thật, nhưng hai đứa trẻ trưởng thành biết tiếp cận nhau ra sao, làm thế nào để duy trì tình cảm?

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông di động, là số lạ, vì thế anh nhấn nút nhận, dùng giọng nói nghiêm túc mở lời: “Xin chào, tôi là Chu Đông Dã.”

“Tôi là Đỗ Lộc, ớn nói chuyện với anh, anh rảnh không?”

Chu Đông Dã không ngờ Đỗ Lộc sẽ gọi điện đến tìm, vừa nghe xưng tên liền nhú mày, nhưng anh ta đã nói thế cũng không thể tỏ ra yếu thế, bình thản hỏi: “Thời gian, địa điểm.”

“Bây giờ, quán cà phê dưới lầu.”

“Được.” Chu Đông Dã ngắt điện thoại, mặc áo khoác ra khỏi phòng.

Đỗ Lộc ngồi trong quán cà phê cảm thấy buồn cười, nghe giọng nói cứng nhắc của Chu Đông Dã, khả năng vẫn coi anh là tình địch rồi. Anh vuốt vuốt cằm, có nên dọa anh ta không đây? Nhìn thấy Chu Đông Dã đi tới từ xa, Đỗ Lộc cười cười, tỏ ra nghiêm túc, ngồi thẳng.

Chu Đông Dã ngồi xuống, gọi latte mà Hàn Lương thích uống, vẻ mặt tươi cười xã giao nói: “Đỗ tiên sinh có chuyện gì cần nói cứ nói.”

Đỗ Lộc nghe vậy, rốt cuộc không giữ nổi nét mặt nghiêm túc, bật cười đáp: “Đỗ tiên sinh?! Ha ha ha, anh chẳng khác gì Tiểu Hữu.” Cười hồi lâu mới dừng lại, “Thôi, anh cứ gọi tôi là Tiểu Lộc như chị Lương đi.”

Chu Đông Dã nghe vậy liền nhướn mày, âm thầm nở nụ cười, sắc mặt trở lại bình thường, nói: “Được rồi, Tiểu Lộc, cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Đỗ Lộc uống ngụm cà phê, suy nghĩ một lúc mới nói: “Tôi nghe Tiểu Hữu bảo, hôm trước anh tìm cô ấy nói chuyện.”

Chu Đông Dã gật đầu, Đỗ Lộc tiếp tục: “Sau đó, tôi đi tìm hiểu một chút về anh, đúng như tôi đoán, quả thật là một gã đàn ông phổ thông, tình sử không nhiều không ít, lý lịch công tác tạm chấp nhận được.”

Chu Đông Dã nghe vậy rất không thoải mái, thiện cảm vừa rồi lập tức bay biến, chớp mắt nghĩ đến trọng điểm, cau mày hỏi: “Cậu điều tra tôi?!”

“Phải, tôi điều tra anh.” Đỗ Lộc thản nhiên trả lời.

15. Chương 29-30 (end)

Chương 29

“Đương nhiên tôi phải điều tra anh.” Đỗ Lộc nói tiếp, “Từ sau khi anh tôi qua đời, tuy ngoài mặt chị Lương kiên cường hơn nhiều, nhưng kỳ thật bên trong vẫn như trước. Anh không biết trước kia chị Lương thích khóc như thế nào đâu, vừa thích khóc lại thích cười, chính là một cô gái yếu đuối.” Nói tới đây, về mặt hồi tưởng trở nên nghiêm túc: “Bây giờ chị ấy không có người thân bên cạnh, tôi phải bảo vệ chị ấy, anh lại tỏ vẻ muốn tiến lên như vậy, tất nhiên phải điều tra anh.”

“Bây giờ cậu điều tra xong rồi, về sau định thế nào?” Tuy Chu Đông Dã cảm thấy lý do của Đỗ Lộc cũng có thể hiểu được, nhưng cứ nghĩ đến sự thật bị người dòm ngó liên tục cực kỳ khó chịu, không kiên nhẫn hỏi.

“Về sau?” Đỗ Lộc nở nụ cười: “Về sau, nếu như anh thật lòng với chị Lương, tôi sẽ ủng hộ anh theo đuổi chị ấy.”

Chu Đông Dã nghe vậy không khỏi kinh ngạc, sao người nào bên cạnh Hàn Lương cũng có lối tư duy khác lạ thế? Nhíu mày hỏi: “Cậu ủng hộ tôi, cho nên đặc biệt hẹn tôi tới đây để nói?!”

“Đúng, tôi đặc biệt tới ủng hộ anh.” Đỗ Lộc mỉm cười gật đầu.

Chu Đông Dã đứng phải tình cảnh này liền choáng váng, đây là loại người gì vậy, tưởng mình đang bầu chính trị bằng cách bỏ phiếu sao? Im lặng không nói gì.

Đỗ Lộc buồn cười nhìn gương mặt đen xì của Chu Đông Dã, cố ý cao giọng: “A? Anh không hoan nghênh sự cổ vũ của tôi à?”

“Đương nhiên hoan nghênh.” Chu Đông Dã hơi bất đắc dĩ: “Chẳng qua, cũng không cần phải hẹn riêng tôi ra thế này đi.”

Đỗ Lộc khoát tay chặn lại, cười nói: “Tất nhiên tôi hẹn anh ra không chỉ vì chuyện này. Tôi tới đây vì hai nguyên nhân, một là Hàn Hữu chưa nói hết chuyện của chị Lương cho anh, tôi muốn bổ sung. Thứ hai, với tính cách của anh và chị Lương như hiện nay, e rằng nếu quen nhau cũng chẳng được bao lâu, tôi đến để giúp anh.”

Chu Đông Dã thấy cách dùng từ của Đỗ Lộc khiến người ta khó chịu, nhưng sau đó cảm thấy cũng có lý, rất muốn hỏi rõ ràng, nhưng vừa ngẩng đầu đã bắt gặp biểu tình ‘Anh mau tới cảm ơn tôi đi’ của Đỗ Lộc liền mất hứng, miễn cưỡng đáp lại: “Cậu nói đi.”

“Thật ra chị Lương cũng không đau khổ như Tiểu Hữu hình dung đâu. Tuy cuộc đời chị ấy có những lúc rất u ám, nhưng nhiều chuyện đâu thể nhìn mặt ngoài, phải không?”

Chu Đông Dã gật đầu, lòng hiếu kỳ nổi lên, nghiêm túc lắng nghe.

“Thứ nhất, không phải tất cả mọi người đều không thương chị ấy. Tình huống thực tế lại trái ngược, tất cả mọi người đều quá yêu chị ấy nên mới có kết cục này. Thật ra bác gái vẫn bị phong thấp nghiêm trọng, thân thể rất yếu, thường xuyên nằm liệt giường cần người hầu hạ. Khi bác trai khỏe mạnh, tất cả đều do bác trai chăm lo. Lúc chị Lương còn theo anh trai tôi chơi đùa khắp nơi, Hàn gia đều do một mình bác trai cáng đáng.”

“Sau đó bác trai bị liệt, bác gái biết mình không thể hầu hạ được, đã thế còn liên lụy chị Lương phải hầu hạ hai người, muốn một mình rời đi. Chị Lương kiên quyết không chịu, tình nguyện chăm sóc cho hai người. Về sau, bác gái thấy chị Lương bệnh ốm mới thương lượng với bác trai để ly hôn, rồi về nhà dưỡng bệnh. Cho đến trước khi chết, bác trai vẫn liên hệ với bác gái, mỗi lần tôi gặp bác trai, bác ấy đều nói bệnh tật của mình hại cả vợ cả con. Thật ra người nhà này, ai cũng tốt bụng nên mới như vậy.”

“Nhưng... Hàn Hữu bảo bác gái lấy chồng ở xa.” Chu Đông Dã hơi kinh ngạc trước chuyện xưa ảm áp này.

“Phải, bác gái lập gia đình sau khi bác trai chết hơn một năm, gả cho thầy thuốc chữa bệnh của mình. Bây giờ rất hạnh phúc, hồi hè chị Lương còn tham dự hôn lễ của bác ấy.”

Mùa hè, mùa hè... Tới đây, Chu Đông Dã đột nhiên nghĩ đến một lần Hàn Lương bảo có chuyện gấp, đột ngột rời đi, quên cả Tiểu Quang đang ở nhà. Bây giờ mới thấy câu chuyện hoàn toàn ăn khớp. “Cậu nói tiếp đi.”

“Bác trai mất khiến chị Lương đau lòng là sự thật, nhưng bác ra đi rất nhẹ nhàng, vì thế cũng không khiến người ta tuyệt vọng, ít nhất không phải ảm đạm như anh tưởng tượng đâu, à, đấy là ý kiến của tôi.”

Chu Đông Dã gật đầu, “Vậy chuyện của anh trai cậu?”

“Anh trai tôi, ừm, chị Lương không yêu anh tôi như Hàn Hữu nghĩ, chỉ là lớn lên bên nhau như một người thân, hơn nữa anh tôi rất hấp dẫn, vì thế chị Lương, nói sao đây, có sùng bái, có say đắm đi, nhưng đa phần là tình thân. Chuyện này tôi đã từng hỏi chị Lương, chị ấy cũng thừa nhận rồi.”

“Kỳ thực rất khó nói giữa hai người có tình yêu hay không, nếu vẫn phát triển như thời điểm tốt đẹp ban đầu, có lẽ cuối cùng sẽ ở bên nhau, nhưng sự thật lại không hề như thế. Về sau chị ấy vẫn mãi đau lòng vì cái chết của anh trai tôi, tôi đoán, là vì người nhà lần lượt ra đi, mà không phải vì người yêu ra đi.”

Đỗ Lộc nói tới đây, thở dài tiếp tục: “Bác trai và anh tôi qua đời trong một năm, lúc ấy chị Lương suýt chút nữa là suy sụp, có khoảng thời gian dài nhốt mình trong phòng, chỉ mấy tháng liền gầy rộc đi. Tôi rất lo lắng cho chị ấy, thế nên mới đến đây làm việc.”

“Vậy cậu với cô ấy...” Chu Đông Dã cẩn thận hỏi.

Đỗ Lộc nở nụ cười, ha ha hai tiếng mới đáp: “Tôi cũng không biết, từ nhỏ chị ấy đã coi nhà tôi như nhà mình mà lớn lên, bác trai vừa đi làm vừa chăm bác gái nên hầu như không có thời gian dành cho chị ấy. Thời kỳ trưởng thành của chị ấy phần lớn là do anh trai tôi giám sát, cho chị ấy nghe nhạc, chị ấy nghe, bảo chị ấy học vật lý, chị ấy học. Lúc trước Hàn Lương học lập trình cũng là để giúp anh trai tôi làm một phần mềm. Bây giờ nghĩ lại, anh trai tựa như một người cha khác của chị Lương. Còn tôi là em trai của Hàn Lương, cũng cùng chị ấy lớn lên dưới sự chứng kiến của anh trai. Tôi với chị ấy ư, chắc cũng là say mê, sùng bái, thân tình, đủ cả, giống hết tình cảm chị ấy dành cho anh trai tôi.”

Nói tới đây, đột nhiên Đỗ Lộc dừng lại, đi đến bên cạnh Chu Đông Dã hỏi: “Có phải anh cảm thấy tính cách của chị Lương hơi ngang bướng không?”

Chu Đông Dã do dự một lúc mới thành thực gật đầu, đáp: “Ừ, có một chút, không phân rõ phải trái.”

Đỗ Lộc nghe vậy bật cười: “Anh cần gì bắt một cô gái phân rõ phải trái đúng sai, chẳng phải tự tìm bực bội sao? Cường từ đoạt lý luôn là thế mạnh của phụ nữ.” Nói xong, anh xoay xoay chén cà phê: “Tôi dạy cho anh một chiêu để đối phó với chị Lương nhé.”

Chu Đông Dã nhướn mày, không lên tiếng.

Đỗ Lộc lơ đãng, vẫn mỉm cười như cũ: “Đối phó với chị Lương, chỉ cần một chiêu, chính là... làm nũng.”

“Cái gì?! Bảo một người đàn ông như tôi làm nũng?!” Chu Đông Dã lập tức cảm thấy Đỗ Lộc đặc biệt đến để chơi xỏ anh.

Đỗ Lộc nhẹ nhàng vỗ lên bả vai Chu Đông Dã: “Anh kích động thế làm gì? Tôi nói như vậy là có nguyên nhân, anh muốn nghe không?”

Chu Đông Dã ngẩng đầu, cẩn thận quan sát Đỗ Lộc trong chốc lát, vẫn chưa dám xác định có phải mình đang bị đùa giỡn hay không. Nhưng nghĩ một hồi lại thôi, nghe xem anh ta giải thích thế nào, bèn trầm giọng: “Cậu nói đi.”

Chương 30

“Thật ra trong nội tâm, chị Lương chỉ là một cô gái yếu đuối, muốn người yêu người chiều, những mặt này anh đều làm được, tôi không nói.” Đỗ Lộc chậm rãi dùng thìa ngoáy cốc cà phê, “Nhưng mà, khi ở cùng người khác, tính cách của chị ấy rất cứng, điển hình cho loại anh kính tôi một thước, tôi nhường anh một trượng.”

“Thế là sao?” Chu Đông Dã thấy Đỗ Lộc nghiêm túc như vậy, cũng khiêm tốn hỏi han.

“Nói cách khác, nếu gặp chị ấy mà anh vũ trang dối trá đến tận răng, lập tức chị ấy cũng sẽ bảo vệ mình, ngay cả sợi tóc cũng không lộ, cho dù cố gắng chịu đựng đến học máu cũng sẽ không chịu thua. Nhưng nếu anh biểu đạt một chút chân thành với chị ấy, chỉ cần chị ấy cảm nhận được, sẽ trả lại chân thành cho anh gấp bội lần. Nói cho cùng, cô gái này chính là loại người không biết đề phòng nhất, dễ bị người lừa nhất, về sau anh sẽ hiểu.”

“Cứ giao cho tôi, không thành vấn đề.” Chu Đông Dã ngẫm lại, Hàn Lương quả thực như vậy. Ngẩng đầu hỏi tiếp: “Nhưng điều mà cậu nói với chuyện tôi phải làm nũng có quan hệ gì?”

“Không liên quan à?” Đỗ Lộc đột nhiên cười lớn, nói: “Được rồi, coi như tôi lạc đề. Nói lại vậy, trong lòng chị Lương có một chỗ rất yếu, chỉ cần anh giả bộ như trẻ con để cư xử với chị ấy, nói rõ hơn là làm nũng, thì bất kể chuyện gì cũng sẽ qua trót lọt, anh đã từng thử qua hay chưa?”

Trẻ con? Làm nũng? Ánh mắt Chu Đông Dã lấp láy, gọi cô ấy là mẹ có tính không? Đường như cũng khá hiệu quả. Vì thế khoe miệng giương lên, cười nói: “Tôi hiểu rồi, cảm ơn cậu.”

Đỗ Lộc nhìn biểu tình của Chu Đông Dã, cân nhắc trong chốc lát, cũng cười nói: “Anh cố gắng lên, tôi dạy xong hết rồi, cà phê là anh mời.”

“Đương nhiên.” Chu Đông Dã gật đầu, nhìn Đỗ Lộc rời đi.

Tuy đã giúp mình giải quyết nan đề trong lòng, nhưng bị hẹn ra như vậy, anh vẫn không thoải mái vì cảm giác như mình vừa bị giáo huấn. Xem ra, theo như lời Đỗ Lộc, bên cạnh Hàn Lương quả thực có rất nhiều người yêu quý và quan tâm đến cô. Aiz, Chu Đông Dã thoáng buồn rầu, bây giờ anh đang theo đuổi một cô gái dưới sự giám sát của rất nhiều người, ai cũng muốn nói cho anh phải làm gì, chuyện này thật kỳ quặc.

Nếu anh chỉ mới hai mươi tuổi, chắc chắn sẽ từ bỏ tình cảm này, kiểu theo đuổi nửa bắt buộc như vậy, dù có chân thành cũng sẽ dễ dàng bị tức giận bao phủ, tuyệt đối không chịu thỏa hiệp. Nhưng hiện tại Chu Đông Dã đã sớm nghĩ thông suốt, chỉ cần tình cảm là thật, kết quả là hoàn mỹ, quá trình có gì quan trọng? Người khác có gì quan trọng? Tuy không thoải mái nhưng cũng thả lỏng một hơi liền thôi, tiếp tục là chính mình, làm chuyện mình muốn mới là giải pháp tốt.

Trong khí trời tươi đẹp, Chu Đông Dã ngồi lại trong chốc lát rồi mới tính tiền rời đi.

Sau hai ngày, tổng kết các công tác trước Tết, kết thúc công việc, coi như đã có thời gian nhàn hạ.

Giữa trưa, ánh mặt trời rất rực rỡ, Chu Đông Dã ngồi ở văn phòng bị nắng chiếu cảm thấy hơi chói mắt, duỗi thân mình. Aiz, vừa rảnh rồi liền buồn ngủ, thôi, vẫn nên trở về nhà nghỉ ngơi, ba ngày nữa Hàn Lương về rồi, thu dọn một chút cũng tốt.

Chu Đông Dã bàn giao công việc một lúc, phủ thêm áo khoác xuống lầu. Đi siêu thị mua đồ ăn đủ cho ba ngày xong liền lái xe về nhà.

Kỳ tích luôn xuất hiện ở thời điểm mọi người không để ý.

Đoạn đường này không nhiều xe lắm, radio đang phát list nhạc của Maroon 5. Rõ ràng là nhóm nhạc rock'n roll, nhưng Chu Đông Dã nghe thế nào cũng thấy êm tai, không biết có phải vì ánh mặt trời hôm nay ấm áp quá hay không.

Vẫn đi chậm rãi, nào ngờ vừa nghiêng đầu đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đeo balô đi lẻ loi phía trước, là Hàn Lương! Chu Đông Dã cảm thấy hô hấp ngưng trệ trong vài giây, cô ấy về sớm.

Nhưng chính anh vẫn chưa nghĩ ra sẽ đối mặt với cô thế nào. Chu Đông Dã không biết làm gì, lại không muốn bỏ đi, vì thế liền đi dọc vỉa hè, lấy tốc độ ốc sên theo Hàn Lương, vừa đi vừa muốn chào hỏi, nhưng không biết cách mở miệng, có thể giống như ở trên mạng sao? Gọi cô ấy là em yêu? Bảo bối? Darling? Heo con?

Trời ạ, Chu Đông Dã nhìn bóng dáng Hàn Lương, trong lòng khóc thét. Làm sao bây giờ, không nói ra miệng được, thấy Hàn Lương ở ngay trước mắt mới biết hóa ra mình đã trống rỗng lâu lắm rồi, rất nhớ cô, rất muốn kéo cô vào ngực rồi hôn, ôm cô thật chặt, nhìn chăm chú vào từng đường nét trên gương mặt cô. Nhưng tất cả những điều này đều là tưởng tượng, Chu Đông Dã chỉ có thể siết chặt tay lái, suy nghĩ rối loạn, ánh mắt dán chặt lấy lưng Hàn Lương như một tên trộm.

Không biết vì sao, Hàn Lương bỗng nhiên dừng lại, Chu Đông Dã cũng vội dừng xe, căng thẳng dõi theo cô.

Hàn Lương nhìn bóng dáng Chu Đông Dã phản chiếu qua cửa kính của cửa hàng ven đường, cười cười quay người, chậm rãi đến bên chàng trai vẫn nói yêu cô.

Thấy Hàn Lương thông thả lại gần, Chu Đông Dã hạ kính xe xuống, chỉ biết ngây ngốc nhìn Hàn Lương, nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Anh định theo tôi tới khi nào, Chu tiên sinh?” Hàn Lương mang theo ý cười, trêu chọc hỏi.

Chu Đông Dã xấu hổ đỏ mặt, không biết nên trả lời thế nào, lúc này nghe thấy radio phát ra một câu “... I have no choice 'cause I won't say goodbye anymore...”, Chu Đông Dã chợt nhớ tới biện pháp mà Đỗ Lộ vừa dạy anh ngày hôm trước – làm nũng. Vì thế, khước môi run rẩy, cố gắng nửa ngày mới kêu được một tiếng.

“Mẹ.”

Hàn Lương vừa nghe liền sững sốt, hai mắt tròn tròn nhìn Chu Đông Dã hồi lâu rồi đột nhiên cười ha ha ha ha, cười cho đến khi không đứng thẳng được thất lực.

Ánh mặt trời ấm áp lạ thường, ngô đồng bên đường rụng lá, quang cảnh toàn bộ ngã tư đường lấp lánh phát sáng, một cô gái đang cười lớn, một chàng trai ở bên cạnh ôm lấy cô, cười ngây ngô. Thật là khởi đầu tuyệt vời ủa xuân.

- Hết -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-ta-duong>